

ÅRGÅNG 126 ■ NUMMER 1 ■ JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ JANUARI 2002

LIAHONA

Jerusalem sett från Olivberget, Max Gestal

På andra sidan Kidrondalen, från Olivberget sett, väntar ett forntida Jerusalem fridfullt på trötta resande.

Rapport från 171:a årliga halvårskonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Generalkonferensen 6–7 oktober 2001
i konferenscentret i Salt Lake City, Utah

Jag behöver inte påminna er om att vi lever i farofyllda tider”, sade president Gordon B Hinckley under söndagens morgon-session den 7 oktober 2001. ”Nu vill jag inte skapa panikstämning. Jag vill inte vara någon domedagsprofet. Jag är optimistisk. Jag tror inte att tiden är inne för en allomfattande katastrof på jorden. Jag ber i all uppriktighet att så inte är fallet. Det finns så mycket vi ännu måste utträtta av Herrens verk. Vi och våra barn efter oss måste utföra det.”

Han tillade: ”Det finns ingen anledning till fruktan. Vi kan ha frid i våra hjärtan och frid i våra hem. Vi kan, var och en av oss, vara ett gott inflytande i den här världen.”

Under sitt tal på söndagseftermiddagen, sade president Hinckley: ”Vi står idag inför säregna problem, allvarliga, djupa och svåra och som bekymrar oss storligen. Vi behöver verkligen Herren. . . . Vår säkerhet ligger i redbarheten i våra liv. Vår styrka ligger i vår rättfärdighet. Gud har klargjort att om vi inte överger honom, kommer han inte att överge oss.” När han avslutade konferensen bad president Hinckley om att Herren skulle ”välsigna fredens sak

En inskription på templet i Salt Lake City betecknar det som Herrens hus.

och snart föra den tillbaka till oss”.

Generalkonferensens sessioner leddes av president Hinckley och president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, och av president James E Faust, andre rådgivare.

Administrativa åtgärder under lördagens eftermiddagssession påverkade de sjuttios kворum och Söndagsskolans och Unga mäns generalpresidentskap. Två ändringar

gjordes i de sjuttios presidentskap. Fem medlemmar i de sjuttios första kворum avlöstes och gavs ställningen emeritus. Fyra medlemmar i de sjuttios andra kворum avlöstes. 24 områdesauktoritetssjuttio avlöstes och tre nya områdesauktoritets-sjuttio kallades. Söndagsskolans och Unga mäns generalpresidentskap omorganiserades (se detta nummer, sidan 126).

Konferenssessioner sändes via satellit till många stavcenter i USA, Canada, Västindien, Mexico, Centralamerika, 10 länder i Sydamerika, Storbritannien, Irland, till 19 andra länder i Europa och till Sydafrika. Konferenssessioner överfördes via satellit till omkring 1 500 kabelsystem och till TV- och radiostationer i USA och Canada utan kostnad som en service till allmänheten. Konferensen kunde också ses på BYUTV:s kanal Dish Network. Generalkonferensens sessioner direktsändes på internet på www.lds.org/broadcast på 38 språk. Videospelningar av konferensen gjordes sedan för att skickas till kyrkan i de områden som inte tog emot några sändningar. — Redaktionen □

Första presidentskapet:
Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvarum:
Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuschwander
Rådgivande: J Kent Jolley, W Rolfe Kerr, Stephen A West

Studiekursavdelning:
Verkställande direktör: Ronald L Knighton
Redaktionschef: Richard M Romney
Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:
Chefredaktör: Marvin K Gardner
Redaktör: Roger Terry
Biträdande redaktör: Jenifer Greenwood
Redaktörsassistent: Susan Barrett
Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:
Grafikansvarig: M M Kawasaki
Bildredaktör: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton
Produktionschef: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J Christensen, Denise Kirby,
Kelli Pratt, Rolland F Sparks, Karl A Todd,
Claudia E Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:
Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:
Redaktör: Claes-Göran Edlund
Översättningsjänst
Box 17558
118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A
Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Ulf Arne Girhammar
Redaktör: Birgitta Karlfeldt
Stora Hundens gata 618
136 64 Haninge
Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg
Sweden Service Center, Umlandagatan 24, 412 80
Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 och
betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA; eller e-mail till
CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder
"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska,
armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska,
estniska, fiji, finska, franska, haitiska, hiligaynon,
holländska, ilocano, indonesiska, isländska, italienska,
japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska,
lettiska, litauiska, malagasy, marshallesiska, mongoliska,
norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska,
slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil,
telugu, thailändska, tjjeckiska, tonga, tyska, ukrainska,
ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2002 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenata staterna.

For Readers in the United States and Canada:
Januari 2002 Vol. 126 No. 1. LIAHONA (USPS 311-
480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscrip-
tion price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake
City, Utah, and at additional mailing
offices. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue;
old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada
Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

ÄMNESREGISTER

Aktivering 57
Anständighet 75
Aronska prästadömet 43, 47
Bön 16, 87, 100, 104
Den Helige Anden 10, 100
Döden 68
Engagemang 53
Enighet 10, 13, 40, 83
Exempel 75, 109
Familjerelationer 80, 96, 109
Frid 83
Frälsningsplanen 33
Fullkomlighet 27
Fördomsfrihet 40, 75
Förlåtelse 19
Försoningen 19, 33
Föräldraskap 77, 80, 106, 109, 112,
115
Glädje 33, 49
Hopp 4, 19
Jesus Kristus 19, 31, 68, 80, 109
Karaktär 96
Knot 98
Kunskap 35
Kvinnlighet 13
Kyskhet 90
Kärlek 7, 40, 68, 77, 94, 96, 112,
115
Ledarskap 77, 112
Lydnad 31, 83, 98
Missionärsarbete 7, 87
Mormons bok 71
Motgångar 4, 27, 106
Nästan 40, 75, 94
Omvändelse 19
Pionjärer 49
Plikt 43, 47, 57
Prioriteter 35, 106
Profeter 24, 98
Prästadömet 13, 51, 57, 60
Sanning 115
Självbehärskning 90, 96
Självständighet 83
Skriftstudier 16, 71, 87
Ständig utbildningsfond 60
Svordomar 75
Tacksamhet 37, 49
Tionde 37, 83
Tjänande 16, 51, 53, 57, 68, 94, 115
Tro 10, 16, 24, 31, 94, 104, 106
Undervisning 80
Ungdomar 43, 47, 77
Uppståndelse 19, 68
Uthållighet 27

Vittnesbörd 100
Vänskapskontakt 7
Ödmjukhet 16, 53

Talare i alfabetisk ordning

Ballard, M Russell 40
Burton, H David 75
Clayton, L Whitney 31
Dew, Sheri L 13, 112
Didier, Charles 10
Eyring, Henry B 16
Faust, James E 19, 23, 53
Golden, Christoffel, jr 33
González, Walter F 35
Haight, David B 24
Hales, Robert D 43
Hilbig, Keith K 51
Hinckley, Gordon B 4, 60, 83, 104
Holland, Jeffrey R 37
Jensen, Virginia U 109
Larsen, Sharon G 77
Maxwell, Neal A 90
Monson, Thomas S 57, 68, 115
Nelson, Russell M 80
Oaks, Dallin H 7
Orton, Robert F 94
Packer, Boyd K 71
Perry, L Tom 87
Peterson, Wayne S 96
Samuelson, Cecil O, jr 47
Scott, Richard G 100
Smoot, Mary Ellen W 106
Snow, Steven E 49
Wirthlin, Joseph B 27
Workman, H Ross 98

För hemlärare och besökslärare: Det finns inga
speciella budskap för hemlärare och besökslärare
i Liahonas konferensnummer. Efter att hemlärare
och besökslärare under bön har beaktat behoven
hos de medlemmar som de besöker, ska de välja
ett konferenstal som budskap.

På omslaget: Foto John Luke.

Bilder av konferensen togs av Craig Dimond,
Welden Andersen, John Luke, Jed Clark, Matt
Reier, Kelly Larsen, Tamra Ratieta, Ellie Carter,
Mark Hedengren och Robert Casey.

Konferenstalen på internet: Besök www.lds.org
för att få tillgång till generalkonferensens tal på
internet. De finns på många språk.

INNEHÅLL

- 1 **RAPPORT FRÅN 171:a HALVÅRSKONFERENSEN FÖR JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA**

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 **LEVA I TIDERNAS FULLBORDAN**
GORDON B HINCKLEY
- 7 **DELA MED OSS AV EVANGELIET**
DALLIN H OAKS
- 10 **BYGG EN BRO AV TRO**
CHARLES DIDIER
- 13 **DET ÄR INTE GOTT ATT VARE SIG MANNEN ELLER KVINNAN ÄR ENSAM** SHERI L DEW
- 16 **BÖN**
HENRY B EYRING
- 19 **FÖRSÖNINGEN: VÅRT STÖRSTA HOPP**
JAMES E FAUST

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 23 **RÖSTNING PÅ KYRKANS ÄMBETSMÄN**
JAMES E FAUST
- 24 **VÅRA PROFETERS TRO**
DAVID B HAIGHT
- 27 **ETT STEG I TAGET**
JOSEPH B WIRTHLIN
- 31 **"HJÄLP MIN OTRO"**
L WHITNEY CLAYTON
- 33 **VÅR FADERS PLAN**
CHRISTOFFEL GOLDEN JR
- 35 **EVANGELIETS PRINCIPER KAN SKRIVAS I VÅRA HJÄRTAN**
WALTER F GONZÁLEZ
- 37 **"LIK EN VATTENRIK TRÄDGÅRD"**
JEFFREY R HOLLAND
- 40 **VEM ÄR DÅ MIN NÄSTA?**
M RUSSELL BALLARD

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 43 **FULLGÖRA VÅR PLIKT MOT GUD**
ROBERT D HALES
- 47 **VÅR PLIKT MOT GUD**
CECIL O SAMUELSON JR
- 49 **TACKSAMHET**
STEVEN E SNOW
- 51 **SKAPA ELLER BIBEHÅLL EN PRÄSTADÖMSKEDJA**
KEITH K HILBIG
- 53 **"NÅGOT SVÅRT"**
JAMES E FAUST
- 57 **PLIKTEN KALLAR**
THOMAS S MONSON
- 60 **LÅT OSS BÖJA OSS NER OCH RESA UPP VARANDRA**
GORDON B HINCKLEY

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 68 **NU ÄR TIDEN**
THOMAS S MONSON
- 71 **MORMONS BOK: ÄNNU ETT TESTAMENTE OM JESUS KRISTUS** BOYD K PACKER
- 75 **VAR RAKRYGGAD**
H DAVID BURTON
- 77 **"FRUKTA INTE! DE SOM ÄR MED OSS ÄR FLER"**
SHARON G LARSEN
- 80 **"SÄTT DITT HUS I ORDNING"**
RUSSELL M NELSON
- 83 **TIDERNA VI LEVER I**
GORDON B HINCKLEY

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 87 **DEN ÅTERVÄNDE MISSIONÄREN**
L TOM PERRY
- 90 **DET SJUNDE BUDET: EN SKÖLD OCH ETT SKYDD**
NEAL A MAXWELL
- 94 **"DET STÖRSTA OCH FRÄMSTA BUDET"**
ROBERT F ORTON
- 96 **VÅRA HANDLINGAR FORMAR VÅR KARAKTÄR**
WAYNE S PETERSON
- 98 **AKTA ER FÖR KNOT**
H ROSS WORKMAN
- 100 **KRAFTEN I ETT STARKT VITNESBÖRD**
RICHARD G SCOTT
- 104 **"TILLS VI MÖTS IGEN"**
GORDON B HINCKLEY

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

- 106 **STÅNDAKTIGA OCH ORUBBLIGA**
MARY ELLEN W SMOOT
- 109 **STÅ FASTA**
VIRGINIA U JENSEN
- 112 **ÄR VI INTE ALLA MÖDRAR?**
SHERI L DEW
- 115 **"VAR ETT FÖREDÖME"**
THOMAS S MONSON
- 64 **GENERALAUKTORITETER I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA**
- 119 **DE TALADE TILL OSS**
- 120 **KÄLLMATERIAL FÖR UNDERVISNING**
- 126 **BIORGANISATIONERNAS GENERALPRESIDENTSKAP**
- 126 **KONFERENSNYTT**

Leva i tidernas fullbordan

President Gordon B Hinckley

”Trots de prövningar som omger oss, trots tarvligheterna som vi ser nästan överallt, trots de strider som sveper över världen, kan vi bli bättre.”

Mina kära bröder och systerar, var ni än är, välkomna till denna stora världskonferens för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Vi har samlats i vårt underbara nya konferenscenter i Salt Lake City. Byggnaden är fullsatt eller kommer snart att vara det. Jag är så glad att vi har den. Jag är så tacksam för inspirationen att bygga den. Vilken enastående byggnad! Jag önskar vi alla kunde samlas under ett tak, men det är inte möjligt. Jag är djupt tacksam för teknikens under: television, radio, kabel, satellitöverföring och Internet. Vi har blivit en stor, världsomspännande kyrka, och ett överväldigande flertal

av våra medlemmar har nu möjlighet att delta i dessa möten som en enda stor familj som talar många språk, som finns i många länder men som alla är av en tro, en lära och ett dop.

Denna morgon kan jag knappt hålla min rörelse tillbaka då jag tänker på vad Herren har gjort för oss.

Jag vet inte vad vi gjorde i förut tillvaron för att förtjäna de underbara välsignelser vi åtnjuter. Vi har kommit till jorden i denna stora era av mänsklighetens långa historia. Det är en förunderlig tidsålder, den bästa av alla. Då vi begrundar mänsklighetens svåra väg alltifrån våra första föräldrars tid, kan vi inte undgå att känna oss tacksamma.

Den tidsålder vi lever i är den tidernas fullbordan som det talas om i skrifterna, när Gud har sammanfört allt från alla föregående tidsåldrar. Från den dag då han och hans älskade Son visade sig för den unge Joseph, har en ofantlig kaskad av upplysning utgjutits över världen. Människors hjärtan har vänts till fäderna som uppfyllelse av Malakis ord. Joels syn har uppfyllts, i vilken han förkunnade:

”Och det skall ske därefter att jag skall utgjuta min Ande över allt kött. Era söner och era döttrar skall profetera, era gamla män skall ha drömmar och era unga män skall se syner.

Också över tjänare och tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta min Ande.

Och jag skall låta tecken synas på himmelen och på jorden: blod, eld och rökpelare.

Solen skall vändas i mörker och månen i blod, innan HERRENS dag kommer, den stora och fruktansvärda.

Och det skall ske att var och en som åkallar HERRENS namn skall bli frälst. Ty på Sions berg och i Jerusalem skall det finnas en räddad skara så som HERREN har sagt, bland kvarlevan som HERREN kallar” (Joel 2:28–32).

Medlemmar fyller konferenscentret inför en konferenssession.

Det har gjorts fler vetenskapliga upptäckter under dessa år än under hela mänsklighetens tidigare historia. Transport, kommunikation, medicin, allmän hygien, atomkraftens användning, datorns under, med allt vad det innebär, har utvecklats snabbt, särskilt i vår tidsålder. Jag har under min livstid bevittnat det ena förunderliga miraklet efter det andra. Vi tar detta för givet.

Och dessutom har Herren återställt sitt forna prästadöme. Han har organiserat sin kyrka och sitt rike under de senaste etthundrafemtio åren. Han har lett sitt folk. Det har

luttrats genom fruktansvärda förföljelser. Han har frambragt den förunderliga tid vi nu lever i.

Vi har endast fått en föraning av den mäktiga kraft i det godas tjänst som kyrkan kommer att bli. Och ändå förundras jag över det som har åstadkommit.

Vårt medlemsantal har vuxit. Jag tror att medlemmarna har tillväxt i trofasthet. Vi förlorar alltför många, men de trofasta är så starka. De som betraktar oss säger att vi är på väg in i religionernas huvudfåra. Vi förändras inte. Men världens uppfattning om oss förändras. Vi har samma lära.

Vi har samma organisation. Vi arbetar för att utföra samma goda gärningar. Men det gamla hatet håller på att försvinna, den gamla förföljelsen dör ut. Människor är mer upplysta. De börjar inse vad vi står för, och vad vi gör.

Men hur underbar vår tid än är, är den fylld av faror. Ondskan finns runt omkring oss. Den är tilldragande och frestande, och så ofta framgångsrik. Paulus förkunnade:

”Det skall du veta att i de sista dagarna skall det komma svåra tider.

Människorna kommer att älska sig själva och vara penningkära,

skrytsamma, stolta, hånfulla, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa,

kärlekslösa, oförsonliga, skvalleraktiga, obehärskade, råa, fientliga mot det goda,

falska, egensinniga och högmotiga. De skall älska njutning i stället för Gud

och ha ett sken av gudsfruktan men förneka dess kraft. Håll dig borta från dem" (2 Tim 3:1-5).

Vi ser i dag allt detta onda, vanlige och mera allmänt än någonsin förr, som vi nyligen påmint om genom det som hänt i staden New York, i Washington och i Pennsylvania, som jag ska tala om i morgon bitti. Vi lever i en tid då hatiska människor utför hemska och föraktliga dåd. Vi lever i en tid av krig. Vi lever i en tid av övermod. Vi lever i en tid av ogudaktighet, pornografi, omoral. Alla Sodoms och Gomorras synder hemsöker vårt samhälle. Våra ungdomar har aldrig ställts inför större utmaningar. Aldrig har vi tydligare än nu sett ondskans liderliga ansikte.

Och därför, bröder och systrar, samlas vi till denna stora konferens

för att stödja och styrka varandra, för att hjälpa och lyfta varandra, för att uppmuntra och bygga upp tron, för att begrunda de stora ting som Herren gjort tillgängliga för oss och stärka vår beslutsamhet att motstå det onda, vilken form det än må ta.

Vi har blivit som en stor armé. Vi är nu ett folk att räkna med. Vi kan nu göra vår röst hörd. Vi har visat vår förmåga att utstå svårigheter. Vår styrka är vår tro på den Allsmäktige. Ingen makt under himlen kan hejda Guds verk. Motståndet kan höja sitt fula huvud. Världen må plågas av krig och krigsrykten, men detta verk ska gå framåt.

Ni känner till dessa ord, skrivna av profeten Joseph Smith: "Ingen ohelig hand kan hindra verkets framgång. Förföljelser må rasa, pöbelhopar må samlas, arméer må förena sig, förtalen må nedsvärta, men Guds sanning skall gå fram djärvt, ädelt och oberoende, tills den genomträngt varje kontinent, förkunnats i varje trakt, täckt varje land och ljudit i varje öra, tills Guds avsikter har uppnåtts och den

store Jehova säger att verket är fullbordat" (Nordstjärnan, juli 1996, s 74).

Herren har gett oss det mål vi strävar mot. Det målet är att bygga hans rike, vilket är ett mäktigt verk med stora skaror av män och kvinnor med tro, med redbarhet, med kärlek till och omsorg om mänskligheten, och som marscherar framåt för att skapa ett bättre samhälle, som bringar välsignelser till oss själva och till andra.

När vi känner vår plats och vårt mål, får vi inte bli högfärdiga. Vi får inte bli självgoda. Vi får inte bli uppblåsta eller egensinniga. Vi måste räcka ut handen till alla människor. Alla är de söner och döttrar till Gud, vår evige Fader, och han håller oss ansvariga för hur vi behandlar dem. Må Herren välsigna oss. Må han göra oss starka och mäktiga i goda gärningar. Må vår tro lysa liksom morgonens solljus. Må vi vandra i lydighet mot hans gudomliga bud. Må han le med välbehag mot oss. Och må vi, där vi går fram, välsigna mänskligheten med välvilja mot alla, lyfta alla som är förtrampade och förtryckta, föda och klä de hungriga och behövande och visa kärlek och vänlighet mot dem omkring oss som kanske inte tillhör denna kyrka. Herren har visat oss vägen. Han har gett oss sitt ord, sitt råd, sin ledning, ja, sina bud. Vi har handlat väl. Vi har mycket att vara tacksamma för och mycket att vara stolta över. Men vi kan bli bättre, mycket bättre.

Jag älskar er så mycket, mina bröder och systrar i detta stora verk. Jag älskar er för vad ni har blivit och för vad ni kan bli. Trots de prövningar som omger oss, trots tarvligheterna som vi ser nästan överallt, trots de strider som sveper över världen, kan vi bli bättre.

Jag nedkallar himlens välsignelser över er och uttrycker min kärlek till er och anbefaller åt er de goda budskap ni kommer att höra från denna talarstol under de närmaste två dagarna, och gör detta i vår Herres Jesu Kristi heliga namn, amen. □

Dela med oss av evangeliet

Äldste Dallin H Oaks
i de tolv apostlarnas kvorum

"De duktigaste missionärerna, medlemmar och heltidsmissionärer, handlar alltid av kärlek . . . Om vi inte har denna kärlek till andra, bör vi be om den."

Tack, president Hinckley, för ditt fina tal. Vi är alla innerligt tacksamma för ditt kraftfulla och inspirerade ledarskap i denna svåra tid. Under detta ledarskap främjar vi Herrens verk, som det finns ett så trängande behov av i denna oroliga värld.

Att förkunna Jesu Kristi evangeliums glada budskap är en grundläggande princip inom den kristna tron. Tre av evangelisterna redogör för den befallning Frälsaren gav oss.

I Markusevangeliet står det: "Och han sade till dem: 'Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen.

Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall

bli fördömd" (Mark 16:15–16).

Matteus citerar Frälsarens befallning: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn" (Matt 28:19).

Lukas fastslår: "Det står skrivet . . . att omvändelse och syndernas förlåtelse skall predikas i hans namn för alla folk" (Luk 24:46–47).

Nutida profeter tillämpar Frälsarens befallningar i vår tid och har uppfordrat var och en av oss att dela med sig av evangeliet.

President Gordon B Hinckley har låtit stridssignalen ljuda för vår tid. I ett världsomfattande satellit-tal till missionärer och lokala ledare ber han om "entusiasm" för missionsarbetet "på varje nivå i kyrkan". Även om missionärerna måste fortsätta anstränga sig till det yttersta för att finna personer att undervisa, sade han, finns det ett "bättre sätt . . . genom kyrkans medlemmar". Han bad var och en av oss att göra sitt allra bästa för att hjälpa missionärerna att finna personer att undervisa. Han bad också varje stavs-president och varje biskop "att ta på sig den fulla förpliktelsen och ansvaret för att finna och hålla kontakt med undersökare" inom sina enheter. President Hinckley nedkallade också Herrens välsignelse över oss när vi utför "den enorma uppgift vi har" (se president Gordon B

Hinckley, "Finn lammen, föd fåren", *Liahona*, juli 1999, s 118–124).

Fastän det har gått två och ett halvt år sedan president Hinckley kom med denna vädjan, har de flesta av oss ännu inte agerat kraftfullt för att fullfölja denna uppfordran.

När jag under bön har studerat president Hinckleys ord och tänkt över hur vi kan dela med oss av evangeliet, har jag kommit fram till att vi behöver tre saker för att fullfölja vår profets uppfordran. För det första behöver vi en uppriktig önskan att dela med oss av evangeliet. För det andra behöver vi gudomlig hjälp. För det tredje behöver vi veta vad vi ska göra.

I. ÖNSKAN

Att dela med sig av evangeliet börjar liksom så mycket annat med en önskan. Om vi ska bli dugligare redskap i Herrens händer för att sprida hans evangelium, måste vi uppriktigt önska det. Jag tror att denna önskan uppnås i två steg.

För det första måste vi ha ett fast vittnesbörd om sanningen i och vikten av Jesu Kristi återupprättade evangelium. Det innebär att ha ett vittnesbörd om hur oerhört värdefull Guds plan är för hans barn, hur nödvändig Jesu Kristi försoning är i den, samt vilken roll Jesu Kristi Kyrka har när det gäller att förverkliga denna plan i jordelivet.

För det andra måste vi älska Gud och alla hans barn. I en nutida uppenbarelse sägs det till oss att "kärlek, med blicken endast på Guds ära, dugliggör [oss] till detta verk" (L&F 4:5). De första apostlarna i denna tidshushållning fick befallningen att deras kärlek skulle "överflöda till alla människor" (L&F 112:11).

Genom vårt vittnesbörd om sanningen och vikten av det återupprättade evangeliet förstår vi värdet av det vi har fått. Genom vår kärlek till Gud och våra medmänniskor får

vi vår önskan att dela med oss av denna underbara gåva till alla människor. Intensiteten i vår önskan att dela med oss av evangeliet är en bra måttstock på vår egen omvändelse.

Mormons bok innehåller några underbara exempel på den inverkan vittnesbördet och kärleken kan ha. När Mosiahs söner, som hade varit ”de avskyvärdaste ibland syndare” fick sitt vittnesbörd, ”åstundade de, att frälsning skulle förkunnas för varje skapad varelse, ty de kunde ej uthärda tanken på att någon människosjäl skulle förgås” (Mosiah 28:3–4). I en senare redogörelse ropade Alma, deras missionärskamrat: ”O, att jag vore en ängel . . . att jag måtte kunna gå omkring och tala som genom Guds domsbasun och med min röst skaka jorden” och förkunna ”återlösningsplanen för varje själ . . . så att det icke skulle finnas mera sorg på hela jorden” (Alma 29:1–2).

Jag tycker om att tänka på missionsarbetet som att ”dela med sig av evangeliet”. Orden *dela med sig* försäkrar att vi har något ytterst värdefullt och att vi vill ge det till andra, till uppbyggelse och välsignelse för dem.

De duktigaste missionärerna, medlemmar och heltidsmissionärer, handlar alltid av kärlek. Jag lärde mig denna läxa som ung man. Jag hade fått uppdraget att besöka en mindre aktiv medlem, en framstående yrkesman som var många år äldre än jag. När jag ser tillbaka förstår jag att jag hade föga kärleksfull omsorg om den man jag besökte. Jag handlade av plikt, med en önskan att rapportera att jag gjort min hemundervisning till 100 procent. En kväll i slutet av månaden ringde jag för att fråga om min kamrat och jag kunde komma över med det samma och besöka honom. Hans förebrående svar lärde mig en oförglömlig läxa.

”Nej, jag tror inte jag vill att ni kommer hit i kväll”, sade han. ”Jag är trött. Jag har redan gjort mig i ordning för natten. Jag ligger och

läser och vill inte bli avbruten så att ni kan rapportera 100 procents hemundervisning den här månaden.” Det svaret svider fortfarande för jag visste att han hade förstätt mina själviska motiv.

Jag hoppas att inga som vi kontaktar och inbjuder att lyssna till budskapet om det återupprättade evangeliet känner att vi gör det av någon annan anledning än äkta kärlek till dem och en osjälvisk önskan att dela med oss av något som vi vet är värdefullt.

Om vi inte har denna kärlek till andra, bör vi be om den. Det profeten Mormon skrev om ”Kristi rena kärlek” lär oss att be till Fadern av allt vårt hjärta, ”att I mån vara fyllda med denna kärlek, som han har utgjutit över alla som äro hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare” (Moroni 7:47–48).

II. GUDOMLIG HJÄLP — RÄTT TIDPUNKT

Vi behöver också gudomlig hjälp som vägleder oss när vi delar med oss av evangeliet. Precis som våra önskningar måste vara äkta och grundade på vittnesbörd och kärlek, måste våra handlingar ledas av Herren. Det är hans verk, inte vårt, och det måste utföras på hans sätt och när tiden är rätt för honom, inte för oss. I annat fall är våra ansträngningar dömda att omintetgöras och misslyckas.

Alla har vi familjemedlemmar eller vänner som behöver evangeliet men inte är intresserade just nu. För att kunna göra något måste våra ansträngningar för deras räkning ledas av Herren, så att vi kan handla på det sätt och vid den tidpunkt som gör dem mest mottagliga. Vi måste be om Herrens hjälp och

Fontänen på konferenscentrets bottenvåning är en populär mötesplats.

ledning så att vi kan vara redskap i hans händer för någon som är redo nu — någon som han vill att vi ska hjälpa i dag. Sedan måste vi vara beredda att lyssna till och följa hans Andes maningar om hur vi ska fortsätta.

Dessa maningar kommer. Vi vet genom otaliga personliga vittnesbörd att Herren på sitt eget sätt och i sin egen tid förbereder människor att ta emot hans evangelium. Sådana personer söker, och när vi försöker fastställa vilka de är, kommer Herren att besvara deras böner genom att besvara våra. Han kommer att mana och leda dem som önskar det och som uppriktigt söker vägledning om hur, var, när och för vem de kan dela med sig av hans evangelium. På så sätt ger Gud oss enligt våra önskningar (se Alma 29:4; L&F 6:8).

I nutida uppenbarelsen har Herren sagt oss att "det finnes ännu många på jorden ibland alla sekter, partier och religionssamfund, vilka äro förblindade . . . och många hållas borta från sanningen, blott emedan de icke veta var de skola finna den" (L&F 123:12). När vi står som "vittnen om Gud under alla tider och i allting" (Mosiah 18:9), kommer Herren att öppna vägar för oss att finna och på lämpligt sätt kunna meddela oss med dem som söker. Detta sker när vi söker ledning och när vi handlar av äkta och kristuslik kärlek till andra.

Herren älskar alla sina barn. Han vill att alla ska få fullheten av hans sanningar och en stor mängd av hans välsignelser. Han vet när de är redo, och han vill att vi ska lyssna till och lyda hans maningar om hur vi ska dela med oss av hans evangelium. När vi gör det kommer de som är förberedda att låta sig påverkas av budskapet från honom som sade: "Mina får lyssnar till min röst . . . och de följer mig" (Joh 10:27).

III. HUR DET SKA GÅ TILL

När vi har en uppriktig önskan att dela med oss av evangeliet till andra, och när vi har sökt gudomlig

ledning i våra ansträngningar, vad bör vi då göra? Hur går vi vidare? Vi börjar genom att börja. Vi bör inte vänta på någon mer inbjudan från himmelen. Uppenbarelse kommer oftast när vi håller på med något.

Herren har gett oss dessa föreskrifter rörande *vem* och *hur*: "Och prediken . . . var och en till sin nästa, med saktmodighet och ödmjukhet" (L&F 38:41). "Vår nästa" betyder naturligtvis inte bara de som bor granne med oss och andra vänner och bekanta. När Frälsaren fick frågan "Vem är då min nästa?" berättade han om en samarit som kände igen sin nästa på vägen till Jeriko (se Luk 10:25–37). Vår nästa är alltså även dem vi möter i vårt vardagliga liv.

Vi bör be, som Alma gjorde i forna dagar, till Herren om att han ska ge oss "kraft och visdom" så att vi kan föra våra medmänniskor till honom (Alma 31:35). Vi ber också för deras själars välfärd (se Alma 6:6).

Vi måste förvissa oss om att vi handlar av kärlek och inte på något sätt försöker tillvinna oss något erkännande eller någon fördel. Varningen till dem som använder sin ställning i kyrkan till att tillfredsställa sitt högmod eller sin fåfänga (se L&F 121:37) går säkert att tillämpa på våra ansträngningar att dela med oss av evangeliet.

Behovet av att handla av kärlek varnar oss också för att manipulera människor eller få dem att tro att vi gör det. Människor som inte delar vår tro kan ta illa upp när de hör oss kalla något ett "missionärsredskap". Ett "redskap" är något som används för att behandla ett livlöst föremål. Om vi kallar något för ett "missionärsredskap" kan vi ge intryck av att vi vill styra någon. Ett sådant intryck är raka motsatsen till den osjälviska, givmilda andan i vårt missionsarbete.

I sitt viktiga budskap förklarar president Hinckley att "tillfällen till att sprida evangeliet finns överallt" (*Liahona*, juli 1999, s 119). Han nämner mycket som vi kan göra. Vi

bör leva så att det som han kallade "den enorma kraften i en medlems föredöme" påverkar vår omgivning. "Den effektivaste broschyr vi kan bära med oss", sade han, "är godheten i vårt eget liv och vårt föredöme" (Ibid, s 118–121). Vi måste vara uppriktigt vänliga mot alla.

President Hinckley påminde oss om att vi kan lämna "något av kyrkans litteratur" hos dem vi kommer i kontakt med. Vi kan öppna våra hem "för att där fortsätta med detta missionärsarbete". Missionärerna kan lämpligen "be medlemmarna om hänvisningar" (Ibid, s 119, 121), och när de gör så bör de få ett gensvar från oss.

Som sammanfattning sade president Hinckley att varje medlem i kyrkan "ständigt [kan] arbeta med att finna och uppmuntra undersökare" (Ibid, s 121).

Det finns annat vi kan göra, särskilt när vi handlar enligt profeten Mormons mäktiga uttalande: "Jag fruktar icke för vad en människa kan göra, ty fullkomlig kärlek utdriver all fruktan" (Moroni 8:16; se också 1 Joh 4:18). Vi kan inbjuda vänner till kyrkans möten eller till andra aktiviteter i kyrkan. Vi kan tala uppskattande om vår kyrka och den inverkan dess lärdomar har på oss, och fråga människor om de skulle vilja veta mer.

Ännu lättare för oss är att vi kan ha med oss en bunt vackra "utdelningskort" och ge dem till människor — även till dem vi inte känner så väl — som vi kommer i kontakt med i våra dagliga liv. Dessa kort är ett idealiskt sätt att inbjuda människor att undersöka de ytterligare sanningar vi måste dela med oss av. Utan att vara påträngande erbjuder vi något dyrbart, men för att få gåvan måste mottagaren vilja ha den och ta eget initiativ. Det är vår erfarenhet att ett stort antal av dem som ringer för att få den erbjudna gåvan väljer att få den levererad av dem som kan berätta mer för dem.

Kyrkan har just meddelat ett annat sätt att dela med sig av evangeliet, till hela världen — på

Internet. Vad dess möjligheter beträffar är detta nya initiativ lika spännande som de tryckta broschyrerna var på artonhundratalet och vår användning av radion, televisionen och filmerna var på nittonhundratalet. Kyrkan har aktiverat en ny Internet-sida dit vi kan hänvisa människor som är intresserade av att skaffa sig information om kyrkan och dess lärdomar och hur de kan få reda på var vi har våra gudstjänster. Adressen är www.mormon.org. För missionärerna kommer värdet och nyttan av denna nya resurs att öka med erfarenheterna. För medlemmarna i kyrkan kommer den att hjälpa oss besvara vännernas frågor, direkt eller genom att hänvisa dem till hemsidan. Den gör det också möjligt för oss att skicka våra vänner elektroniska gratulationskort, som innehåller evangeliebudskap och inbjudningar.

IV. AVSLUTNING

Vi har blivit ombedda att fördubbla våra ansträngningar och vår effektivitet när det gäller att dela med oss av evangeliet, för att uppfylla Herrens avsikter i detta stora verk. Tills dess att vi gör det kommer dessa underbara heltidsmissionärer — våra söner och döttrar och våra ädla medarbetare i Herrens verk — att förbli dåligt utnyttjade i sin stora uppgift att undervisa om Jesu Kristi återupprättade evangelium.

Vi har talat om en kärleksfull önskan, himmelsk vägledning och olika sätt att ta oss an den gudomliga befallningen att dela med oss av evangeliet till vår nästa. Jesu Kristi evangelium är det klaraste ljuset och det enda hoppet för denna förmörkade värld. ”Därför måsten I”, som Nephi lär oss, ”sträva framåt med ståndaktighet i Kristus och hava ett fullkomligt klart hopp samt kärlek till Gud och alla människor” (2 Nephi 31:20).

Jag vittnar om Jesus Kristus, vår Frälsare, och om hans önskan att vi helhjärtat deltar i detta hans verk, i Jesu Kristi namn, amen. □

Bygg en bro av tro

Äldste Charles Didier
i de sjuttios presidentskap

”Vårt jordiska liv är tiden då människorna måste bereda sig att möta Gud genom att bygga en bro av tro och därigenom öppna dörren till odödlighet och evigt liv.”

När man går in i kontorsbyggnaden på ett stort reklamföretag kan man läsa följande inramade ord på en av väggarna: ”Människan bygger för många murar och inte nog med broar” (JCDecaux, ett franskt företag).

Det är sant att murar vanligtvis byggs för att åtskilja två eller flera personer fysiskt, mentalt eller till och med andligt, och för att skapa hinder. De byggs eftersom de representerar ett försvar, ett beskydd eller en separation. En del murar har blivit berömda på grund av den anledningen: Jerusalems mur, kinesiska muren, Berlinmuren. Murar eller väggar kan också användas symboliskt i uttryck som speglar denna separationstanke, såsom ”en mur av oförståelse”, ”en mur av intolerans” eller ”det är som att tala med en vägg!”

En bro är raka motsatsen till en mur. Broar byggs för att förena eller föra samman två eller flera personer, och för att skapa enighet. De byggs för att övervinna hinder. En del broar har också blivit berömda, som Suckarnas bro, Allenbybron och många andra. Ordet används också i vårt språk för att ge uttryck åt förening eller enighet som att ”slå en bro över något” eller att ”överbrygga olikheter”.

När vi begrundar vår jordiska tillvaro och ändamålet med livet som Alma talade om, att ”detta liv är tiden, då människorna måste bereda sig att möta Gud” (Alma 34:32), hur hjälper Herren oss att uppnå detta ändamål? För att använda ett bildligt uttryck, hjälper han oss helt enkelt genom att bygga en bro av tro i vårt liv så att vi kan ta oss över och besegra otrons, likgiltighetens, räds-lans och syndens murar. Vårt jordiska liv är tiden då människorna måste bereda sig att möta Gud genom att bygga en bro av tro och därigenom öppna dörren till odödlighet och evigt liv.

Hur bygger vi då en sådan bro av tro?

När jag var ung bodde jag i en stad som hette Namur i Belgien. Det fanns en stor flod där som åtskilde staden från en närliggande stad på andra sidan. På den tiden fanns det bara en bro mellan de båda städerna. Den hade byggts och byggts om på resterna av en bro som hade byggts för hundratals år sedan av

Medlemmar i det första presidentskapet samtalar före en konferenssession: President Gordon B Hinckley (mit-ten), president Thomas S Monson, förste rådgivare (t v), president James E Faust, andre rådgivare (t h).

romerska erövrare. Den blev så småningom för smal för trafiken och så fanns det alltför många små valv som gjorde det omöjligt för större båtar och pråmar att passera under den. Det blev nödvändigt att bygga en ny bro som var bredare och som endast hade ett stort valv. Arbetet med grundfästena påbörjades på båda sidorna av floden. Snabbt restes två jättelika metallarmar som sträckte sig från båda sidorna för att mötas i mitten av floden. Jag fascinerades av ingenjörsarbetet och cyklade ner till floden nästan varje dag för att titta på när arbetet fortskred. Slutligen kom dagen när mittenpartiet, en slutsten av stål, skulle länka ihop de två metallarmarna. Många människor hade kommit för att iakttäta det vanskliga arbetet, det sista steget som skulle sammanlänka de två armarna och göra det möjligt för människorna att använda bron för första gången. När det skedde, applåderade människorna, och arbetarna kramade om varandra. Hindret som floden utgjorde hade erövrats och övervunnits.

Jag nämner denna erfarenhet på grund av symboliken den representerar. Bron är något mera än bara en

bro av metall. Den symboliserar trons bro som gör det möjligt för oss, vår himmelske Faders barn, att möta honom igen. Brons mittparti, slutstenen, representerar Jesu Kristi försoning, han som är Medlaren. Han är länken mellan jordelivet och odödligheten, länken mellan den naturliga människan och den andliga människan och förändringen från förgängligt liv till evigt liv. Det är på grund av honom som mänskligheten kan försonas med sin himmelske Fader och som vi kan övervinna syndens och jordelivets murar som representerar andlig och fysisk död. Jesu Kristi försoning är frälsningsplanens slutsten, den utlovade återföreningen med vår himmelske Fader som vi läser om i Moses bok: "Detta är frälsningsplanen för alla människor, genom min Enföddes blod vilken skall komma i tidens mitt" (Moses 6:62).

Guds kärlek på andra sidan bron är belöningen för vår tro på hans Son, Jesus Kristus. "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son" (Joh 3:16). Den största av alla Guds gåvor är hans Sons stora offer, hans försoning, som inte bara åvågbringar odödlighet

utan också evigt liv om vi håller hans bud och härdar ut intill änden (se L&F 14:7).

Och när vi så arbetar på att bygga en bro av tro, behöver vi också skaffa oss ett fast vittnesbörd om Fadern och Sonen och hans försoning. Det är denna trons bro som gör skillnaden mellan en förverkligad evig återförening med vår himmelske Fader eller en evig skilsmässa från honom, om vi avskärmar oss från hans kärlek och barmhärtighet genom att resa upp en mur av synd.

Den Helige Andens gåva är grundvalen för trons bro. Frälsning kommer endast genom Jesus Kristus och genom vår rättfärdiga tro på honom, som gör det möjligt för oss att omvända oss från våra synder och ta emot frälsningens förordningar, brons räcken. Våra inre känslor och maningar som hjälper oss övervinna livets hinder och fatta rättfärdiga beslut, kommer genom att lyssna till den Helige Andens röst. Att gå över trons bro är inte lika lätt som vi kanske tror. En bro kan motstå stormväder endast om pelarna som den vilar på är starka. Stormar i livet, kriser i tron — såsom dödsfall, allvarlig sjukdom, arbetslöshet eller

ekonomiska svårigheter — är en del av jordelivets prövningar. Ibland är dessa kriser så svåra att någon kan undra om det finns en Gud och en Frälsare. Ett rop om större tro under sådana stunder kommer alltid att besvaras av Tröstaren, som är den Helige Anden, ”din ständige ledsagare och . . . en oföränderlig rättfärdighetens och sanningens spira” (L&F 121:46).

Ja, lösningen på våra dagliga problem kan vi alltid finna genom att dagligen och i tro söka den Helige Andens inflytande, som påminner oss om allt (Joh 14:26). Låt mig belysa detta genom att läsa ur ett brev som en ny medlem skrev för många år sedan till president Harold B Lee efter ett tal han höll på en stavskonferens: ”När du talade, kom jag att tänka på något om och om igen — hur livet som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga liknar äventyret att ta sig över en svängande repbro som hängts över världslighetens och syndens turbulenta flod på pelarna födelsen in i kyrkan genom dop och döden in i det eviga livet. När man först börjar gå på bron, känner man sig säker och trosvis genom dopet man nyligen genomgått, men när man

sedan blir medveten om den brusande floden under en och det stora avståndet som ligger framför en, ger säkerhetskänslan vika för sporadiska angrepp av tvivel och rädsla som gör att man förlorar bödens, trons, kärlekens och arbetets rytm, som har gjort ens framsteg jämna. Tvivlets och apatins mörka töcken stiger upp och fräter sönder ens hjärta och sinne. Det hindrar ens framgång och gör det svårt att känna kärlekens magnetiska kraft som strömmar emot en från andra sidan bron. Det är då man vacklar och faller på knä och klamrar sig fast tills kärlekens kraft återställt tron och riktningen på vandringen” (Conference Report, april 1965, s 15).

Avslutningsvis kan sägas att en bro av tro inte är komplett förrän föräldrar och barn länkats samman för att bli en evig familj. Ändamålet med att bygga en bro av tro mellan släktena är att de må bli ett som Fadern och Sonen är ett — ett i ändamålet att uppnå evigt liv. För att kunna göra det har vi fått bud. För det första ska barnen hedra sin fader och sin moder och sedan ska föräldrarna lära sina barn att ”vandra uppriktigt inför Herren” (L&F 68:28). Låt mig illustrera

detta på följande sätt:

När jag var liten pojke under andra världskriget invaderades mitt land, och farorna hotade oss från alla håll. Min mor lärde mig mycket om förtröstan och enighet som jag aldrig har glömt. Hon berättade för mig om krigets faror och sade helt enkelt: ”Lita på vad jag säger och följ mig. Lyssna till min röst. Om du gör det, kommer jag att skydda dig så gott jag kan.” Jag lyssnade till min mor helt enkelt därför att jag älskade och litade på henne.

Lite senare började skolan, och för mig var det en ny bro jag måste ta mig över. Som förberedelse för denna nya erfarenhet i livet, då jag skulle lämna hemmet, sade min mor att jag skulle lyssna till min lärare och vara lydlig. Återigen litade jag på min mors råd. Jag bestämde mig för att vara lydlig mot min lärare och de nya skolreglerna. Därför blev skolan en bro av kunskap istället för en mur av okunnighet.

Denna lärdom om förtröstan och enighet var nödvändig för att jag skulle kunna bli ett med mina föräldrar, syskon och lärare. Den gjorde det möjligt för mig att senare bli ett med min Frälsare och döpas in i hans kyrka. Den påminner mig som make, far, farfar och morfar att fortsätta bygga förtröstan och enighet i min familj genom att hålla tempelförbunden. Som president Hinckley har sagt: ”Templet rör det som är odödligt. Det är en bro mellan detta liv och nästa” (*Stand a Little Taller* [2001] s 6).

I vår tid är det lätt att isolera sig genom att resa upp timliga och andliga murar, ja, även murar runt familjen och vår religion. Låt oss istället bygga fler broar av tro och förlikning och leva med den frid som Jesus Kristus, Guds Son, ger och inte med ”en sådan frid som världen ger” (Joh 14:27). Han är trons bro mot evigheten.

Jag vittnar om att Jesus är Kristus. Jag förtröstar på honom och frälsningens evangelium och att vi åter ska förenas en dag. I Jesu Kristi namn, amen. □

Det är inte gott att vare sig mannen eller kvinnan är ensam

Sheri L Dew

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

"Varken äktenskap eller familj, varken församling eller stav kommer troligen att nå sin fulla potential förrän män och hustrur, mödrar och fäder, män och kvinnor arbetar tillsammans, med samma mål."

Inästan fem år har jag haft förmånen att arbeta tillsammans med Hjälpföreningens systrar och prästadömetns ledare från Afrika till Amazonfloden. Dessa erfarenheter tillsammans med er betonade för mig hur viktig en viss grundläggande princip inom evangeliet är. Jag vill tala om denna princip, särskilt till de unga vuxna männen och kvinnorna i kyrkan, som snart ska påbörja en mycket krävande period i sitt liv.

I somras skadade jag en axel och kunde inte använda ena armen på

flera veckor. Jag visste inte hur beroende den ena armen är av den andra för balansens skull, eller hur mycket mindre jag kunde lyfta med en arm istället för två, eller att det fanns vissa saker jag inte alls kunde göra. Denna oförmåga inte bara förnyade min respekt för dem som klarar av att leva med fysiska begränsningar, utan hjälpte mig också inse hur mycket mer man kan utföra med två armar.

Det är vanligtvis bättre att vara två än en¹, som vår Fader bekräftade när han förkunnade att "det ej är gott att mannen är allena"² och gjorde en medhjälpare åt Adam — en person med distinkta gåvor som skulle ge honom balans, hjälpa honom axla jordelivets bördor och göra det möjligt för honom att utföra sådant han inte kunde göra ensam. Ty "i Herren är det så att kvinnan inte är till utan mannen, eller mannen utan kvinnan"³.

Satan förstår hur kraftfulla män och kvinnor blir när de är förenade i rättfärdighet. Det svider fortfarande att han för evigt bannlystes efter det att Mikael ledde himlens härskarer, bestående av ståndaktiga män och kvinnor förenade i Kristi sak, mot honom. Lyssna till Petrus

skrämmande ord: "Djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han skall sluka."⁴ Lucifer är fast besluten att ta död på äktenskap och familjer, för om dessa upphörde skulle det utgöra en fara för allas frälsning och för livskraften i Herrens eget rike. Sålunda försöker Satan förvirra oss vad gäller vårt förvalterskap och våra särskilda roller som män och kvinnor. Han översköljer oss med bisarra budskap om kön, äktenskap, familj och relationer mellan man och kvinna. Han vill få oss att tro att män och kvinnor är så lika att våra unika gåvor inte behövs, eller att vi är så olika att vi aldrig kan hoppas förstå varandra. Ingetdera är sant.

Vår Fader visste precis vad han gjorde när han skapade oss. Han skapade oss lika nog för att kunna älska varandra, men olika nog för att vi skulle behöva förena våra starka sidor och vårt förvalterskap för att bli till en helhet. Varken mannen eller kvinnan är fullkomlig eller fullständig utan den andra. Därför kommer troligen varken äktenskap eller familj, varken församling eller stav att nå sin fulla potential förrän män och hustrur, mödrar och fäder, män och kvinnor arbetar tillsammans, med samma mål, i respekt och förtröstan på varandras starka sidor.

Dessa sanningar om männens och kvinnornas gudomligt förordnade förvalterskap är till stor del okända i dagens värld. Man finner dem inte i en komediserie på TV, eller sorgligt nog inte ens i somliga hem och församlingar. Men de är inte okända för Herren, som har gett oss "ett mönster för allt, att vi icke må bli förledda".⁵ Herrens mönster för äkta par och i hög grad för män och kvinnor som verkar tillsammans i hans rike, fastställdes av våra första föräldrar. Adam och Eva arbetade⁶, sörjde⁷, var lydiga, fick barn⁸, lärde sina barn evangeliet⁹, åkallade Herrens namn, "hörde Herrens röst"¹⁰, välsignade Guds namn¹¹, och var Gud hengivna tillsammans. Upprepade gånger

används pronomenet *de* i skrifterna om Adam och Eva.

Varken Adam med sitt prästadöme eller Eva med sitt moderskap kunde ensam åstadkomma fallet. Deras unika roller var beroende av varandra. De rådgjorde med varandra, lyfte bördor som de inte kunde lyfta på egen hand och sedan mötte de allt det okända i ödemarken tillsammans. Detta är Herrens mönster för rättfärdiga män och kvinnor.

En del av oss möter omständigheter i livet som är långt från idealiska. Jag förstår detta. Jag befinner mig själv i den situationen. Men ändå, mina kära unga vänner, i vilkas händer kyrkans och dess familjers framtid ligger: Er insikt om detta gudomliga mönster kommer att påverka ert äktenskap, er familj, er

förmåga att hjälpa till med att bygga riket och ert eviga liv.

Mina unga systrar, somliga kommer att försöka övertyga er om att ni, eftersom ni inte blivit ordinerade till prästadömet, är missgynnade. De har helt enkelt fel och förstår inte Jesu Kristi evangelium. Prästadömets välsignelser står till buds för alla rättfärdiga män och kvinnor. Vi kan alla ta emot den Helige Anden, få personlig uppenbarelse och få vår begåvning i templet, varifrån vi går ut "beväpnade" med kraft.¹² Prästadömets kraft läker, skyddar och gör alla rättfärdiga immuna mot mörkrets makter. Det är högst betecknande att prästadömets fullhet, som innefattas i de högsta förordningarna i Herrens hus, endast kan ges till mannen och kvinnan tillsammans.¹³ President

Harold B Lee sade: "Ren kvinnlighet i förening med prästadömet innebär upphöjelse. Men kvinnlighet utan prästadömet, eller prästadömet utan ren kvinnlighet resulterar inte i upphöjelse."¹⁴

Systrar, som kvinnor blir vi inte obetydliga av prästadömets kraft, utan vi blir större genom den. Jag vet att det är sant, för jag har upplevt det gång på gång.

Era framtida äkta makar och de män som ni verkar tillsammans med, kommer att behöva det stöd som endast ni kan ge. Ni har en inre andlig styrka som president James E Faust sade är likvärdig med och till och med överträffar männens.¹⁵ Avsäg er inte ert andliga ansvar. Er tro kommer att vara som en övertygande predikan. Ingen tid framför spegeln kan någonsin göra er lika attraktiva som när ni har den Helige Anden med er. Var till välsignelse för er familj och kyrkan som endast en Guds kvinna kan — med dygd, tro, redbarhet och ständig medkänsla.

Unga män, er prästadömsordination är en stor förmån och ett stort ansvar och inte en rättighet att dominera. Var osvikligt värdiga att utöva denna gudomliga makt, som ges till er för att ni ska tjäna andra. En man är aldrig mer storartad än när han vägleds av Anden att hedra det prästadöme han innehar.

Om ni gifter er med en dygdig kvinna som kan höra Herrens röst, kommer hon att välsigna ert liv varje dag. Tänk på Eva. Hon var den första som såg att frukten på trädet var god; och efter att ha ätit av den, "[gav] hon . . . åt sin man . . . och han åt".¹⁶ Hade det inte varit för Eva, skulle vårt framåtskridande ha upphört. Äldste Dallin H Oaks påpekade att hennes handling var "en härlig nödvändighet som öppnade vägen mot evigt liv. Adam visade sin visdom genom att göra detsamma."¹⁷

Unga män, ni kommer att presidera i hemmet och i kyrkan. Men var tillräckligt ödmjuka för att lyssna till och lära av kvinnorna i ert liv. De ger er insikt, balans och enastående

klokhet. Och när utmaningarna kommer, får ni bevittna hur okuvlig en kvinna är som är hängiven Gud Fadern och Jesus Kristus.

Detta gudomliga mönster för män och kvinnor, vilket stärker äktenskapet och familjen, stärker också kyrkan. För kyrkan kan inte uppfylla ändamålet med *sin* skapelse, om inte både trofasta män som innehar prästadömet och rättfärdiga kvinnor som gläder sig över att tjäna under prästadömets ledning, arbetar tillsammans. Jag har många gånger upplevt denna glädje.

Jag minns ett möte i Brasilien då jag hade en tolk som var osäker på om hon kunde översätta min engelska till portugisiska. Men det visade sig att hon och jag förstod varandra med lätthet. Efter mötet fick jag veta varför. Jag fick höra att den presiderande generalauktoriteten inte bara bokstavligen suttit på helspänn bakom oss under hela mötet och viskat de rätta orden till tolken vid behov, utan han hade också gett en annan prästadömsledare i uppdrag att be för oss båda under hela mötet.

Den generalauktoriteten skapade ett skydds nät så att jag kunde uppfylla det uppdrag som han hade gett mig. En sådan stödcirkel har inget slut, eftersom det inte finns något slut på goda gärningar hos rättfärdiga män och kvinnor som respekterar varandra och som griper till lien för att sida vid sida skörda i Herrens vingård. Om vi vill bygga Guds rike, måste vi som Guds män och kvinnor bygga upp varandra. Det finns ingen svårighet — vad gäller att aktivera eller behålla aktiva, svårigheter med familjen eller något annat — som vi inte kan lösa när vi rådgör med varandra och tillsammans hjälps åt med att lyfta bördan.

Mina kära unga vänner, lär er Herrens mönster för män och kvinnor nu. Begrunda det som står skrivet om Adam och Eva i skrifterna och se vad Herren önskar lära er för att stärka ert äktenskap, er familj och er verksamhet i kyrkan. De tragiska händelser som nyligen ägt rum

Vy från podiet bakom de sjuttios kvarum visar det fullsatta konferenscentret.

i Förenta staterna tycks förebåda svåra tider. Men dessa tider kan kännetecknas av tillit och mod om män och kvinnor i er generation för-enar sig i rättfärdighet som aldrig förr. Det finns ingen gräns för vad ni kan åstadkomma om ni arbetar tillsammans och axlar oket jämlikt under prästadömets ledning.

Vår Faders mönster hjälper oss undgå villfarelse. Vänd er till Herren och inte till världen för att skaffa er tankar och ideal om män och kvinnor. För, mina unga vänner, ni är de mödrar, fäder och ledare som sparades för denna tid, vars like aldrig skådats, eftersom vår Fader känner er och vet att ni har vad som krävs för att möta världen och utan fruktan bygga riket. Gör det tillsammans, för det är inte gott för mannen eller kvinnan att vara ensam. Lyft varandra, så kan ni tillsammans bära jordelivets härliga bördor, och era huvuden kommer att krönas med mera härlighet i all evighet.¹⁸ Herren behöver ha rättfärdiga män och rättfärdiga kvinnor som bygger hans rike. Jag vet att detta är sant.

Gud är vår Fader. Hans enfödde Son är Kristus. Detta är deras verk och deras härlighet. I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Se Pred 4:9.
2. Moses 3:18; se också Abraham 5:14.
3. 1 Kor 11:11.
4. 1 Pet 5:8.
5. L&F 52:14.
6. Moses 5:1.
7. Moses 5:27.
8. Se 2 Nephi 2:20.
9. Se Moses 5:12.
10. Moses 5:4.
11. Moses 5:12.
12. Se L&F 109:22.
13. Se L&F 131:1–4; L&F 132:19–20.
14. *The Teachings of Harold B Lee*, s 292.
15. Se James E Faust, "Vad det innebär att vara en Guds dotter", *Liahona*, jan 2000, s 120.
16. Moses 4:12.
17. Dallin H Oaks, "Den stora lyckalighetsplanen", *Nordstjärnan*, jan 1994, s 69.
18. Se Abraham 3:26.

Bön

Äldste Henry B Eyring
i de tolv apostlarnas kворum

”Med . . . tron kommer vi att kunna be om det vi önskar och uppskatta det vi får. Bara med en sådan tro kommer vi att be med den iver som Gud kräver.”

Världen verkar ha råkat i tumult. Det är krig och rykten om krig. Hela kontinenters ekonomi vacklar. Det blir missväxt på grund av torka på platser överallt på jorden. Och de människor som är i fara har översvämmat himlen med böner. Offentligt och hemma vädjar de till Gud i bön om hjälp, tröst och ledning.

Ni har säkert märkt, liksom jag under den senaste tiden, att bönerna inte bara blivit fler utan också uppriktigare. Jag sitter ofta på förhöjningen under möten, nära den som har blivit ombedd att be. Nyligen har jag lyssnat med förundran. Orden som talas är uppenbart inspirerade av Gud och är både uttrycksfulla och visa. Och tonfallet är ett kärleksfullt barns som vill ha hjälp, inte som från en jordisk förälder utan från en allsmäktig himmelsk Fader som känner

till våra behov innan vi ber till honom.

Att på det viset ta till innerlig bön när världen verkar ur led är lika gammalt som mänskligheten. I tider av tragedi och fara vänder sig människor till Gud i bön. Även gamle kung David skulle ha känt igen vad som händer. Ni kommer ihåg hans ord från Psaltaren:

”Herren är en borg för den förtryckte, en borg i nödens tider.

De som känner ditt namn förtröstar på dig, ty du överger inte dem som söker dig.”¹

Den stora ökningen av uppriktiga böner och det faktum att man allmänt accepterar dem, tycker jag och andra med mig har varit anmärkningsvärt. Mer än en gång har någon nyligen sagt till mig, med stort eftertryck och med ett sting av oro i rösten: ”Jag hoppas förändringen består.”

Den oron är berättigad. Våra egna erfarenheter och Guds uppteckningar om sitt handlingsätt mot sina barn lär oss detta. Beroendet av Gud kan snabbt försvinna när bönerna besvaras. Och när problemen avtar gör bönerna det också. Mormons bok upprepar den sorgliga historien om och om igen.

I Helamans bok står det: ”O, huru kunden I hava glömt eder Gud just samma dag han befriade eder?”² Och senare i samma bok, när Gud just har besvarat böner med nådig godhet, beskrivs det förfärliga mönstret igen:

”Sålunda kunna vi se huru falska

och föränderliga människobarnens hjärtan äro. Ja, vi kunna se, att Herren i sin stora och obegränsade godhet verkligen välsignar och befrämjar dem som förtrösta på honom.

Ja, vi kunna se att just då han gynnar sitt folk, ja, genom att föröka deras åkrar, flockar och hjordar, guld, silver och dyrbarheter av varje slag och art, genom att skona deras liv och befria dem ur deras fienders händer, genom att uppmjuka fiendernas hjärtan, så att de icke förklara krig emot dem, ja, genom att göra allt för sitt folks välfärd och lycka, ja, det är just då, som de förhärda sina hjärtan och glömma Herren, sin Gud, och trampa den Helige under sina fötter — ja, detta till följd av deras maklighet och mycket stora framgång.

Sålunda se vi, att med mindre Herren tuktar sitt folk med många lidanden, ja, med mindre han hem söker dem med död och förskräckelse och med hungersnöd och alla slags pestilenser, vilja de ej komma ihåg honom.”³

Och nu får vi lära oss från de följande orden i samma skriftställe varför vi så lätt glömmer upphovet till våra välsignelser och upphör att känna ett behov av att be i tro:

”O, huru dåraktiga, fåfängliga, onda, djävulska och huru snara till att göra orättfärdighet och huru tröga till att göra gott äro icke människobarnen, ja, huru snara till att hörsamma den ondes ord och till att fästa sina hjärtan vid världens fåfängligheter!

Ja, huru snara till att upphäva sig i högmod, ja, huru snara till att yvas och göra allt sådant som är orättfärdigt! Huru tröga äro de icke att komma ihåg Herren, sin Gud, och hörsamma hans råd, ja, huru sena till att vandra på visdomens stigar!

Se, de önska ej, att Herren, deras Gud, som skapat dem, skall råda och regera över dem. Oaktat hans stora godhet och hans barmhärtighet emot dem ringakta de hans nåd, och de vilja ej, att han skall vara deras vägledare.”⁴

I dessa tre korta verser i skrifterna ser vi tre orsaker till att människor sorgligt nog slutar att be uppriktigt. För det första, när Gud vädjar till oss att be, förringar och förlöjligar våra själaras fiende bönen. Varningen i Andra Nephi är sann: "Nu märker jag, mina älskade bröder, att I ännu i edra hjärtan grubblen, och det gör mig ont, att jag måste tala om detta. Om I nämligen hadn velat hörsamma Anden, som lär en människa att bedja, skullen I hava vetat, att I måsten bedja. Den onde anden lär ej en människa att bedja, utan han lär henne, att hon icke skall bedja."⁵

För det andra glöms Gud bort genom fåfänga. Lite framgång och fred, eller till och med en liten positiv förändring, kan föra med sig känslor av självtillräcklighet. Vi kan snart känna att vi har kontroll över våra liv, att förändringen till det bättre är vår egen förtjänst, inte Guds, han som talar till oss genom Andens milda, stilla röst. Högmodet skapar ett oljud inom oss vilket gör att det är svårt att uppfatta Andens tysta röst. Och snart, i vår fåfänga, lyssnar vi inte ens efter den. Vi kan snabbt börja tro att vi inte behöver den.

Den tredje orsaken är rotad djupt inne i oss. Vi är andebarn till en kärleksfull himmelsk Fader som lät oss komma till jorden för att se om vi ville välja — frivilligt välja — att hålla hans bud och komma till hans älskade Son. De tvingar oss inte. Det kan de inte, för det skulle motverka lyckalighetsplanen. Och därför finns det inom oss en gudagiven önskan att ta ansvar för våra egna val.

Denna önskan att fatta våra egna beslut är en del av det som drar oss uppåt mot evigt liv. Men den kan också, om vi bara ser livet genom våra jordiska ögon, göra det svårt eller till och med omöjligt att förtrösta på Gud när vi känner en så stark önskan att vara oberoende. Denna sanna lärdom kan då låta svår:

"Ty den naturliga människan är fiende till Gud och har varit ända ifrån Adams fall samt skall så förbliva

Konferensdeltagare går förbi templet i Salt Lake City på väg till konferenscentret.

i all evighet, såvida hon icke giver efter för den Helige Andens maning och avkläder sig den naturliga människan och bliver en helig genom Herrens, Kristi, försoning samt bliver såsom ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålig, kärleksfull och villig att underkasta sig allt det Herren anser tjänligt för henne som ett barn underkastar sig sin fader."⁶

De som underkastar sig som ett barn gör det eftersom de vet att Fadern bara önskar sina barns lycka och att bara han vet vägen dit. Det är det vittnesbördet vi måste ha för att fortsätta be som ett ödmjukt barn, i goda tider såväl som i prövostunder.

Med den tron kommer vi att

kunna be om det vi önskar och uppskatta det vi får. Bara med en sådan tro kommer vi att be med den iver som Gud kräver. När Gud har befallt oss att be, har han använt uttryck som "be oavslåttigt" och "be alltid" och "mäktig bön".

Dessa uppmaningar kräver inte att vi använder så många ord. Faktum är att Frälsaren har sagt till oss att vi inte behöver använda många ord när vi ber. Den iver som Gud fordrar att vi ber med, kräver varken något utsirat språk eller flera timmar i avskildhet. Detta undervisas tydligt om i Alma i Mormons bok:

Ja, när I icke åkallen Herren, bören I dock låta edra hjärtan varda

fyllda och överflöda i bön till honom utan återvändo för eder välfärd och för deras välfärd, som omgiva eder.”⁷

Våra hjärtan kan bara vändas till Gud när de är fyllda av kärlek till honom och tillit till hans godhet. Redan som pojke gav oss Joseph Smith ett exempel på hur vi kan komma att be ur ett hjärta som är fyllt av Guds kärlek och sedan be oupphörligt hela livet, vilket är fyllt av prövningar och välsignelser.

Joseph gick till lunden för att be med verklig tro på att en kärleksfull Gud skulle besvara hans bön och skingra hans förvirring. Han fick den vissheten genom att läsa Guds ord och få ett vittnesbörd om att det var sant. Han sade att han läste i Jakobs brev: ”Han [skall] be till Gud, som giver åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den.”⁸ Hans tro på att be till Gud i bön kom av att han hade begrundat ett skriftställe som försäkrade honom om Guds kärleksfulla natur. Han bad som vi måste be, med tro på en Gud som älskar oss.

Han bad med avsikt att inte bara lyssna utan också lyda. Han bad inte bara om att få veta sanningen. Han var fast besluten att handla i enlighet med vad Gud än skulle tala om för honom. Hans skrivna redogörelse visar tydligt att han bad med verkligt uppsåt och hade bestämt sig för att lyda, vilket svar han än fick. Han skrev:

”Aldrig har något skriftställe gjort större intryck på en människas hjärta, än vad detta den gången gjorde på mitt. Det tycktes med stor kraft tränga in i mitt hjärtas innersta känslor. Jag begrundade det om och om igen, vetande att om någon människa behövde vishet från Gud, så var det jag, ty jag visste ej, vad jag skulle göra, och om jag ej fick mera vishet än jag då hade, skulle jag aldrig få veta det. De olika sekternas religionslärare tolkade nämligen samma skriftställe så olika, att allt hopp om att avgöra frågan genom att vädja till Bibeln tillintetgjordes.”⁹

Fadern och hans älskade Son visade sig för honom som svar på

hans bön. Och han fick veta hur han skulle handla, som han hade önskat. Han lydde som ett barn. Han skulle inte sluta sig till någon av kyrkorna. Han gjorde som han blev tillsagd. Och på grund av hans trofasthet besvarades hans böner under dagarna och månaderna och åren som följde med en ström av ljus och sanning. Jesu Kristi evangeliums fullhet och Guds rikes nycklar återställdes till jorden. Hans ödmjuka tillit till Gud medförde evangeliets återställelse, med myndighet och heliga förordningar. Genom denna återställelse har vi möjligheten att välja den allra dyrbaraste formen av oberoende — att vara fria från syndens trældom genom Jesu Kristi försonings renande kraft.

Joseph Smiths livsuppgift var unik, men hans ödmjuka bön kan vara ett nyttigt föredöme för oss. Han började, liksom vi måste, med tro på en kärleksfull Gud som kan och vill tala med oss och hjälpa oss. Tron hade sin grund i intryck han hade fått när han begrundade Guds tjänares ord i skrifterna. Vi kan och

måste ofta och noggrant söka oss till Guds ord. Om vi tar lättsinnigt på våra studier av skrifterna, kommer vi att ta lättsinnigt på våra böner.

Vi kanske inte slutar be, men våra böner blir mer enformiga och slentrianmässiga och vi har inget verkligt uppsåt. Våra hjärtan kan inte nalkas en Gud vi inte känner, och skrifterna och de levande profeternas ord hjälper oss att känna honom. När vi känner honom bättre, älskar vi honom mer.

Vi måste också tjäna honom för att älska honom. Joseph Smith gjorde det och offrade till slut sitt liv i hans tjänst. Joseph bad i avsikt att lyda. Den lydningen inbegriper alltid att tjäna andra. Vår tjänst i Guds verk låter oss känna en del av vad han känner, och vi lär känna honom.

”Ty huru kan en människa känna den herre, som hon icke tjänat, som är en främling för henne och som är fjärran ifrån hennes hjärtas tankar och uppsåt?”¹⁰ I takt med att vår kärlek till Fadern växer, ökar också vår önskan att närma oss honom i bön.

Orden och musiken under denna konferens kommer att få er att göra sådant som stärker er så att ni inte slutar be uppriktigt. I det ni hör kommer ni att känna maningar att gå till skrifterna. Följ de maningarna. Ni kommer att påminnas under denna konferens om det verk ni åtog er att utföra när ni steg ner i dopets vatten. Välj att lyda.

Om ni begrundar skrifterna och börjar göra det ni slöt förbund med Gud att göra, kan jag lova er att ni känner större kärlek till Gud och mer av hans kärlek till er. Och med detta följer att era böner kommer från hjärtat, fulla av tacksamhet och vädjan. Ni känner större tillit till Gud. Ni finner mod och beslutsamhet att handla i hans tjänst, utan rädsla och med frid i hjärtat. Ni kommer att be oupphörligt. Och ni kommer inte att glömma honom, oavsett vad framtiden bär med sig.

Jag vittnar för er att Gud Fadern lever. Han älskar oss. Han hör våra böner och han svarar med det som är bäst för oss. När vi lär känna honom genom hans ord och i hans tjänst, älskar vi honom mer. Jag vet att det är sant.

Jesu Kristi evangeliums fullhet och Jesu Kristi sanna kyrka har återställt genom profeten Joseph Smith. Prästadömetts nycklar finns endast i denna kyrka. Jag vet lika säkert som jag lever att president Gordon B Hinckley innehar och använder nycklarna på jorden. Jesus Kristus lever — jag vet det — och han leder sin kyrka idag. Han undervisar er genom sina tjänare under denna konferens.

I Jesu Kristi heliga namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Ps 9:10–11.
2. Helaman 7:20.
3. Helaman 12:1–3.
4. Helaman 12:4–6.
5. 2 Nephi 32:8.
6. Mosiah 3:19.
7. Alma 34:27.
8. Jak 1:5; se Joseph Smith 2:11.
9. Joseph Smith 2:12.
10. Mosiah 5:13.

Försoningen: Vårt största hopp

President James E Faust

förste rådgivare i första presidentskapet

”Vår egen frälsning är beroende av att vi tror på och accepterar försoningen. Ett sådant accepterande kräver en oupphörlig strävan efter att förstå den bättre.”

Mina kära bröder och systerrar och vänner! Jag kommer ödmjukt till talarstolen denna morgon för att jag vill tala om den största händelsen i världshistorien. Denna enastående händelse var vår Herre och Återlösares, Jesu Kristi, oförlitliga försoning. Det var den viktigaste händelse som någonsin har inträffat, ändå är det den svåraste att förstå. Min anledning till att vilja lära mig allt jag kan om försoningen är delvis självisk: Vår egen frälsning är beroende av att vi tror på och accepterar försoningen.¹ Ett sådant accepterande kräver en oupphörlig strävan efter att förstå den bättre. Försoningen underlättar vår jordiska strävan att lära genom att göra det

möjligt för oss att bli fullkomliga.² Vi har alla syndat och behöver omvända oss för att till fullo betala vår del av skulden. När vi uppriktigt omvänder oss, betalar Frälsarens storslagna försoning resten av skulden.³

Paulus gav en enkel förklaring till behovet av försoningen: ”Liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande.”⁴ Jesus Kristus utvaldes och förutordinerades att bli vår Återlösare innan världen formades. Med sitt gudomliga sonskap, sitt syndfria liv, sitt utgjutande av blod i Getsemane, sin plågsamma död på korset och kroppens påföljande uppståndelse från graven, blev han upphovet till vår frälsning och utförde en fullkomlig försoning för hela människosläktet.⁵

När vi försöker lära oss allt vi kan om Kristi försoning och uppståndelse får vi större kunskap om honom och hans mission.⁶ Allt vi lär oss om hans försoningsoffer för oss närmare honom. Försoningen innebär att vi blir ”ett” med honom. Försoningens natur och dess följder är så oändliga, så outgrundliga och så djupgående att det övergår den dödliga människans kunskap och förstånd. Jag är djupt tacksam för principen om frälsande nåd. Många människor tror att de bara behöver bekänna att Jesus är Kristus, och sedan är de frälsta endast av nåd. Vi kan inte frälsas endast av nåd, för vi

vet att det är genom nåd som vi är frälsta, efter det att vi gjort allt vi kan göra.⁷

För en del år sedan berättade president Gordon B Hinckley "en slags liknelse" om "ett litet skolhus, som bara bestod av ett rum, uppe bland bergen i staten Virginia. Pojkarna där var så hårdföra att ingen lärare hade kunnat handskas med dem."

Så en dag ansökte en oerfaren ung lärare om tjänsten. Han fick veta att varje lärare som varit där hade fått stryk, men läraren tog den risken. Den första skoldagen bad läraren pojkarna att bestämma några regler och straffet för att bryta dessa regler. Klassen föreslog tio regler som skrevs upp på tavlan. Sedan sade läraren: "Vad ska vi göra med den som bryter mot reglerna?"

"Piska honom på ryggen tio gånger när han inte har rocken på sig", löd svaret.

En eller två dagar senare blev Tom, en storvuxen elev, bestulen på sin lunch. "De fann tjuven — en liten hungrig pojke på omkring tio år."

När lille Jim kom fram för att få sitt straff värdjade han om att få behålla rocken på. "Ta av dig rocken", sade läraren. "Du hjälpte till att bestämma reglerna!"

Pojken tog av sig rocken. Han hade ingen skjorta på sig och visade upp en liten benig, handikappad kropp. När läraren tvekade med käppen ställde sig "store Tom" hastigt upp och erbjöd sig att ta emot piskslagen i hans ställe.

"Nåväl, det finns en viss lag som säger att man kan bli ställföreträdare för någon annan. Går alla med på det?" frågade läraren.

Efter fem slag över Toms rygg gick käppen sönder. Klassen grät. "Lille Jim hade sträckt sig upp och lagt armarna om Toms hals. 'Tom, jag är ledsen att jag stal din lunch, men jag var hemskt hungrig. Tom, jag kommer att älska dig tills jag dör för att du tog emot mina slag! Ja, jag kommer att älska dig för evigt!'"⁸

Sedan citerade president Hinckley Jesaja: "Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog

han på sig . . . Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade."⁹

Ingen människa kan känna till fullo vad vår Frälsare uthärdade, men genom den Helige Andens kraft kan vi få en liten aning om den gudomliga gåvan han gav oss.¹⁰ Som det står i vår sakramentspsalm:

*Det ej av mänska kan förstås
den pina han utstod.
Vi veta dock det var för oss
som fritt han gav sitt blod.¹¹*

Han utstod så mycket smärta, "obeskrivlig ångest" och "överväldigande tortyr"¹² för vår skull. Hans stora lidande i Getsemane, där han tog på sig alla andra människors synder, gjorde att han "skalv av smärta och blödde ur varje por samt led till både kropp och själ."¹³ "Han kom i svår ångest och bad allt ivrigare"¹⁴ och sade: "Min Fader, om denna kalk inte kan tas ifrån mig, utan jag måste dricka den, så ske din vilja."¹⁵ Han förråddes av Judas Iskariot och förnekades av Petrus. Han hånades av överstepräster och vakterna. Han blev avklädd, slagen, spottad på och gisslad i rådshallen.¹⁶

Han fördes till Golgata där spikar drevs in i hans händer och fötter. Han hängde i smärta i timmar på ett träkors med anslaget som Pilatus hade skrivit: "Jesus från Nasaret, judarnas konung."¹⁷ Det kom ett mörker och "vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst: 'Eli, Eli, lema sabaktani?' Det betyder: 'Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?'"¹⁸ Ingen kunde hjälpa honom. Han trampade vinpressen ensam.¹⁹ "Jesus ropade än en gång med hög röst och gav upp andan."²⁰ "En av soldaterna stack upp hans sida med sitt spjut, och genast kom det ut blod och vatten."²¹ "Jorden skakade" och "när officeren och de som tillsammans med honom bevakade Jesus såg jordbävningen och det som hände, blev de mycket

förskräckta och sade: 'Denne var verkligen Guds Son.'²² Med psalmens ord: "Herre, låt mig aldrig glömma, att för mig du led och dog."²³ Jag undrar hur mycket han led för min skull.

Det som han gjorde kunde bara göras av gudomen. Som Faderns Enfödde i köttet ärvde Jesus gudomliga egenskaper. Han var den enda människa som någonsin fötts till jorden som kunde utföra denna oerhört viktiga och överjordiska handling. Som den enda syndfria människa som någonsin har levat på denna jord, var han inte underkastad andlig död. På grund av sitt gudaskap hade han också makt över den fysiska döden. Således gjorde han det för oss som vi inte kan göra själva. Han lossade dödens kalla grepp. Han gjorde det också möjligt för oss att känna det lugnande inflytandet från den Helige Andens gåva.²⁴

Försoningen och uppståndelsen åstadkommer mycket. Försoningen renar oss från synd om vi omvänder oss. Omvändelse är förutsättningen för att nåden ska utsträckas.²⁵ När vi har gjort allt vi kan för att betala till sista öret och rätta till våra felsteg, aktiveras Frälsarens nåd i våra liv genom försoningen som renar oss och kan göra oss fullkomliga.²⁶ Kristi uppståndelse övervann döden och gav oss förvisningen om ett liv efter döden. Han sade: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör."²⁷ Uppståndelsen är ovillkorlig och tillkommer alla som någonsin har levat och som någonsin kommer att leva här på jorden.²⁸ Det är en fri gåva. President John Taylor beskrev detta väl när han sade: "Gravarna ska öppnas och de döda ska höra Guds Sons röst, och de ska komma fram, de som har gjort gott till de rättfärdigas uppståndelse och de som har gjort ont till de orättfärdigas uppståndelse."²⁹ Med tanke på våra gärningar här på jorden och försoningen, bidrog president J Reuben Clark jr med en värdefull insikt när han sade:

President Gordon B Hinckley vinkar till de församlade i konferenscentret. Bakom honom ses (från vänster) äldste Jeffrey R Holland, äldste Robert D Hales och äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kvorum och president Thomas S Monson och president James E Faust, rådgivare i första presidentskapet.

”Jag känner att [Frälsaren] kommer att ge det allra minsta straffet som lagen kräver för våra överträdelser. Jag tror att hans rättvisa omfattar all den oändliga kärlek och välsignelse och nåd och vänlighet och förståelse som han har . . .

När det å andra sidan gäller att belöna oss för våra goda gärningar, tror jag att han kommer att ge så mycket som det är möjligt att ge, med tanke på de överträdelser som vi har begått.”³⁰

Som Jesaja skrev: Om vi vänder tillbaka till Herren, ”skall han ge mycken förlåtelse”.³¹

Vi är befallda att komma ihåg de betydelsefulla händelser som medlingen, korsfästelsen och försoningen utgör genom att ta sakramentet varje vecka. I sakramentsbövernans anda tar vi brödet och vattnet till minne av den lekamen och det blod som offrades för oss, och vi måste minnas honom och hålla hans bud så att vi alltid kan ha hans Ande hos oss.

Vår Frälsare tog på sig alla de

människors synder, smärtor, svagheter och sjukdomar som någonsin levat och kommer att leva.³² Ingen har lidit tillnärmelsevis så mycket som han gjorde. Han känner till våra jordiska prövningar genom personliga erfarenheter. Vi kanske kan jämföra det med att vi skulle försöka bestiga Mount Everest och bara kunde klättra några meter. Men han har klättrat alla 8 800 metrarna till toppen av berget. Han led mer än någon annan dödlig människa hade kunnat göra.

Försoningen är till nytta inte bara för syndaren utan också för dem som han eller hon har syndat mot, det vill säga offren. Genom att förlåta ”dem som syndar mot oss” (Joseph Smiths översättning av Matt 6:12–13) ger försoningen frid och tröst åt dem som oskyldiga har drabbats av andra människors synder. Den viktigaste källan till själens läkning är Jesu Kristi försoning. Det är sant antingen det gäller läkningen av smärtan i samband med en personlig tragedi eller en fruktansvärd nationell katastrof,

som den vi nyligen erfor i New York och Washington DC och nära Pittsburgh.

En syster som hade gått igenom en smärtsam skilsmässa skrev om hur hon hämtat kraft från försoningen. Hon sade: ”Vår skilsmässa . . . befriade mig inte från skyldigheten att förlåta. Jag ville verkligen göra det, men det var som om jag hade blivit befalld att göra något som jag helt enkelt var oförmögen till.” Hennes biskop gav henne några goda råd: ”Ha en plats ledig i hjärtat för förlåtelse, och när förmågan kommer, välkomnar du den in.” Många månader gick medan kampen för att kunna förlåta fortsatte. Hon drog sig till minnes: ”Under dessa långa bönestunder . . . fick jag tillgång till en livgivande källa av tröst från min kärleksfulle himmelske Fader. Jag kände att han inte stod bredvid och såg snett på mig för att jag inte hade förlåtit ännu. I stället sörjde han med mig när jag grät . . .

När allt kommer omkring är det som hände i hjärtat för mig ett fantastiskt och mirakulöst bevis på

Kristi försoning. Jag hade alltid sett försoningen som ett medel varigenom syndaren kan omvända sig. Jag förstod inte att den också gör det möjligt för den som utsatts för synden att i sitt hjärta kunna känna för-låtandets ljuva frid.”³³

De drabbade bör göra vad de kan för att arbeta sig igenom sina prövningar, och Frälsaren kommer att ”bistå sitt folk i deras skröpligheter”.³⁴ Han hjälper oss att bära våra bördor. Vissa skador är så smärtsamma och omfattande att de inte kan läkas utan hjälp från en högre makt och ett hopp om fullkomlig rättvisa och gottgörelse i nästa liv. Eftersom Frälsaren har lidit allting som vi någonsin skulle kunna känna och uppleva³⁵, kan han hjälpa de svaga att bli starkare. Han har personligen upplevt alltsamman. Han förstår vår smärta och kommer att vandra med oss också under våra mörkaste timmar.

Vi längtar efter försoningens främsta välsignelse — att bli ett

med honom, att få vara i hans gudomliga närhet, att personligen kallas vid namn när han varmt välkomnar oss hem med ett strålande leende och vinkar oss till sig med öppna armar att omfamnas av hans gränslösa kärlek.³⁶ Vad underbart upplyftande den upplevelsen kommer att bli om vi kan känna oss värdiga nog att vara i hans närhet! Den fria gåva som hans stora försoningsoffer utgör för var och en av oss är det enda sättet varigenom vi kan bli så upphöjda att vi får stå framför honom ansikte mot ansikte. Försoningens överväldigande budskap är den fullkomliga kärlek som Frälsaren hyser till var och en av oss. Det är en kärlek som är full av barmhärtighet, tålmod, nåd, rättvisa, långmodighet och framför allt förlåtelse.

Satans onda inflytande skulle kunna krossa allt hopp vi har om att kunna övervinna våra fel. Han vill få oss att känna som om allt är förlorat och det inte finns något hopp.

Jesus däremot sträcker sig ner för att lyfta upp oss. Genom vår omvändelse och försoningens gåva kan vi förbereda oss för att bli värdiga att stå i hans närhet. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Se Mosiah 4:6–7.
2. Se Moroni 10:32.
3. Se 2 Nephi 25:23.
4. 1 Kor 15:22.
5. Se Bible Dictionary, ”Atonement”, s 617.
6. Se MB Jakob 4:12.
7. Se 2 Nephi 25:23.
8. Se ”Den förunderliga och sanna berättelsen om julen”, *Liahona*, dec 2000, s 4–6.
9. Jes 53:4–5.
10. Se 1 Kor 12:3.
11. ”Jag ser långt bort en kulle grön”, *Psalmer*, nr 126.
12. John Taylor, *The Mediation and Atonement* [1882], s 150.
13. L&F 19:18.
14. Luk 22:44.
15. Matt 26:42.
16. Se Matt 26:47–75, 27:28–31.
17. Joh 19:19.
18. Matt 27:46.
19. Se L&F 133:50.
20. Matt 27:50.
21. Joh 19:34.
22. Matt 27:51, 54.
23. ”Herre, sänd till oss din Ande”, *Psalmer*, nr 109.
24. Se Joh 15:26.
25. Se Alma 42:22–25.
26. Se 2 Nephi 25:23; Alma 34:15–16; 42:22–24; Moroni 10:32–33.
27. Joh 11:25.
28. Se App 24:15.
29. John Taylor, *The Gospel Kingdom*, s 118. Se också Joh 5:28–29.
30. J Reuben Clark jr, ”As Ye Sow . . .” Brigham Young University Speeches of the Year, Provo 3 maj 1955, s 7.
31. Jes 55:7.
32. Se Alma 7:11–12.
33. ”My Journey to Forgiving,” (Anonym), *Ensign*, feb 1997, s 42–43.
34. Alma 7:12.
35. Se Alma 7:11.
36. Se Alma 26:15; Mormon 5:11; 6:17; Moses 7:63.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

President James E Faust
andre rådgivare i första presidentskapet

Mina bröder och systrar, president Hinckley har bett att jag nu framlägger för er kyrkans generalauktoriteter, områdesauktoritetssjuttio och biororganisationernas generalpresidentskap för röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första presidentskapet och James Esdras Faust som andre rådgivare i första presidentskapet. De som instämmer kan visa det. De som eventuellt är emot kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som president för de tolv apostlarnas kворum, Boyd Kenneth Packer som tillförordnad president för de tolv apostlarnas

kворum, och följande som medlemmar i detta kворum: Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland och Henry B Eyring. De som instämmer, var vänliga visa det. Och om någon är däremot.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet

och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare. Alla som instämmer, var vänliga visa det. Om någon är emot, visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi avlöser äldsterna L Aldin Porter och Marlin K Jensen som medlemmar i presidentskapet för de sjuttio. Det är också föreslaget att vi avlöser äldsterna L Aldin Porter, Vaughn J Featherstone, Rex D Pinegar, John K Carmack och L Lionel Kendrick som medlemmar i de sjuttios första kворum och utnämner dem till emeritusmedlemmar i de sjuttios första kворum. Alla som tillsammans med oss vill göra det, var vänliga visa det.

Med heder och tack för deras tjänande som medlemmar i de sjuttios andra kворum avlöser vi äldsterna Richard B Wirthlin, Richard E Cook, Wayne M Hancock och Ray H Wood och följande områdesauktoritetssjuttio: Norman C Boehm, Jess L Christensen, Dale L Dransfield,

En staty på tempelområdet påminner om handkärreptionjärearnas uppoffringar.

David W Eka, James E Griffin, Esteban Guevara, Ronald J Hammond, Thomas A Holt, Ernst Husz, Julio H Jaramillo, Lloyd W Jones, Seiji Katanuma, J Grey Larkin, Haruyoshi Nakamura, Karl E Nelson, Jesús Nieves, Rodrigo Obeso, James S Olson, Glen A Overton, William W Parmley, Steven H Pond, Michael T Robinson, Jorge W Ventura, and Craig T Vincent. De som tillsammans med oss vill uttrycka sin uppskattning, var vänliga visa det med upplyft hand.

Det är föreslaget att vi avlöser och visar vår tacksamhet till äldsterna Marlin K Jensen, Neil L Andersen och John H Groberg som Söndagsskolans presidentskap, och äldsterna Robert K Dellenbach, F Melvin Hammond och John M Madsen som Unga mäns presidentskap. Alla som instämmer, visa det genom handuppräckning.

Det är föreslaget att vi stöder äldsterna Charles Didier och Cecil O Samuelson som medlemmar i presidentskapet för de sjuttio. Alla som instämmer, var vänliga visa det. Om någon är däremot visas det på samma sätt.

Det är föreslaget att vi inröstar Carlos J Garcia, R Randall Huff och John W Yardley som områdesauktoritetssjuttio. Alla som instämmer, var vänliga visa det. Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder äldsterna Cecil O Samuelson, John H Groberg och Richard J Maynes som Söndagsskolans generalpresidentskap och äldsterna F Melvin Hammond, Glenn L Pace och Spencer J Condie som Unga mäns generalpresidentskap. Alla som instämmer, var vänliga visa det. Och om någon är däremot.

Det är föreslaget att vi stöder de övriga generalauktoriteterna, områdesauktoritetssjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta. De som instämmer, var vänliga visa det. Om någon är emot kan ni visa det.

Som synes har röstningen varit enhällig.

Tack, syskon, för er tro och era böner. □

Våra profeters tro

Äldste David B Haight
i de tolv apostlarnas kворum

”Det vi behöver ha är samma tro som Brigham Young och Gordon B Hinckley och sådan tro som våra profeter och ledare har.”

Jag hoppas att ni fick samma brinnande känsla i era hjärtan som jag fick när jag räckte upp min hand för att understödja president Hinckley som kyrkans president och som profet, siare och uppenbarare, liksom för de andra ämbetena som presenterades för er. Vilket underbart och storslaget tillfälle det är för oss alla att få understödja vår levande profet på jorden idag. Att inte bara sitta där och likgiltigt räkka upp handen, utan att känna i själ och hjärta att man inte bara understödjer honom utan också står bakom det han utför och allt han gjort för att representera oss inför världen. Vi är tacksamma över det underbara och inspirerade sätt som han kommunicerat med och talat till världen på, särskilt under de senaste dagarna och veckorna.

För några år sedan, när Arturo

Toscanini dirigerade the New York Philharmonic Orchestra i New York City, sände han ett radioprogram på lördagseftermiddagarna. En dag fick han ett litet skrynkligt brev med posten, skrivet på ett brunaktigt papper. Där stod det:

”Bäste herr Toscanini, jag är en ensam fåraherde bland bergen i Wyoming. Jag har två värdefulla ägodelar: en gammal fiol och en batteridrivna radioapparat. Batterierna till min radio börjar bli svaga och uttömda, och min fiol är så ostämmd att jag inte längre kan spela på den. Skulle du kunna vara snäll och spela ett A under ditt program nästa lördag?”

Under programmet följande vecka, tillkännagav Arturo Toscanini: ”The New York Philharmonic Orchestra ska nu, för en ny vän bland bergen i Wyoming, tillsammans och unisont, spela ett perfekt A.” Och de spelade ett perfekt A. Den ensamme lille mannen kunde då stämma A-strängen och sedan E-strängen samt D och G från det perfekta A:et.

Är det inte intressant att du och jag kan reflektera över, liksom alla de som kanske lyssnar på mig denna gång — de vars fiol eller liv kanske behöver stämmas — att vi har möjlighet att komma till en generalkonferens i kyrkan och lyssna till de underbara budskap som talas här? De av oss som har fått möjlighet att tala här ber ihärdigt att vi ska ha energin och styrkan och vitaliteten, precis som jag nu gör, när jag går in i

mitt livs skymning, att stå och vittna om sanningen i detta verk — för jag vittnar om det.

Jag fick tillfället — liksom många av er och som många av er skulle ha velat få — att växa upp i ett medlemshem och formas av kyrkan. Jag fick också möjligheten att gå ut och leva i världen och umgås med människor i olika ställning, vare sig det var inom regeringen, företagsvärlden eller annat, att umgås med människor och få dela med mig av de känslor jag har i mitt hjärta med dem.

President Hinckley har ofta sagt till oss under våra möten, och jag tror att han har sagt det offentligt, att han har en bild på Brigham Young bakom sitt skrivbord. Ibland när president Hinckley har haft en fulltecknad dag och en svår dag när han har varit tvungen att fatta många, många svåra beslut, vänder han på sin stol och tittar upp på Brighams bild och säger, högt eller i sitt sinne, "Broder Brigham, vad skulle du ha gjort?" eller "Vad skulle du råda mig att göra?"

Begrunda det som har hänt under de senaste åren. Ni känner alla väl till den inspiration och ledning som president Hinckley har fått angående kyrkans expansion — byggandet av tempel och ombyggnaden av gamla hotell Utah så att det blivit den underbara byggnad som nu kallas the Joseph Smith Memorial Building och bär profetens namn. Och denna ovanliga byggnad, the Conference Center, som vi är i idag — den är förmodligen unik i sitt slag i hela världen. Och för oss som nu under ett antal år har fått arbeta med president Hinckley och varit vid hans sida, och lyssnat till och umgåtts med honom, vilken underbar upplevelse och välsignelse det har varit när vi har sett och känt och varit en del av denna inspirerade expansion, som ständigt går framåt.

När vi tänker på Brigham Young och begrundar den inspiration och vägledning som kom till denne mycket anmärkningsvärde man, minns vi hur han lyckades fylla den

tragiska tomhet som skapades av profeten Joseph Smiths död. Hur han steg fram och under inspiration och uppenbarelse kunde leda och styra utrymningen av Nauvoo och planera resan västerut. Vi minns det fortsatta arbetet under den tiden på templet i Nauvoo och på det sätt som allt organiserades och kunde fortgå, med vagnkompanierna som gick västerut och in i Saltsjödalen, till det som skulle bli Sion där de kunde tillbedja, undervisa, predika, bygga möteshus och allt annat som behövdes för den civilisation och kultur vi nu har, att kunna expandera och växa här.

Begrunda inspirationen som profeten Brigham Young fick, att inte bara be folket att bygga en stor stad i

Salt Lake, utan att breda ut sig till de andra kolonierna. Han hade förståndet att skicka ut folk att söka efter dalar och andra områden utanför Salt Lake City där pionjärerna som skulle strömma in i dalen kunde bosätta sig, skapa sina hem, bygga städer och samhällen. Där de kunde bygga på sin personlighet och karaktär och utveckla de talanger som skulle bli deras. Så istället för att bygga en mycket stor stad i Salt Lake, upprättades det under hans ledarskap cirka 360 samhällen borta i Wyoming, Nevada, Arizona och södra Idaho, så väl som i Utah.

När människor flyttade ut och bosatte sig i dessa små samhällen, utvecklade de sina talanger och förmågor genom att verka i skolstyrelser

President Gordon B Hinckley eskorterar sin fru Marjorie ut ur konferenscentret efter en konferenssession. Efter dem följer president Thomas S Monson och president James E Faust, rådgivare i första presidentskapet, och president Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum.

och stadsfullmäktige eller genom att bli framstående innevånare i en liten stad. De blev medborgare i sina områden, och de började bygga skolor och utveckla dessa samhällen. Vi ser vad som har hänt i de områden som Brigham Young såg framför sig, och vilka han hjälpte till att etablera. Tänk bara på hur dessa har utvecklats — till exempel utvecklingen av en koloni i Las Vegas i Nevada, så att människor kunde färdas till San Bernardino i Kalifornien. Människor kunde resa med skepp till San Pedro i Kalifornien, resa till San Bernardino för att få förnödheter och bli hjälpta med nödvändig utrustning för att komma till denna dal, och sedan vidare till de yttre samhällena, ner till Sanpete County eller upp till Idaho eller till andra ställen.

Jag är en produkt av detta, eftersom min mors familj, när de kom till Salt Lake City, ombads bosätta sig i Tooele. De skickades sedan till Idaho, där man behövde bygga ett sågverk och en kvarn. Min fars familj bosatte sig i Farmington i Utah, en del av denna kolonisering som jag talar om — en kolonisering som gjorde folket starkare och som gav dem möjligheter. Istället för att försvinna i en stor stad, ombads de att flytta till ett mindre samhälle. Där kunde de utveckla sina förmågor och där fanns det fler skolor och ett behov av fler lärare i skolorna och där varje talangfull person kunde utveckla sina förmågor. Från allt detta, ombads min familj att lämna Farmington och Tooele, att sälja sin bördiga jord, och flytta till södra Idaho, där det inte fanns något annat vid den tiden än malört.

I ett sådant litet samhälle, blev min mor och far förälskade i varandra. När de var 20 år gamla och redo att gifta sig, var skulle de gifta sig? I templet i Logan i Utah. Hur skulle de komma dit? I en enspännare. Hur lång tid skulle det ta? Ja, fem eller sex eller sju dagar. Landsvägar eller bra vägar? Naturligtvis inte. De färdades efter

Människor köar längs en trappa på sidan av byggnaden för att komma in i konferenscentret.

vägar som skapats av vagnar som kört över malört och genom buskar och över klippor. Var skulle de gifta sig? Var skulle de besegas? Bara på en plats — templet. De åkte i en enspännare.

Detta blev en del av mitt arv. Och så växte folk upp i dessa små städer. Sedan beslöt sig kyrkan för att starta några privata skolor, och de startade ungefär 30 stycken skolor ute på dessa avlägsna platser. En av dessa små skolor startades i vår stad, och det blev ett område dit många från närliggande områden flyttade för att få en högre utbildning. Naturligtvis var denna högre utbildning bara motsvarigheten till high school, men den kallades högskola.

Jag talar om den inspiration som profeten Brigham Young fick för årtal sedan, beträffande koloniseringen och utvecklingen av detta bergsområde som nu omringar Salt Lake City. Tänk på vilka vi är idag och hur detta har växt och välsignelsen vi själva fått av att få ha president Hinckley som vår profet, siare och uppenbarare och ledare. Föreställ er det som händer i kyrkan

idag och vad som kommer att hända i framtiden, om vi bara har tro att fortsätta med det som påbörjats. Tänk på vad som kommer att hända och på det som händer idag.

President Hinckley talar ofta med oss om att utveckla tron hos vårt folk. Att tro är ett resultat av att vi efterlever evangeliets principer, lever på det sätt vi borde och uppfostrar våra barn på det sätt vi borde, och att se dem växa och utveckla sin karaktär och personlighet så att de blir ett exempel på det vi tror på och på det vi hoppas kunna göra och uträtta.

Ni kommer alla ihåg den man som hade en son som var månadsjuk. Han gick fram till Frälsaren och frågade honom om han kunde välsigna pojken och driva ut den onde anden från hans son. Mannen sade till Frälsaren, "Jag förde honom till dina lärjungar, men de kunde inte bota honom". Frälsaren välsignade den unge pojken. Den onde anden for genast ut, och Frälsarens lärjungar gick fram till honom och sade, "Varför kunde inte vi driva ut honom? Varför klarade inte vi av det?" (Se Matt 17:14–21). Frälsaren

hade också sagt, "Så lite tro ni har" (Matt 16:8).

Om ni bara hade tro så stor som en litet — jag försöker komma ihåg namnet på det lilla trädet. [President Hinckley sade, "Senap".] Senap! Tack, president. (Jag ser till att presidenten är i närheten så han kan hjälpa mig.) Om ni har tro, bara som ett senapskorn. Kanske inte så många av er har sett ett senapskorn? För ett par år sedan i Jerusalem satt vi i en bil med en chaufför, och han sade, "Där är ett senapsträd". Och jag sade, "Låt oss titta på det". Vi steg ur för att titta på senapsträdet. Det växte en liten fröskida på det. Jag fick öppna fröskidan, vilken liknade de som växer på ett johannesbrödträd, och se de pyttesmå fröna, som inte var mycket större än malen peppar.

Tänk på liknelsen som Frälsaren gav människorna. Om du endast hade så stor tro som det pyttelilla senapskornet — och jag höll det i min hand, och kunde knappt se det — om du hade så mycket tro skulle du kunna säga till berget, "Flytta dig", och det skulle flytta på sig, om du hade så mycket tro (se Matt 17:20). "Så lite tro ni har", sade han till oss.

Det vi behöver ha är samma tro som Brigham Young och Gordon B Hinckley och sådan tro som våra profeter och ledare har.

Gud lever. Jag vet att han finns, att han är vår Fader, och jag vet att han älskar oss. Jag vet det. Och jag vet att Jesus är Kristus, Guds Son. Jag har känt Anden vittna om det. Jag vittnar om det. Jag vet att profeten Joseph Smith och alla historiska nedteckningar vi har om det han utförde som återställsens instrument är sanna och att profeterna under åren som gått, inklusive president Hinckley, är kallade av Gud. Verket är sant. Jag lämnar hos er min kärlek, mitt vittne, och mitt vittnesbörd som brinner i mitt hjärta. Jag hoppas att jag under var dag av mitt liv kan tala om för någon och hjälpa någon att förstå att detta verk är sant, i Jesu Kristi namn, amen. □

Ett steg i taget

Äldste Joseph B Wirthlin
i de tolv apostlarnas kворum

"Vi behöver inte vara fullkomliga i dag. Vi behöver inte vara bättre än någon annan. Allt vi behöver göra är vårt allra bästa."

Mina älskade bröder och systrar, det är ett stort privilegium för mig att stå här i dag och bära mitt vittnesbörd om sanningen i det återställda evangeliet. Vi har precis lyssnat till äldste David B Haight — som är 95 år gammal. Jag hoppas att mitt minne är hälften så bra som hans när jag är så gammal — om jag får leva så länge.

Jag gläds när de heliga samlas. Vare sig det sker familjevis i enkla hem eller i tusental i väldiga salar, gläds himlarna när de som älskar och hedrar Jesu Kristi namn samlas för att tillbe Gud i hans namn.

Vi går alla igenom olika erfarenheter i livet. Medan en del är fyllda av glädje i dag, känns det för andra som om deras hjärta skulle brista av sorg. Somliga ser världen som något att ta del av och njuta av,

medan andra känner sig utnyttjade, trasiga och berövade allt som är värdefullt.

Oavsett din samhällsställning, oavsett ditt känslomässiga och andliga tillstånd, skulle jag vilja ge några råd som kan vara till glädje för dig, var du än befinner dig på din färd genom livet.

Vi har sannerligen mycket att vara tacksamma för. Och jag tror att vi, om vi begrundar de välsignelser vi har fått, kommer att glömma en del av våra bekymmer. Glädje och lugn kommer utan tvivel till er, om ni inser vilka välsignelser vi som en kyrka får ta del av under vår underbara president Gordon B Hinckleys ledning. Det kommer att hjälpa oss i hög grad.

Jag läste nyligen om Erik Weißenmayer, en 33-årig man som drömde om att bestiga Mount Everest, en prestation som överstiger många av världens mest erfarna bergbestigarens förmåga. Faktum är att nästan 90 procent av dem som försöker aldrig når toppen. Temperaturen kan falla under -35 grader. Förutom kylan, vindstyrkor på 45 meter per sekund, livsfarliga sprickor och laviner, måste bergbestigaren också övervinna problem med den höga höjden, syrebrist och kanske hälsovådlig mat och förorenat vatten. Sedan 1953 har minst 165 bergsbestigare dött när de försökt att nå den 8800 meter höga toppen.

Trots riskerna köar hundratals varje år för att försöka, och Erik är en av dem. Men det finns en viktig

skillnad mellan Erik och alla andra bergsbestigare som tidigare försökt. Erik är helt blind.

När Erik var 13 år gammal förlo-
rade han synen på grund av en ärft-
lig sjukdom på näthinnan. Fastän
han inte längre kunde göra mycket
av det han ville göra, var han fast
besluten att inte slösa bort sitt liv
med att känna sig missmodig och
värdelös. Han började då tänja sina
gränser.

Vid 16 års ålder började han
klättra i berg. Genom att känna sig
fram längs klippväggen kunde han
hitta fästpunkter för händer och föt-
ter som gjorde att han kunde
klättra. Sexton år senare började
han bestiga Mount Everest. Klättringen var, som ni kan förstå,
fylld av enorma svårigheter och livs-
hotande faror. Men Erik besteg
slutligen den södra toppen och intog
sin plats bland dem som gått före
 honom. Han var en av de få som
stått på toppen av jordens högsta
berg.

När man frågade Erik hur han
klarade det, svarade han: "Jag bara
fortsatte att tänka . . . fokusera dig!

Låt inte allt tvivel, all rädsla och fru-
stration komma i vägen." Sedan
sade han det viktigaste: "Ta bara en
dag i taget, steg för steg".¹

Ja, Erik besegrade Everest
genom att helt enkelt sätta ena
foten framför den andra. Och han
fortsatte att göra detta tills han
nådde toppen.

Vi, liksom Erik, kanske har hin-
der som kan hålla oss tillbaka. Vi
kanske till och med hittar på ursäk-
ter till varför vi inte kan göra det vi
vill göra. När vi frestas att rättfär-
diga vår bristfälliga prestation, kan
vi kanske tänka på Erik som trots att
han förlorat synen utträttade vad
många ansåg vara omöjligt, bara
genom att envist sätta den ena foten
framför den andra.

Ett gammalt talesätt säger att
även en tusenmilafärd börjar med
ett steg.

Ibland gör vi processen mer
komplicerad än vi behöver. Vi kan
aldrig företa en tusenmilafärd
genom att gruva oss över hur lång
tid den kommer att ta eller hur
svår den blir. Vi klarar färden
genom att ta var dag, ett steg i

taget och sedan upprepa detta gång
på gång tills vi nått vårt mål.

Samma princip gäller för hur vi
kan klättra upp till högre andlighet.

Vår himmelske Fader vet att vi
måste börja klättra från den plats
där vi är. "När du klättrar uppför en
stege", sade profeten Joseph Smith,
"måste du börja längst ner och
klättra steg för steg till du når top-
pen. På samma sätt är det med
evangeliet — du måste börja med
den första och så fortsätta tills du
lärt dig alla upphöjelsens principer.
Men först långt efter det att du pas-
serat förlåten kommer du att ha lärt
dig dem."²

Vår himmelske Fader älskar var
och en av oss och förstår att det
krävs förberedelse, tid och beslut-
samhet för att klättra högre upp.
Han förstår att vi gör misstag då och
då, att vi snavar, att vi blir modfällna
och kanske till och med vill ge upp
och säga till oss själva att det hela
inte är värt besväret.

Vi vet att det är värt ansträng-
ningen, för priset, som är evigt liv, är
"den största av alla Guds gåvor".³
Och för att få den gåvan måste vi ta
ett steg i taget och fortsätta uppåt
för att nå de andliga höjder vi strä-
var mot.

En evig princip uppenbaras i de
heliga skrifterna: "Ingen fordrar, att
en människa skall löpa fortare än
hon förmår. Och återigen, det höves
henne att vara flitig, så att hon däri-
genom kan vinna belöning."⁴

Vi behöver inte vara snabba, vi
behöver bara stadigt röra oss åt rätt
håll. Vi måste göra vårt bästa, ett
steg i taget.

I min ungdom tyckte jag om att
springa. Det är kanske svårt för er
att tro, men det gjorde jag. Och jag
vann faktiskt en del lopp. Jag
springer inte lika snabbt längre.
Faktum är att jag inte vet riktigt hur
bra jag skulle klara mig i ett lopp om
de andra tävlande bestod av enbart
medlemmar i de tolv kvorum.

Jag är inte så bra på att springa
längre. Medan jag ser fram emot en
framtid när jag, med uppstående
kropp, än en gång kan springa över

Generalauktoriteter och medlemmar i kören understödjer kyrkans ledare under lördagens eftermiddagssession.

ett fält och känna vinden blåsa genom håret, ältar jag inte det faktum att jag inte kan göra det nu.

Det vore oklokt. I stället får jag ta de steg jag kan. Även med ålderns begränsningar kan jag fortfarande ta ett steg i taget. Att göra vad jag kan är allt Fadern nu begär av mig. Och det är allt han begär av er, oavsett era handikapp, begränsningar eller osäkerhet.

John Wooden var kanske den främste tränaren inom collegebasket i spelets historia. Hans lag spelade fyra hela säsonger utan förlust. Hans olika lag vann tio nationella mästerskap. Vid ett tillfälle vann hans lag 88 gånger i sträck.⁵

Något av det första som tränare Wooden inpräntade i sina spelare var vad hans far hade lärt honom när han som pojke växte upp på en bondgård. "Ansträng dig inte att försöka bli bättre än någon annan", sade hans far. "Lär av dem, men försök inte bara att bli bättre än de. Det har du ingen kontroll över. Försök i stället, och ansträng dig att bli så bra du själv kan bli. Det är något du har kontroll över."⁶

Låt mig ge er ett hypotetiskt

exempel på en kär syster i en församling. Hon är en som har perfekta barn som aldrig bråkar i kyrkan. Hon är den som arbetar på tjugonde generationen i sin släktforskning, håller hemmet i oklanderligt skick, kan Markus evangelium utantill och sticker yllekoftor åt de föräldralösa barnen i Rumänien. Jag har naturligtvis stor respekt för dessa värdiga mål. Men om du frestas att slå ut med händerna och ge upp på grund av denna kära syster, var då snäll och kom ihåg att du inte tävlar mot henne mer än jag tävlar mot medlemmarna i de tolv kvorum i löpning på 50 meter.

Det enda du behöver bekymra dig om är att försöka bli så bra du själv kan bli. Och hur gör du det? Du håller blicken på de mål som betyder mest i livet och går mot dem, ett steg i taget.

Jag vet att många tycker att stigen är svår och vägen mörk. Men liksom Erik, den modige bergsbestigaren, är vi inte utan ledsagare.

Vi har skrifter som uppenbarar Guds ord för människan genom tidsåldrarna. När vi mättar oss med Guds ord öppnar vi våra sinnen för

eviga sanningar, och våra hjärtan för den Helige Andens milda viskningar. Guds ord, i skrifterna och från nutida profeter, är sannerligen "[våra] fötters lykta och ett ljus på [vår] stig."⁷

Då vi läser om de stora själar som gått före oss, lär vi oss att också de hade stunder av nedstämdhet och sorg. Vi lär oss att de höll ut trots svårigheter, trots motgångar, ibland även trots sina egna svagheter. Vi lär att också de fortsatte att kämpa sig framåt, ett steg i taget. Vi kan bli som de rättfärdiga själar som Lehi talade om, vilka "fattade tag i änden på ledstången. De trängde sig fram igenom den mörka dimman . . . ända tills de kommo fram och kunde äta av trädets frukt."⁸

Vi har också en levande profet, president Gordon B Hinckley. Han ger råd och profetisk ledning i vår tid.

Genom hans råd och våra böner kan vi nå himlarna och personligen kommunicera med den Oändlige. Genom tro kan själva himlen påverkas till vår förmån. Dörrar öppnas och svar fås.

Kom ihåg Joseph Smith. Som ung

gosse omgavs han av förvirrande och motsägande röster och längtade efter att få veta vilken av alla kyrkor som var sann och riktig. Också han kände sig blind — omgiven av sin tids mörker. Efter att ha läst Jakobs bok i Nya testamentet trodde han på den forne apostelns ord som löd: "Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den."⁹ Joseph trodde på de orden, och en vårmorgon år 1820 gick han till en lund för att lyfta sin själ i bön och be sin himmelske Fader om visdom.

Svaret på hans bön fyllde honom med ljus och ledning. Vår himmelske Fader och hans älskade Son visade sig för honom. Deras ord svepte bort det tjocka mörker som hade gripit honom och hotade förgöra honom. De röjde för alltid undan hans förvirring.

Från den stunden och fram till sin martyrdöd nästan ett kvarts sekel senare, hängav sig Joseph Smith åt den stig som Fadern och Sonen visat honom. Betänk hur smärtsamma hans dagar var. Betänk det lidande och den förföljelse han fick utstå. Ändå fortsatte han, ett steg i taget, utan att ge upp, utan att någonsin tvivla på att om han bara gjorde det han kunde, så skulle hans himmelske Fader göra resten.

Mina bröder och systrar, vår tid här är så dyrbar och så kort. Jag förstår så väl profeten Jakob, när han sade: "Våra liv [har förrunnit för oss] liksom en dröm."¹⁰

Alltför snart är vår tid ute. Låt oss medan vi kan — medan vi har tid att fullborda vårt verk — vandra åt rätt håll och ta ett steg i taget.

Det är lätt nog. Vi behöver inte vara fullkomliga i dag. Vi behöver inte vara bättre än någon annan. Allt vi behöver göra är vårt allra bästa.

Även om du känner dig trött, även om du ibland inte kan se vägen framför dig, ska du veta att din Fader i himlen aldrig överger sina trogna efterföljare. Han finns där och tröstar dig. Han finns vid din sida, ja, han leder dig varje steg på vägen.

Lyssna till dessa vackra ord som Joseph Fielding Smith använde sig av för att skildra detta liv.

*Synes vägen dig lång,
är den stenig och trång,
ger dig tistel och törne besvär?
Har du tröttnat att gå,
är du modfälld också?
Var dock orädd — till målet det bär.*

*Är ditt hjärta beklämt,
har till vemod det stämt
din tanke och nedtyngda själ?
Var dock modig och glad,
Gud dig hjälper åstad,*

snart du målet skall nå — allt är väl.

*Hämta styrka och mod,
det finns en som är god,
det finns en som vill hjälpa dig opp.
Han din Frälsare är,
ta hans hand, han är när.
Han skall leda dig till bergets topp.*

*Se det strålande land
vid en blomstrande strand,
där du gläds uti hjärta och sinn',
där du sorgen ej minns,
och där synden ej finns.
Ta hans hand och med honom gå in!¹¹*

Må vi ha modet att börja bestiga vårt Mount Everest, så att vi kan gå framåt på livets resa, ett steg i taget, tills vi uppnår det bästa som finns inom oss.

Vår himmelske Fader lever och känner och älskar var och en av oss. Jesus är Kristus, Guds Son, hela människosläktets Frälsare och Återlösare, ja, Fridsfursten. Joseph Smith är återställsens profet och president Gordon B Hinckley är vår profet, siare och uppenbarare på jorden i dag. Detta är mitt vittnesbörd, och jag vittnar för er att ni kommer att vara lyckliga och tillfreds, om ni bara gör ert bästa. Detta är min bön i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. "Everest Grueling for Blind Man", *Deseret News*, 5 juni 2001, A12; se även Karl Taro Greenfeld, "Blind to Failure", *Time*, 18 juni 2001.

2. *The Teachings of Joseph Smith*, utgiven av Larry E Dahl och Donald Q Cannon (1997), s 519.

3. L&F 14:7.

4. Mosiah 4:27.

5. <http://www.coachwooden.com/bio.shtml>.

6. <http://www.coachwooden.com/bodysuccess.shtml>.

7. Ords 119:105.

8. 1 Nephi 8:24

9. Jak 1:5.

10. MB Jakob 7:26.

11. Se "Synes vägen dig lång?", *Psalmer*, nr 74.

”Hjälp min otro”

Äldste L Whitney Clayton
i de sjuttios kvorum

”Vi främjar utvecklingen av vår tro och stärker den när vi gör det som är rätt — följden blir alltid en utökad tro.”

Vid ett tillfälle mötte Frälsaren ett stort antal människor som lyssnade på en diskussion mellan hans lärjungar och de skriftlärdade. Han frågade då de skriftlärdade: ”Vad är det ni diskuterar om?”

En man föll på knä framför honom, och svarade att han hade bett lärjungarna driva ut en ond ande ur hans son, men ”de kunde inte”. Fadern sade bedjande till honom: ”Men om du kan, så förbarma dig över oss och hjälp oss!”

Jesus sade till honom: ’Om du kan, säger du. Allt förmår den som tror.’ Genast ropade barnets far: ’Jag tror. Hjälp min otro!’”

Då talade Frälsaren strängt till den onde anden och befallde den: ”. . . far ut ur honom och kom aldrig med in i honom!’ Den orene anden skrek och ryckte våldsamt i

honom och for ut . . .”¹

Vi har alla mött svåra, till och med förtvivlande stunder när vi med tårar har fallit på våra knän, och vädjat liksom denne fader, ”Herre, jag tror. Hjälp min otro”.

Precis som Frälsaren var beredd att hjälpa denne fader vars son ”plågades svårt”², är han beredd att hjälpa vår otro i dag, så att vi med tro kan överkomma våra svårigheter i dödligheten och ”avgå med seger”.³

Tro på Herren Jesus Kristus är evangeliets första grundsats och innebär mer än bara en övertygelse.⁴ Tro är ”hopp om ting, som icke synes men dock äro verkliga”.⁵ ”Tro manar alltid dess besittare till . . . fysisk och mental handling”⁶ ”Att ha tro på Jesus Kristus innebär att ha en sådan tillit till honom att vi gör allt han befäller oss att göra. Det finns ingen tro där det inte finns någon lydnad.”⁷

Tro kommer av att höra Guds ord, och är en andlig gåva.⁸ Tron ökar när vi inte bara hör, utan även handlar efter Guds ord, i lydnad till sanningarna vi undervisats om.⁹

Marias reaktion på en ängels kungörande är ett utmärkt exempel. Ängeln Gabriel sade till Maria: ”Du skall bli havande och föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus. Han skall bli stor och kallas den Högstes Son.” Maria sade då lydigt till Gabriel: ”Se, jag är Herrens tjänarinna. Må det ske med mig som du har sagt.”¹⁰

Vid ett annat tillfälle, ”när Jesus vandrade utmed Galileiska sjön, fick han se två bröder, Simon som kallas

Petrus och hans bror Andreas, kasta ut nät i sjön. De var fiskare.

Han sade till dem: ’Följ mig, så skall jag göra er till människofiskare.’

Genast lämnade de näten och följde honom.”¹¹

Efter Frälsarens uppståndelse gav sig Petrus och andra lärjungar ut för att fiska. Men ”den natten fick de ingenting. Tidigt på morgonen stod Jesus på stranden, men lärjungarna visste inte att det var han.” Han sade till dem: ”. . . Kasta ut nätet på högra sidan av båten, så skall ni få.’ De kastade ut nätet, och nu orkade de inte längre dra upp det för all fisken.”¹²

Vi ser liknande trosupbyggande lydnad i profeten Joseph Smiths liv. Efter ängeln Moronis besök, som varade hela natten den 21 september 1823, gick Joseph ut på morgonen tillsammans med sin far för att arbeta. Efter att ha varit vaken nästan hela natten, ”fann [han], att [hans] styrka var så försvagad, att [han] var oförmögen” att utföra ”dagens nödvändiga sysslor”. Hans far sade åt honom att återvända hem och han ”begav [sig] då åstad för att gå hem, men . . . [hans] krafter [svек honom] helt och hållet, och [han] föll hjälplös till marken och låg medvetslös en stund”. När han vaknade såg han ”samme budbärare stående över [sitt] huvud, omgiven av ljus som förut”. Joseph befalldes att ”gå till [sin] fader och berätta för honom om synen och de befallningar [han] fått”. Trots att han begripligt nog var trött, gick han lydigt ”tillbaka till [sin] fader på åkern och talade om alltsammans för honom”. Hans far svarade ”att det var från Gud och uppmanade [honom] att gå och göra såsom han blivit befalld”. Joseph lämnade, trött men lydig, ”åkern och begav [sig] till platsen, där budbäraren sagt, att plåtarna voro gömda”,¹³ cirka fem kilometer därifrån.

Varje dag väljer vi bland en uppsjö av olika alternativ vad vi ska göra och inte göra. När vi som första prioritet väljer att med glädje lyda

buden, utan att klaga eller utvärdera det Herren befäller oss, blir vi hans tjänarinnor och människofiskare, och kastar våra nät på högra sidan av vår båt. Vi går helt enkelt och gör det som Herren har befallt, och litar på att han kommer att hjälpa oss att göra exakt det han begär av oss.¹⁴ När vi gör detta, hjälper Herren vår otro, och vår tro blir kraftfull, livfull och orubblig. Profeten Joseph skrev följande i Liberty-fängelset: "Låt om oss därför, ömt älskade bröder, med glädje göra allt det som står i vår makt. Sedan kunna vi med större förvisning [eller tro] vänta att få se Guds frälsning och hans arm uppenbarad."¹⁵

Oavsett vilka vi är eller var vi bor är det mycket i våra dagliga liv som

består av rutiner och upprepningar. När vi gör detta dagliga, måste vi vara noga med att göra det som är viktigast. Till dessa "måsten" hör att först ger utrymme för minimikraven för trofast leverne: sann lydnad, ödmjuk bön, ihärdiga skriftstudier och osjälviskt tjänande. Inga andra dagliga vitaminer stärker vår tros muskler lika snabbt som dessa handlingar. Vi måste också komma ihåg att uppriktig fasta föder stark tro. Detta är särskilt viktigt när vi trofast söker laga djupt liggande brister i vår karaktär, vilka endast kan "drivas ut med bön [och fasta]".¹⁶

Att utveckla tro på Herren Jesus Kristus är något som händer steg för steg, rad på rad och bud på bud. Vi främjar utvecklingen av vår tro och

stärker den när vi gör det som är rätt — följderna blir alltid en utökad tro.¹⁷ Om vi utövar vår tro dagligen genom att be, studera och lyda, kommer Frälsaren att hjälpa vår otro och vår tro blir en sköld som släcker "de ondas alla brinnande pilar".¹⁸ Alma undervisade att vi kan "motstå varje djävulens frestelse medelst [vår] tro på Herren Jesus Kristus".¹⁹ Men vi kan varken ignorera eller förkasta trons viktiga ingredienser och sedan förvänta oss en rik skörd.

Vi ser otaliga exempel på tro som utvecklas hos medlemmar i kyrkan i dag. När unga män, unga kvinnor, och äldre par tar emot kallet att gå på mission, när man och kvinna bereder sig i dygd för att gifta sig i

Väldiga bildskärmar till höger och vänster om konferenscentrets förhöjning ger församlingen en närbild av talaren.

det heliga templet, när föräldrar vänjer sina barn vid den väg de bör vandra²⁰, stärker de sin tro på Herren Jesus Kristus. När vi helgar sabbatsdagen, hedrar våra ämbeten, betalar tionde och offergården, välkomnar nya medlemmar till kyrkans kretsar och inbjuder vänner och grannar att få kunskap om evangeliets sanningar, stärker vi vår tro. När vi väljer att överge våra synder och villigt omvända oss, och när vi faller på knä i bön under både goda och oroliga tider, utvecklar vi en stark tro.

Vi finner då att det i våra egna liv börjar hända det som beskrivs i Mormons bok: "Icke desto mindre fastade de ofta och både och blevo starkare och starkare i sin ödmjukhet samt fastare och fastare i Kristi tro, till dess deras själar voro fyllda med glädje och tröst, ja, deras hjärtan voro renade och helgade med en helgelse, som bestod i att de överlämnade sina hjärtan åt Gud."²¹

Jag vet att Frälsaren lever, och att han hjälper vår otro. I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Se Mark 9:14–29; se även Matt 17:14–21.
2. Se Matt 17:15.
3. L&F 10:5.
4. Fjärde trosartikeln; Bible Dictionary, "Faith", s 669–670.
5. Alma 32:21; Heb 11:1; Ether 12:6.
6. Bible Dictionary, s 670.
7. Se Gospel Principles manual, s 118.
8. Se Rom 10:17; Moroni 10:11; Bible Dictionary, s 669.
9. Se Bible Dictionary, s 669–670.
10. Luk 1:31–32, 38.
11. Matt 4:18–20.
12. Joh 21:2–4, 6.
13. Joseph Smith 2:47–50.
14. Se 1 Ne 3:7.
15. L&F 123:17.
16. Matt 17:21; Mark 9:29.
17. Bible Dictionary, s 669.
18. L&F 27:17.
19. Alma 37:33.
20. Se Ords 22:6.
21. He 3:35.

Vår Faders plan

Äldste Christoffel Golden jr

i de sjuttios kворum

"Vår himmelske Faders önskan är att ge oss alla möjlighet att uppnå glädjens fullhet, den fullhet som han besitter."

I en uppenbarelse som gavs till profeten Joseph Smith någon gång i juni 1830 får vi veta vår himmelske Faders uttalade avsikt: "Ty se, mitt verk och min härlighet är att åvägabrunga odödlighet och evigt liv för människan."¹ Enligt denna förkunnelse är det Faderns önskan att ge oss alla möjlighet att uppnå glädjens fullhet, den fullhet som han besitter i sitt fullkomliggjorda och förhålligade tillstånd.²

I dessa mycket viktiga sista dagar förkunnar vi att Gud vår evige Fader lever. Vi vittnar om att vi levde som hans andebarn i hans närhet, innan vi kom till jorden. I föruttillvaron undervisades vi under förhållanden som gav oss möjlighet att utveckla våra talanger och förmågor. I denna lyckliga förjordiska boning blev vi "lämnade att välja mellan gott och ont". Alma uppger att vi valde det goda genom att utöva "mycket stor

tro" och utföra "goda gärningar". Således höll vi vårt första tillstånd och vår Fader förutordinerade oss till att få vissa förmåner i detta liv.³

Nutida uppenbarelser visar att vår himmelske Fader på samma sätt fastställde en stor lycksalighetsplan för alla sina andebarn som höll sitt första tillstånd.⁴ Den innefattade möjligheten att vi en dag kan bli som vår himmelske Fader och få alla de egenskaper och rättigheter som han nu åtnjuter. Aposteln Petrus påminde de heliga om att "allt som hör till liv och gudsfruktan har [Herrens] gudomliga makt skänkt oss" för att vi "i kraft av dem skall få del av gudomlig natur".⁵ Petrus ord kan tyckas djärva, och vi medger att det krävs ett helt liv, och mer till, för att förverkliga dem. Likväl finner hans ord genklang i Frälsarens uppmaning: "Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig."⁶

Faderns plan krävde också att alla som hade bestått sitt första tillstånd skulle prövas i ett dödligt eller andra tillstånd. I denna omgivning krävs det av oss att vi handlar av egen kraft och bevisar för oss själva och för Gud om vi vill hålla alla hans bud och övervinna synd och motgångar, eller inte.⁷

Efter Adams fall och på grund av den dödliga människans natur utvecklade människan en benägenhet att bryta mot Guds lagar och blir därför bunden av rättvisans fordringar. Men genom sin förhandskänedom och genom den stora lycksalighetsplanen gav vår himmelske Fader oss

Konferensdeltagare går förbi tabernaklet på tempelområdet.

barmhärtighetens plan. Den erbjuder ett sätt att blidka rättvisans stränga fordringar genom en obegränsad försoning.⁸

Jesus Kristus, som Faderns utvalde från begynnelsen,⁹ hade den kraft och de egenskaper som krävdes för att bringa rättvisans och barmhärtighetens lagar i samklang med varandra genom sin försoning.¹⁰

Kung Benjamin lärde att försoningen gör det möjligt för oss att avklä oss den naturliga människan när vi ger efter för den Helige Andens maningar.¹¹ Följaktligen är det vårt vittnesbörd att alla som kommer till Kristus genom lydnad till evangeliets lagar och förordningar kan utöva tro till "evig frälsning och evigt liv".¹²

Vi vittnar också om att det efter det stora avfallet inte var möjligt att

tillmötesgå alla villkor i den underbara lycksalighetsplanen, förrän vår himmelske Fader och hans Son, Jesus Kristus, återupprättat evangeliet genom profeten Joseph Smith.¹³

Vår älskade profet, president Gordon B Hinckley, har förkunnat "att profeten Josefs redogörelse för dessa händelser är sann, att Fadern . . . bar vittne om sin Sons gudomlighet, att Sonen undervisade den unge profeten och att det sedan följde en rad händelser som ledde till organiserandet av 'den enda sanna och levande kyrkan på hela jordens yta'".¹⁴

Det är alla trofastas innerliga önskan att hålla sitt andra tillstånd. Vi behöver inte finna vägen tillbaka på egen hand. Herren har upprättat sitt rike på jorden där Guds utvalda kan samlas.

I sin kärleksfulla omtanke har Herren gett oss alla de resurser vi behöver för att ta oss förbi de många fällor som den onde har lagt i vår väg.¹⁵

Dessa outhärliga resurser inbegriper evangeliets förordningar och förbund, i vilka försoningens kraft är uppenbarad.¹⁶ Vi har också de heliga skrifterna som ger oss ett mått med vars hjälp vi kan skilja mellan sanning och villfarelse.¹⁷

Det är viktigt att inse att vi lever i en välsignad tid när Herren har satt sina väktare, de levande profeterna och apostlarna, mitt ibland oss. De innehar alla de nycklar och all den myndighet som krävs för att förrätta frälsningens och upphöjelsens förordningar.¹⁸

Framför allt har vi som döpta medlemmar i Kristi kyrka den Helige

Andens oförlitneliga gåva. Kvällen innan Frälsaren led för våra synder sade han till sina lärjungar att Anden ska "föra er in i hela sanningen".¹⁹

Johannes uppenbararen såg i en himmelsk syn fullbordandet av vår Faders plan, och skrev om deras tillstånd som hade kommit ur den stora nöden och tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Han såg hur de som hade övervunnit världen stod inför Guds tron och tjänade honom i hans tempel. Herren var mitt ibland dem och de trofasta hungrade eller törstade inte mer, och Gud hade torkat bort alla tårar från deras ögon.²⁰

Vi behöver inte frukta, utan i tro följa vår himmelske Faders stora lycksalighetsplan. Vi uppmanar alla att komma och få del av Herrens nåd och barmhärtighet, för han är mäktig att frälsa och kommer aldrig att överge oss.²¹

Må Herren välsigna oss i denna viktiga strävan, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Moses 1:39.
2. Se Moses 7:67; L&F 76:69–70.
3. Se Alma 13:3–13; 1 Pet 1:20.
4. Alma 42:8.
5. 2 Pet 1:3–4.
6. Matt 5:48; se även 3 Nephi 12:48.
7. Matt 7:21; Upp 3:21; L&F 98:14–15.
8. Se Alma 42:15.
9. Se Moses 4:2.
10. Se *Evangeliets lärosatser*, institutets lektionsbok, s 22–23.
11. Se Mosiah 3:19.
12. Mosiah 5:15; se även Moroni 10:32.
13. Se 1 Nephi 11:13–36; 2 Nephi 3:5–11.
14. L&F 1:30; "Särskilda vittnen om Kristus", *Liahona*, apr 2001, s 24.
15. Se Moses 4:3–4; L&F 93:39.
16. Se Joh 3:5; Mosiah 5:1–2; L&F 76:50–54.
17. Se Alma 4:19; 31:5.
18. Se Matt 10:1–15; L&F 1:14–15; 21:1–8.
19. Joh 16:13.
20. Upp 7:14–17.
21. Se 5 Mos 7:7–18.

Evangeliets principer kan skrivas i våra hjärtan

Äldste Walter F González
i de sjuttios kvorum

"Kunskap i sig är inte nog. Vi måste ta oss tid att tillämpa principerna i våra liv."

Engelska är återställens språk och under denna konferens-session symboliserar den engelska som talas med brytning kyrkans tillväxt över hela världen. Jag kommer från Sydamerika, där kyrkan har haft en stark tillväxt. När jag blev medlem i kyrkan för 30 år sedan fanns där 108 000 medlemmar och sex stavar. På den tiden fanns det inga tempel på vår kontinent. Nu finns det 2 600 000 medlemmar och 557 stavar. Elva tempel är i verksamhet och två håller på att byggas. Nephi, Lehis son, sade: "Men jag, Nephi, har skrivit vad jag skrivit, och jag anser det hava stort värde i synnerhet för mitt folk. Ty

jag beder oavlåtligt för dem varje dag, och om natten väta mina ögon min huvudgård med tårar för deras skull" (2 Nephi 33:3). Detta innerliga rop besvaras i våra dagar genom Mormons bok. Nephi bad att de ord han i sin "svaghet skrivit" skulle få makt över oss, "ty de övertala dem till att göra gott. De ge dem kunskap om sådant som angår deras fäder, och de tala om Jesus samt övertyga dem att tro på honom och att uthärda intill änden, vilket är evigt liv" (2 Nephi 33:4).

Jag har sett hur läran och evangeliets principer vägleder fler och fler medlemmar i Sydamerika. Vår uppgift i Sydamerika och överallt fortsätter att vara att söka efter principerna vi finner i skrifterna och i profeternas lärdomar och skriva dem "inte med bläck utan med den levande Gudens Ande, inte på tavlor av sten utan på tavlor av kött, på människohjärtan" (2 Kor 3:3). En sådan etablering av evangeliets principer tar tid. Tid behövs både till att få kännedom om evangeliets sanningar och till att tillämpa dem i våra liv.

De flesta medlemmarna i Sydamerika hörde först talas om evangeliets principer när de avsatte tid till att ta del av missionärernas lektioner och vittnesbörd. Vi tog oss tid att lyssna, och nu kan vi inte

annat än känna djup tacksamhet till de missionärer som verkade i våra länder. Vår djupa tacksamhet innefattar inte enbart missionärerna utan även deras familjer som sände ut dem. (Nu sänder tusentals sydamerikaner ut sina barn på mission för att dela med sig av det återställda evangeliets glädjebudskap.) Vi som är första generationen medlemmar i kyrkan känner också stor tacksamhet till våra föräldrar som, trots att de inte var medlemmar, tog sig tid att undervisa oss om rättfärdiga principer. Dessa förberedde oss för att känna igen och välkomna evangeliets budskap.

Missionärer påbörjade processen att undervisa oss om läran och evangeliets principer; men att hålla kvar evangeliet i våra hjärtan är en fortgående uppgift som tar tid. Kunskap i sig är inte nog. Vi måste ta oss tid att tillämpa principerna i våra liv. Nephi visste till exempel att Herren besvarar våra böner. Han tillämpade sin kunskap för flera århundraden sedan och förde därigenom eviga välsignelser till oss i dag. Om vi läser noggrant, ser vi att Nephi bad till

Gud med stor tro eftersom han visste att Gud skulle höra hans ”rop” (se 2 Nephi 33:3). Vilken tacksamhet vi känner för att Nephi tog sig tid att tillämpa sin kunskap. Vilken tacksamhet vi känner för att Nephi skrev sin kunskap på sitt hjärta ”inte med bläck utan med den levande Gudens Ande”.

Högre studier kräver liksom lärjungenskap sin tid. Ibland inser vi att en princip är sann, men vi ändrar inte våra prioriteringar för att få tid att efterleva denna princip. På så sätt går vi miste om värdefulla tillfällen att få till stånd en förvandling i hjärtat då vi undervisas av den Helige Anden. Tänk för ett ögonblick på Enos, som sköt upp tillämpandet av sin fars undervisning. Han tog sig till slut tid att leva upp till sin kunskap, och tack vare det har vi fått många välsignelser. Enos berättar för oss att det var när han gick ut för att jaga vilda djur i skogarna, som hans fars undervisning om evigt liv och de heligas glädje sjönk djupt i hans hjärta, och han bestämde sig för att ta sig tid att be (se Enos 1:3–4). Som gudomligt svar på hans

bön slöt Herren förbund med Enos om att han skulle föra fram uppteckningarna till lamaniterna i sin egen bestämda tid (se Enos 1:16). Gud besvarar våra böner. Enos tog denna princip från tavlorna av sten och skrev den på en tavla av kött, på sitt hjärta, och fick därför en högre grad av kunskap. Detta förde med sig välsignelser både till honom och till oss i denna tidshushållning.

Det finns mycket som hindrar våra goda föresatser att avsätta tid för studier och särskilt för att efterleva en princip i evangeliet. Överflödet av information vi får från olika källor om ett visst ämne, till exempel, kan kännas överväldigande. Ett sådant överflöd av information kan göra att somliga ”ständigt undervisas men aldrig kan komma till insikt om sanningen” (2 Tim 3:7).

Vi kan alla utvärdera våra liv, bestämma vad det är som hindrar oss från att ta oss tid att efterleva en evangelieprincip, sedan omvända oss och göra de nödvändiga förändringarna för att vi ska få tid att tillämpa denna evangelieprincip i våra liv. Om vi gör detta, har Herren lovat att vi kommer att få en större insikt om hans sanningar, precis som Enos fick. Frälsaren kungjorde: ”Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv” (Joh 7:17).

Om vi tar oss tid att här i livet lära, begrunda och framför allt efterleva principerna i evangeliet, kommer vi att få Andens glädje och frid. Kyrkan kommer att fortsätta att blomstra i Sydamerika och i andra delar av världen, eftersom fler och fler medlemmar kommer att fortsätta skriva evangeliets principer på sina hjärtan, inte med bläck utan med den levande Gudens Ande, inte på tavlor av sten utan på tavlor av kött. Jag vittnar om att sanningarna i skrifterna kan växa inom oss från intellektuell förståelse till att vi blir kristuslika, då vi tar oss tid att införliva dessa sanningar i våra liv. Jag vet att Frälsaren är den levande Kristus. Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. □

”Lik en vattenrik trädgård”

Äldste Jeffrey R Holland
i de tolv apostlarnas kворum

”Vi bör betala tionde och offergåvor som ett personligt uttryck av vår kärlek till en givmild och barmhärtig himmelsk Fader.”

Säkert och stadigt breder Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ut sig över hela jorden. Daniel beskrev det som stenen som ”revs loss från berget, men inte genom människohänder”.¹ Jesaja beskrev det han förutsåg som ”underbara och förunderliga”² ting. Det är förunderligt! Återställelsen av Jesu Kristi evangelium är fylld med under, uppenbarelser och manifestationer av alla slag. Många av dem har ägt rum under vår egen livstid.

Jag hann fylla sjutton år innan det fanns någon stav i Sion utanför Nordamerika. Det finns nu över 1 000 stavar på avlägsna kontinenter och havets öar. Vi har nu 125 tempel i verksamhet eller som tillkännagivits, över hälften av dessa (64)

ligger utanför Förenta Staterna. Jag var nästan sexton år innan det fanns ett enda tempel utanför Amerikas delstater och Canadas provinser.

Vi har fått se uppenbarelsen som utsträckte prästadömet till alla värdiga manliga medlemmar i erforderlig ålder, en välsignelse som påskyndat verket i många delar av världen. Vi har fått se våra skrifter ges ut, antingen helt eller delvis, på nästan 100 språk. Vi har fått se det länge inväntade upprättandet av de sjuttios kворum, till vilka många framstående män kallats från många nationer, män som i sin tur utplacerats för att verka i många nationer. President Hinckley har nyligen tillkännagivit en ständig utbildningsfond som ger möjligheter att välsigna många människor även på jordens mest avlägsna platser. Och så fortskrider kyrkans internationalisering.

Jag ger detta korta sammandrag för att belysa ett annat under, en annan uppenbarelse om ni så vill, som kanske inte uppmärksammats av kyrkans medlemmar i allmänhet. På sätt och vis var det inte heller meningen att det skulle uppmärksammas. Jag talar om beslutet som bröderna fattade för lite över tio år sedan att upphöra med att begära speciella bidrag eller andra former av penninginsamlingar från lokala medlemmar i kyrkan, både här och utomlands.

Eftersom detta beslut fattades

mitt i den stora internationella tillväxt som jag just beskrivit, undrar man hur detta kunde fungera ekonomiskt. Hur kunde vi sträcka oss ut till allt avlägsnare platser i samma stund som vi tog bort alla extra bidrag av vårt folk? Logiskt sett borde kyrkan i det här läget ha föreslagit raka motsatsen.

Hur var det möjligt? Jag ska berätta hur det gick till. Det skedde med en helhjärtad tro hos våra presiderande bröder på att Herrens princip om tionde och frivilliga offergåvor skulle hedras även av den nyaste medlemmen i kyrkan, och att trofastheten mot en sådan gudomlig princip skulle få oss att klara det.

Jag var inte medlem i de tolv kворum när detta betydelsefulla beslut fattades, men jag kan föreställa mig de diskussioner som hölls och den tro som detta krävde inom kyrkans presiderande råd. Tänk om bröderna slutade med insamlingar till olika fonder och de heliga inte betalade sitt tionde och sina offergåvor? Vad skulle hända då? Så vitt jag vet övervägdes detta aldrig. De handlade i tro — i tro på Gud, i tro på en uppenbarad princip, i tro på oss. De såg sig aldrig om. Det var en härlig (om än nästan obemärkt) dag i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas utveckling.

Men för att hedra detta beslut, måste också vi utvecklas på samma sätt som enskilda medlemmar i kyrkan. Får jag föreslå fem orsaker till varför alla, rika och fattiga, gamla medlemmar och nyomvända, trofast bör betala tionde och offergåvor.

För det första, gör det för era barns och barnbarns skull, det uppväxande släktet, som, om vi inte är försiktiga, kan växa upp i kyrkan utan den minsta förståelse för hur deras tempel, möteshus, seminariebyggnader och aktiviteter finansieras. Lär era barn att de har tillgång till många av kyrkans välsignelser därför att ni och de betalar sitt tionde och sina offergåvor till kyrkan. Lär dem att dessa välsignelser faktiskt inte kommer på något annat sätt.

Kyrkans byggnader och kontorsbyggnader i centrala Salt Lake City ses här bakom konferenscentret i sydöstlig riktning.

Ta sedan med er era barn till tiondeavräkning, precis som president Howard W Hunters son tog med sig sin son för flera år sedan. Vid det tillfället uttryckte biskopen sin glädje över att den unge broder Hunter ville betala ett fullt tionde. När biskopen tog emot slantarna, frågade han pojken om han trodde att evangeliet var sant. När pojken gav honom sitt fulla tionde på 14 cent, sade denne sjuårige pojke att han trodde att evangeliet var sant, "men det kostar en massa pengar".³ Ja, byggnaderna, programmen och materielen som jag har nämnt har ett pris. Detta är inte en oviktig läxa för våra barn att lära sig när de är unga.

För det andra, betala ert tionde för att kunna göra anspråk på de välsignelser som lovats till dem som gör detta. "Pröva mig nu i detta, säger Herren Sebaot, om jag inte kommer att öppna för er himmelens fönster och låta välsignelse strömma ut över er i rikt mått."⁴ Efter det att Mary Fielding Smith förlorat sin man under martyrskapet i Nauvoo, och efter att ha vandrat västerut

med fem faderlösa barn, fortsatte hon att betala sitt tionde, trots sin fattigdom. När ett biträde på tiondekontoret en dag olämpligt föreslog att hon inte skulle ge en tiondel av de få potatisar hon lyckats skörda det året, tillrättavisade hon mannen skarpt: "William, du borde skämmas. Vill du neka mig en välsignelse? Om jag inte betalar mitt tionde, är jag säker på att Herren kommer att hålla tillbaka sina välsignelser från mig. Jag betalar mitt tionde, inte bara för att det är Guds lag, utan också därför att jag väntar mig en välsignelse därigenom. [Jag *behöver* en välsignelse.] Genom att hålla den här och andra lagar, räknar jag med att . . . kunna försörja min familj."⁵

Jag kan inte räkna upp *alla* de välsignelser som kommer av att lyda den här principen, men jag vittnar om att det *många* gånger rör sig om andliga välsignelser långt utöver de ekonomiska. I mitt eget liv har jag bland annat sett uppfyllelsen av Guds löfte om att han för min skull skall näpsa förgöraren.⁶ Välsignelsen av beskydd har utgjutits över mig och mina nära och kära i ännu

högre grad än jag har förmåga att kunna tacka tillräckligt för. Men jag tror att gudomligt beskydd har kommit, åtminstone delvis, tack vare vår beslutsamhet, enskilt och som familj, att betala tionde.

För det tredje, betala ert tionde som bevis på att innehavande av materiella ägodelar och förvärvande av världsliga tillgångar *inte* är ert livs högsta mål. En ung make och far som under studierna hade mycket lite pengar, skrev nyligen till mig: "Kanske våra mest avgörande stunder som medlemmar i kyrkan kommer när vi måste simma motströms i den värld vi lever i. Tiondet är just en sådan stund. Eftersom vi lever i en värld som betonar materiellt förvärvande och som uppmuntrar mistro till allt och alla som vill åt våra pengar, befriar vi oss från denna själviskhet när vi ger villigt, tillitsfullt och generöst. Genom vårt tionde säger vi verkligen att vi är annorlunda, att vi är Guds egendomsfolk. I ett samhälle där pengar anses vara vår viktigaste tillgång, förkunnar vi med eftertryck att de inte är det."⁷

President Spencer W Kimball

talade en gång om en man som skröt om sina stora landområden och talrika besittningar — skogar och vingårdar, boskapshjordar och ängar, sjöar och hus och ägodelar av alla de slag. Han var mycket stolt över sig själv på grund av allt detta, men under hela sitt liv vägrade han betala tionde på något av det och ville inte ens erkänna att det var gåvor från Gud. President Kimball talade sedan på mannens begravning och framhöll att denne förmögne jordägare lades till vila i en rektangulär grop som mätte "längden av en lång man och bredden av en tjock person".⁸ Som svar på den urgamla frågan: "Hur mycket lämnade han efter sig?" kan ni vara säkra på att svaret alltid kommer att vara: "Alltsammans." Det skulle därför tjäna oss väl att samla skatter i himlen där inte skatter utan lärdomar ger innebörd till sådana ord som *tillgångar*, *arv* och *testamente*.⁹

För det fjärde, betala ert tionde och era offergåvor ärligt och hederligt för de tillhör rätteligen Gud. Ett av de kraftfullaste uttalandena i all helig skrift är förvisso när Jehova med dundrande stämma frågar: "Får en människa stjåla från Gud?" Och

vi frågar: "Vad har vi stulit från dig?" Han svarar: "Tionde och offergåvor."¹⁰

Att betala tionde är *inte* en symbolisk gåva som vi i välgörenhet ger till Gud. Att betala tionde är att betala en skuld. Äldste James E Talmage beskrev en gång detta som ett kontrakt mellan oss och Herren. Han föreställde sig att Herren sade: "Du kommer att behöva många saker i den här världen — mat, kläder och tak över huvudet för din familj . . . livets gängse bekvämligheter. . . . Du skall få möjlighet att skaffa dig dem, men kom ihåg att de är mina, och att jag fordrar att du betalar hyra för allt jag ger dig. Du kommer emellertid inte alltid att ha samma inkomst i livet . . . [så] istället för att göra som jordiska hyresvärdar gör — som kräver att du . . . betalar i förskott, oavsett vilka dina omständigheter eller . . . framtidsutsikter är — skall du inte betala mig förrän du fått det du behöver, och du skall betala mig i enlighet med vad du får. Om du under ett år tjänar mycket, kommer . . . [dina 10 procent att bli] lite mer, och om nästa år är ett nödår och din inkomst inte är vad den tidigare varit, så blir . . . [dina 10 procent] mindre. . . . [Oavsett dina omständigheter blir tiondet rättvist]."

Har ni någonsin hört talas om en hyresvärd på jorden som varit villig att skriva ett sådant [rättvist] kontrakt med er?" frågar äldste Talmage. "När jag tänker på hur generöst detta kontrakt är", fortsätter han, ". . . känns det i mitt hjärta som om jag knappt kan höja mitt ansikte mot . . . himlen . . . om jag försökte undanhålla från [Gud] det [som rätteligen är hans]."¹¹

Detta leder till en femte orsak till varför vi bör betala vårt tionde och våra offergåvor. Vi bör betala dem som ett personligt uttryck för vår kärlek till en givmild och barmhärtig himmelsk Fader. Genom sin nåd har Gud gett bröd till de hungriga och kläder till de fattiga. Vid olika perioder i livet kommer detta att omfatta oss alla, antingen i timlig

eller andlig bemärkelse. Evangeliet har för oss alla brutit fram som morgonens ljus och drivit okunnighetens och sorgens, modlöshetens och förtvivlans mörker på flykten. I nation efter nation har Herrens barn kallat på honom och han har svarat dem. Genom att Guds evangelium sprids över världen, lättar Gud på de trötta bördor och släpper de förtryckta fria. Hans kärleksfulla godhet har gjort våra liv, både de rikas och de fattigas, när och fjärran, "lik en vattenrik trädgård och . . . ett källsprång, vars vatten aldrig tryter".¹²

Jag uttrycker min djupa tacksamhet för Jesu Kristi evangeliums alla välsignelser, särskilt för den största av alla gåvor, Guds enfödde Sons föredöme i livet och försonande död. Jag vet att jag aldrig kan återgälda himmelen för all denna godhet, men det finns många sätt varpå jag måste *försöka* visa min tacksamhet. Ett av de sätten är att betala tionde och frivilliga offergåvor. Jag *vill* ge något tillbaka, men jag vill inte att det ska vara det (som kung David sade) "som jag fått för intet".¹³

Jag vittnar om att tiondets princip kommer från Gud. Skrifterna lär oss detta med en sådan klarhet att vi inte kan betvivla att det är en gudomlig princip. Må vi alla göra anspråk på dess välsignelser för evigt, ber jag i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Dan 2:45.
2. Jes 29:14.
3. Se citat av David B Haight i *Nordstjärnan*, okt 1981, s 73.
4. Mal 3:10.
5. Joseph F Smith, Conference Report, apr 1900, s 48.
6. Mal 3:11.
7. Brev i personlig ägo.
8. Conference Report, apr 1968, s 74.
9. Se Matt 6:19–21.
10. Mal 3:8.
11. *The Lord's Tenth*, (broschyr 1968), s 10–11.
12. Jes 58:11; se även Jes 58:6–10.
13. 2 Sam 24:24.

Vem är då min nästa

Äldste M Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kворum

”Om vi är Herrens Jesu Kristi sanna lärjungar räcker vi ut handen med kärlek och medkänsla till alla våra medmänniskor i alla sammanhang.”

Det kan mycket väl ha varit en vacker och klar höstdag som denna. Frälsaren höll på att undervisa några av sina lärjungar när en man som endast beskrivs som ”en laglärdd man” kom fram och frågade honom: ”Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv?”

Jesus kunde se in i mannens hjärta och förstod att frågan var ett illa dolt försök att få honom att säga något som var i strid med moselagen.

Frälsaren besvarade frågan med två egna frågor: ”Vad står skrivet i lagen? Vad läser du där?”

Som man kan förvänta sig, kunde den laglärde läsa upp lagen: ”Du skall älska Herren din Gud av hela

ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft och av hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv.”

”Du svarade rätt”, sade Frälsaren. ”Gör det, så får du leva.”

Men den laglärde var inte nöjd med detta svar. Han visste att det fanns strikta regler och trosuppfattningar bland judarna beträffande umgänge med dem som inte hade samma tro. Därför fortsatte han att fråga Herren, i hopp om att gillra en fälla för honom: ”Vem är då min nästa?” frågade han.

Återigen fick Jesus ett tillfälle att undervisa. Han använde en av sina mest effektiva undervisningsmetoder och en som han tyckte mest om: en liknelse. Den är kanske den mest älskade och välkända liknelsen i hela kristenheten.

Ni känner till liknelsen om en man från Jerusalem som var på väg till Jeriko och råkade ut för rövare som lämnade honom halvdöd. En präst gick förbi honom och en levit stannade inte heller för att hjälpa honom. Sedan sade Jesus:

”En samarit som färdades samma väg kom också dit. När han såg mannen, förbarmade han sig över honom.

Han gick fram till honom, hällde olja och vin i hans sår och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på sin åsna, förde honom till ett värdshus och skötte om honom.”

Jesus ställde därefter ännu en fråga till den laglärde: ”Vem av dessa tre tycker du var en nästa för mannen som hade råkat ut för rövare?”

Och den laglärde svarade: ”Den som visade honom barmhärtighet.”

Då gav Jesus sin slutliga uppmaning till mannen — och till alla dem som läst liknelsen om den barmhärtige samariten: ”Gå du och gör som han” (se Luk 10:25–37).

Varje gång jag läser den här liknelsen blir jag lika imponerad av dess kraft och dess enkelhet. Men har ni någonsin undrat varför Frälsaren gjorde en samarit till hjälte i den här berättelsen? Det fanns en stark motvilja mellan judar och samariter på Kristi tid. Under normala omständigheter undvek dessa två folkgrupper allt umgänge med varandra. Det skulle fortfarande ha varit en bra och lärorik liknelse om mannen, som råkade ut för rövare, hade tagits om hand av en judisk broder.

Att han avsiktligt använde sig av judar och samariter i liknelsen lär oss tydligt att vi alla är varandras nästa och att vi bör älska, högakta, respektera och tjäna varandra trots våra stora olikheter — inklusive religiösa, politiska och kulturella olikheter.

Detta rättesnöre är än i dag en av lärdomarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. När Joseph Smith räknade upp den återställda kyrkans grundläggande lärdomar sade han att även om ”vi gör anspråk på förmånen att dyrka Gud den Allsmäktige i enlighet med vårt samvetes bjudande . . . erkänner [vi också] alla människors rätt till samma förmån, att tillbedja hur, var eller vad de vill” (11:e trosartikeln).

Tack och lov förstår många av våra medlemmar denna lärdom och följer den i sina dagliga liv. Jag läste nyligen om ett tragiskt dödsfall i ett samhälle här i Utah. En ung sörjande änka citerades: ”Vi har fått otroligt mycket stöd. Vi är inte mormoner, men den lokala församlingen här har visat stor generositet och hjälpt oss med måltider och stöd och

tröstande ord. De har visat oss stor kärlek och vi uppskattar det” (ur Dick Harmon, ”Former Ute’s Death Leaves Wife Coping, Wondering”, *Daily Herald* [Provo, Utah], 11 aug 2001, s A3).

Precis så ska det vara. Om vi är Herrens Jesu Kristi sanna lärjungar räcker vi ut handen med kärlek och medkänsla till alla våra medmänniskor i alla sammanhang, särskilt när behovet är stort. Nyligen fanns det en artikel i *Church News* om två kvinnor som är goda vänner, en ”judisk läkare från New York och en hemmafru med sex barn i Utah [som var medlem i kyrkan]. Båda befann sig i Dallas [Texas], långt hemifrån.”

Medlemmen i kyrkan sade: ”Om vi använt oss av ett datorprogram för att se om vi passade ihop och kunde bli goda vänner, tvivlar jag på att vi skulle ha klarat oss igenom första testet . . .

Jag antog att en kvinna med en blomstrande läkarpraktik inte skulle ha någon större önskan att diskutera färgen på servetter till skolans föräldraförening.

Men det är lustigt det här med förutfattade meningar — de kan skada själva roten till något som kunde blomstra och växa om det fick en chans. Jag kommer alltid att vara tacksam för att vi struntade i

våra förutfattade meningar” (Shauna Erickson, ”Unlikely friends sharing a lifetime”, *Church News*, 18 aug 2001, s 10).

Antaganden och förutfattade meningar kan vara mycket farliga och orättvisa. Det finns en del medlemmar i kyrkan som inte ler vänligt mot alla sina grannar, som inte hälsar varmt på dem eller tjänar dem kärleksfullt. Å andra sidan kan det flytta in människor i vårt grannskap som har en annan tro och som kommer med förutfattade negativa meningar om kyrkan och dess medlemmar. Goda grannar borde naturligtvis göra allt de kan för att förstå varandra och vara vänliga mot varandra oavsett religion, nationalitet, ras eller kultur.

Ibland hör jag talas om medlemmar som sårar dem som har en annan tro, genom att ignorera dem och utestänga dem. Detta kan särskilt vara fallet i samhällen där våra medlemmar är i majoritet. Jag har hört talas om trängsynta föräldrar som säger till sina barn att de inte kan leka med ett visst barn i grannskapet, bara därför att hans eller hennes familj inte tillhör vår kyrka. Ett sådant beteende är inte i överensstämmelse med Herrens Jesu Kristi lärdomar. Jag kan inte förstå hur någon medlem i vår kyrka

kan tillåta sig något sådant. Jag har varit medlem i den här kyrkan i hela mitt liv. Jag har varit heltidsmissionär, biskop två gånger, missionspresident, medlem i de sjuttio och är nu apostel. Jag har aldrig lärt ut — och inte heller har jag någonsin hört någon annan lära ut — att vi ska utestänga människor. Jag har aldrig hört någon uppmana medlemmarna i denna kyrka att vara någonting annat än kärleksfulla, vänliga, toleranta och välvilliga mot våra vänner och grannar som har en annan tro.

Herren förväntar sig mycket av oss. Föräldrar, var snälla och lär era barn och praktisera själva principen att inkludera andra i era aktiviteter och inte utestänga någon på grund av religiösa, politiska eller kulturella olikheter.

Även om det är sant att vi förkunnar för världen att Jesu Kristi evangeliums fullhet har återställts till jorden genom profeten Joseph Smith, och att vi uppmanar våra medlemmar att dela med sig av sin tro och sina vittnesbörd till andra, har det aldrig varit kyrkans praxis att de som väljer att inte lyssna eller ta emot vårt budskap ska undvikas eller ignoreras. I stället gäller raka motsatsen. President Gordon B Hinckley har upprepade gånger

påmint oss om denna särskilda förpliktelse vi har som Herren Jesu Kristi efterföljare. Jag citerar bara en av hans uppmaningar:

”Var och en av oss är en individ. Var och en av oss är olika. Det måste finnas respekt för dessa olikheter . . .

. . . Vi måste arbeta hårdare med att bygga upp ömsesidig respekt, en attityd av fördragsamhet, med tolerans för varandra, oavsett vilka lärdomar eller vilken livsåskådning vi stöder. Om detta kan vi ha olika uppfattningar. Men vi kan ha det med respekt och hövlighet” (*Teachings of Gordon B Hinckley*, [1997], s 661, 665).

Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga förstär vi att en del uppfattar oss som ett säreget folk. Våra lärdomar och trosuppfattningar betyder mycket för oss. Vi anammar dem och värdesätter dem. Jag föreslår absolut inte något annat. Vår egenhet och det unika i Jesu Kristi återställda evangeliums budskap är tvärtom en nödvändig del i det tydliga alternativ vi erbjuder världens människor. Inte heller föreslår jag att vi ska ha ett umgänge som sätter oss eller våra familjer i andlig fara. Vi måste dock förstå att inte alla kommer att ta emot vår lära om att Jesu Kristi evangelium har återupprättats. De flesta av våra medmänniskor som är av annan tro är goda och hederliga människor — lika goda och

hederliga som vi strävar efter att vara. De bryr sig om sina familjer lika mycket som vi gör. De vill att världen ska bli en bättre plats lika mycket som vi vill det. De är vänliga och kärleksfulla och generösa och trofasta, precis som vi försöker vara. För nästan 25 år sedan förkunnade första presidentskapet: ”Vårt budskap . . . är ett budskap om kärlek och omtanke om alla mäns och kvinnors eviga välfärd, oavsett deras trosuppfattning, ras eller nationalitet, i vetskap om att vi verkligen är bröder och systrar till samme evige Fader” (Uttalande av första presidentskapet, 15 feb 1978).

Det är vår lära — att älska och visa hänsyn mot alla. Det är vad vi tror på. Det är vad vi har fått lära oss. På grund av denna lära bör vi vara de mest kärleksfulla, de vänligaste och de mest toleranta av alla människor på jorden.

Får jag föreslå tre enkla saker som vi kan göra för att undvika att människor i vår omgivning känner sig utestängda?

För det första, lär känna era grannar. Fråga dem om deras familjer, deras arbete, deras åsikter. Gör något tillsammans, om de vill det, och gör det utan att vara påträngande och utan några baktankar. Vänskap bör aldrig vara ett medel för att uppnå något, den kan och bör vara själva målet. Jag fick ett brev från en kvinna som nyligen flyttat till Utah, och jag citerar

några rader från det: ”Jag måste få berätta för dig, äldste Ballard, att när jag hälsar på mina grannar, eller om jag vinkar till dem, hälsar de inte tillbaka. Om jag går förbi dem på min morgon- eller kvällspromenad, besvarar de inte min hälsning. Andra med samma hudfärg säger att de får liknande negativa reaktioner på sina vänliga hälsningar.” Om det bland hennes grannar finns medlemmar i kyrkan vet de säkert att de inte borde uppföra sig på detta sätt. Låt oss odla meningsfulla relationer, som bygger på ömsesidigt förtroende och samförstånd, med människor av olika bakgrund och trosuppfattningar.

För det andra tror jag att det vore bra om vi kunde ta bort sådana uttryck från vårt ordförråd som ”icke-medlem” och ”icke-mormon”. Sådana ord kan vara förnedrande och nedlåtande. Personligen betraktar jag mig inte som en ”icke-katolik” eller som en ”icke-jude”. Jag är en kristen. Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Jag vill bli kallad för vem och vad jag är, och inte för något jag inte är. Låt oss behandla de människor som bor ibland oss på samma artiga sätt. Om vi behöver använda oss av en kollektiv benämning fungerar ordet ”medmänniska” i de allra flesta fallen.

För det tredje, om grannar blir irriterade eller frustrerade över något i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, eller över någon lag som vi av moraliska orsaker stöder, var då snälla och säg inte till dem — inte ens på skämt — att de kanske borde flytta någon annanstans. Jag kan inte förstå hur någon medlem i vår kyrka ens skulle kunna tänka något sådant! Våra förfäder och pionjärer drevs från plats till plats av okunniga och intoleranta grannar. De fick utstå ovanligt hårda prövningar och förföljelser eftersom de tänkte, handlade och trodde annorlunda än andra människor. Om vår historia inte lär oss något annat, borde den lära oss att respektera alla människors rätt att fridsamt leva sida vid sida.

Jag talar nu till alla som inte tillhör vår tro. Om det finns sådant som bekymrar er, så låt oss tala om det. Vi vill vara tillmötesgående. Men vi vill att ni förstår att våra lärdomar kommer från Herren, och att vi därför ibland måste enas om att vara oense, men vi kan vara det utan att vara otrevliga. I våra samhällen kan vi och måste vi arbeta tillsammans i en atmosfär av hänsyn, respekt och artighet. Här i Utah har en grupp engagerade medborgare bildat en organisation som heter Alliance for Unity ("Förening för sammanhållning"). Deras arbete stöds av vår kyrka liksom av andra kyrkor och organisationer. Ett av deras mål är att "sträva efter att bygga ett samhälle där olika synpunkter erkänns och värdesätts". Kanske har det aldrig varit viktigare än nu för alla människor runt om i hela världen att arbeta tillsammans för varandras gemensamma goda.

Bara några timmar innan Frälsaren påbörjade det smärtsamma fysiska och andliga försoningsarbetet, var han tillsammans med sina apostlar för att inta påskmåltiden — hans sista måltid — och för att undervisa dem en sista gång under jordelivet. Han gav dem då bland annat den inspirerande och livsförändrande uppmaningen: "Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra.

Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar" (Joh 13:34–35).

Det är vad Jesus lärde sina lärjungar — och även "en laglär" — genom liknelsen om den barmhärtige samariten. Och det är vad han lär oss i dag genom levande profeter och apostlar. Älska varandra. Var vänliga mot varandra, trots era stora olikheter. Behandla varandra med respekt och hänsyn. Jag vet och vittnar om att Jesus är Kristus, vår Frälsare och Återlösare, och jag vet att han förväntar sig att vi ska följa hans uppmaning att vara bättre medmänniskor. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. □

Prästadömet session

6 oktober 2001

Fullgöra vår plikt mot Gud

Äldste Robert D Hales

i de tolv apostlarnas kvorum

"Jag lovar er att ni genom att förvärva Plikt mot Gud-utmärkelsen kommer att få ett levande vittnesbörd som blir till hjälp för er hela livet."

Vilken glädje det är att stå framför prästadömsbärarna och tala till Guds kungliga armé. Det är viktigt att vi vet vilka vi är — Guds söner som bär aronska eller melkisedekska prästadömet, som har återställts i denna tidshushållning. Det är viktigt att vi vet vad vi försöker uträtta i livet — det vill säga återvända till vår himmelske Faders närhet tillsammans med våra familjer. Eftersom vi är så välsignade, är det också viktigt att vi lär och gör vår plikt mot Gud.

I många år har första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum haft omsorg om våra

ungdomars välbefinnande i dessa oroliga tider. Den 28 september 2001 skickade första presidentskapet ett brev till prästadömsledare i Förenta staterna och Canada som löd:

"I januari 2000 introducerades ett prestationsprogram för dem som bär aronska prästadömet i områden utanför Förenta staterna och Canada som inte har någon scoutverksamhet. Avsikten . . . är att hjälpa unga män att förbereda sig för melkisedekska prästadömet, tempelbegåvningen, heltidsmission, äktenskap och faderskap . . . [Detta internationella program är fortfarande i kraft och] har nu anpassats för bruk i Förenta staterna och Canada, så att scoutingens viktiga roll ingår i de unga människors utveckling . . . [och kommer att heta] *Aronska prästadömet: Vår plikt mot Gud*.

Tre handledningar — *Aronska prästadömet: Vår plikt mot Gud* för diakoner, lärare och präster — förklarar programmet. Unga män som uppfyller kraven som anges i alla dessa handledningar kommer att få Plikt mot Gud-utmärkelsen.

Vi vill också meddela att det kommer en ny, förenklad *Personlig tillväxt*-bok för Unga kvinnor och en revidering av broschyren *Vägledning*

för de unga. Detta material har uppdaterats för att hjälpa ungdomarna utveckla större tro och mod i dagens värld. Dessutom vill vi meddela att det kommer en *Vägledning för föräldrar och ungdomsledare* för att hjälpa föräldrar och ledare att stärka våra ungdomar. Denna vägledning anger också den viktiga och stödjande roll som veckoträffarna har.

Vi önskar att alla unga män ska bemöda sig om att förtjäna elitscout- och Plikt mot Gud-utmärkelsen. Vi önskar att alla unga kvinnor ska bemöda sig om att förtjäna Unga kvinnors utmärkelse. När ungdomar arbetar på dessa mål, utvecklar de färdigheter och egenskaper som leder dem till templet och förbereder dem för att tjäna sin familj och Herren i hela sitt liv.

Materialiet kommer att tillsändas varje stav, så att det kan delas ut till församlingarna i december 2001 och verkställas i januari 2002” (Brev från första presidentskapet, 28 september 2001). Så slutade första presidentskapets historiska brev.

Vi lever i en mycket svår tid i världshistorien, när Satan vandrar omkring på jorden bland Guds barn och gör allt ont för att motarbeta en rättfärdig Guds önsknings. Skrifterna lär oss att Satans onskfulla planer mot jordens folk kommer att intensifieras när dagen för vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, andra ankomst närmar sig (se 2 Tess 2:1–10; L&F 10:33; 52:14; 86:3–10).

Det har aldrig funnits en tid i dessa sista dagar som denna tid, när budskapet framförs så kraftfullt av första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum för att få föräldrar, tillsammans med biskopar och prästadömet och biorganisationernas ledare, att förvissa sig om att ni unga män förstår vilka ni är och vad ni kan bli — inte bara här i dödligheten utan i de evigheter som följer.

Plikt mot Gud-utmärkelsen kommer att hjälpa unga män att anta framtida utmaningar i livet och uppnå aronska prästadömet syften.

Första presidentskapet och de

tolv apostlarnas kvorum har förklarat: ”Vi hoppas att du ska förtjäna Plikt mot Gud-utmärkelsen och att den blir en symbol för dina förberedelser för att ta emot melkisedekska prästadömet” (*Aronska prästadömet: Vår plikt mot Gud*, [diakoner] s 4).

Medan ni gör er förtjänta av Plikt mot Gud-utmärkelsen kommer ni att uppnå mål inom följande områden:

- Trofast uppfylla prästadömet s plikter och normer
- Engagera er i familjeaktiviteter
- Delta i kvorumaktiviteter
- Fullfölja ett tjänandeprojekt som ingår i Plikt mot Gud-utmärkelsen
- Uppnå personliga mål inom vart och ett av följande fyra områden, där kärnan är prästadömet s plikter: andlig utveckling; fysisk utveckling; utveckling inom utbildning, yrke och personlig förmåga; medborgerlig och social utveckling.

Om ni uppfyller kraven för dessa prästadömsplikter och personliga egenskaper, förbereder ni er för melkisedekska prästadömet s ansvar och framtida utmaningar i livet. Jag lovar er att ni genom att förvärva Plikt mot Gud-utmärkelsen kommer att få ett levande vittnesbörd som blir till hjälp för er hela livet.

Där scouting finns kan den också hjälpa er i er strävan. Vi uppmuntrar er att delta i scoutverksamheten. Många av kraven inom scoutingen uppfyller Plikt mot Gud-utmärkelsen s mål och fordringar.

Scouting är en del av aronska prästadömet s aktivitetsprogram. Plikt mot Gud-utmärkelsen är en prästadömsutmärkelse, och att uppfylla kraven för denna hjälper er att utvecklas andligen och uppfylla era prästadömsplikter.

Några av de stora välsignelserna med de program som nu har utvecklats, är att ni som kyrkans ungdomar kommer att ha en klar bild av vilka ni är. Ni kommer att vara ansvariga för era handlingar. Ni kommer att ta ansvar för hur ni uppför er i livet, och ni kommer att kunna sätta mål

som gör att ni kan åstadkomma det som ni sändes till jorden för att åstadkomma. Vår vädjan är att ni ska anstränga er att göra ert allra bästa.

Unga män, fall på knä varje dag och uttryck ert hjärtas önsknings för Gud. Han är källan till all visdom och kommer att besvara era böner. Var ödmjuka och villiga att lyssna till Andens viskningar. Läs skrifterna dagligen. Stärk ert vittnesbörd. Betala tionde och fasteoffer. Kom ihåg och håll förbunden ni ingick när ni döptes, och förnya dessa förbund varje vecka när ni tar sakramentet. Om ni håller era dopförbund nu, kommer de att underlätta för er att förbereda er för framtida tempelförbund.

Detta är det centrala i vår plikt mot Gud. Genom att fullgöra er plikt mot Gud, frambringar ni välsignelser i ert eget såväl som i andras liv.

Att tjäna andra är ett av aronska prästadömet s syften. Ett av kraven för Plikt mot Gud-utmärkelsen är att ni minst en gång om året utför ett tjänandeprojekt som ger er möjlighet att på ett betydelsefullt sätt hjälpa er familj, kyrkan eller samhället. När ni hjälper och tjänar andra, kommer ni att märka att följande skriftställe utgör en mycket viktig del av evangeliet: ”Ty vadhelst du har gjort mot en av dessa minsta, det har du gjort mot mig” (L&F 42:38).

Jag hoppas att föräldrar och biskopar — som är presidenterna för aronska prästadömet — ska förstå att de unga män och de unga kvinnor som de har ansvar för har förberetts för att komma till jorden vid denna bestämda tid i ett heligt och underbart syfte. Det är en stor välsignelse att kunna bli värdig och sedan få ta emot melkisedekska prästadömet. Ni unga män har ädla kallelser att bli rättfärdiga män, att växa i styrka och att utöva gott inflytande på andra. Ni unga män är kyrkans framtid.

Alla har vi utvecklats sedan vi kom till jorden från vår himmelske Faders närhet. Vårt första årtionde i

det här livet var en stor inlärningsupplevelse. Vi togs om hand och fostrades. Vi lärde oss att gå, tala och styra denna dödliga kropp. Vi lärde oss vad handlingsfrihet innebär — att valen får följder. Många av oss döptes vid åtta års ålder, vilket skrifterna säger oss är ansvarighetsåldern när vi har förmåga att skilja mellan rätt och fel, att veta vilka vi är — Guds barn — varför vi är här på jorden och vad vi försöker åstadkomma (se L&F 68:25, 27).

Från det vi döptes tills vi fyllde tolv år undervisade våra familjer, prästadömet och biorganisationernas ledare och lärare oss om evangeliets principer och normer som förbereder oss för att bära prästadömet. Aronska prästadömet kallas det förberedande prästadömet. Det andra årtiondet i vårt liv är en förberedelseperiod. Det är en tid då vi förbereder oss för att fatta de avgörande beslut som ligger framför oss. Vi förbereder oss för att få melkise-dekska prästadömet, att ingå våra tempelförbund och att uppfylla hela

vårt prästadömsansvar så att vi kan fullgöra vår plikt mot Gud.

Valen ni gör i dag kommer att direkt påverka många och vad slags möjligheter ni kommer att få i framtiden. Varje dags beslut kommer antingen att begränsa eller öka era möjligheter. När ni fattar rättfärdiga beslut under denna förberedelseperiod, kommer ni att vara redo att fatta rättfärdiga beslut i framtiden.

Tänk bara på vilka beslut ni kommer att fatta under nästa årtionde av ert liv — det som börjar när ni fyller 20 — som rör er tempelvärdighet, missionen, utbildningen, yrkeskarriären, er eviga livskamrat och barnaskaran. Detta beslutens årtionde är inget att frukta. Det är en tid då ni kan njuta av välsignelserna som ni har förberett er för. ”Om I ären beredda skolen I icke frukta” (L&F 38:30).

En av de förmästa gåvor vi fick vid dopet var den Helige Andens gåva. Med den Helige Andens gåva kan ni få inspirerad vägledning att fatta dessa viktiga beslut.

Under den förberedande tiden i

livet är det mycket viktigt att ni arbetar på er andliga och fysiska utveckling, er utbildning, er personlig utveckling, era yrkesförberedelser, er medborgaranda och era sociala färdigheter. Dessa egenskaper hör alla till era prästadömsplikter och kommer att vara till hjälp i de beslut som ligger framför er under kommande årtionden.

En viktig del av att fullgöra vår plikt mot Gud i alla åldrar är att bli en Jesu Kristi lärjunge, vilket betyder att vi tar emot hans inbjudan att komma och följa honom (se Luk 18:22). För att följa Frälsaren krävs att vi vet vem han är — Guds Son — att vi påtar oss hans namn, kommer ihåg hans försoningsoffer och håller hans bud. Vi ingick dessa förbund vid dopet, och vi förnyar våra dopförbund varje gång vi tar sakramentet.

I Frälsarens böner till sin Fader i himlen lär vi oss viktiga ting angående vårt lärjungeskap och vår plikt mot Gud. I hans förbön undervisar han oss: ”Jag har förhäriligt dig på jorden genom att fullborda det verk

En stund av begrundan i konferenscentret.

som du har gett mig att utföra” (Joh 17:4; kursivering tillagd).

När Jesus Kristus led svåra plågor i Getsemane för hela mänsklighetens synder, bad han: ”Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill” (Matt 26:39; kursivering tillagd).

Lärjungeskabet och plikten mot Gud visar sig i profeternas liv överallt i skrifterna. Lärdomarna vi får av dessa profeter går att tillämpa i våra egna liv.

Den unge Joseph Smith sade: ”Jag lydde. Jag vände om och gick tillbaka till min fader på åkern och talade om alltsammans för honom” (Joseph Smith 2:50; kursivering tillagd).

Elia ”gick . . . bort och gjorde som Herren hade befallt” (1 Kung 17:5; kursivering tillagd).

”Och Noa gjorde så. Han gjorde i allt som Gud hade befallt honom” (1 Mos 6:22; kursivering tillagd).

Josua sade till sitt folk: ”Men jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren . . . Folket svarade Josua: Herren, vår Gud, vill vi tjäna och hans röst vill vi lyda” (Josua 24:15, 24; kursivering tillagd).

Alma sade: ”O, lägg på minnet, min son, och lär visdom i din ungdom,

ja, lär i din ungdom att hålla Guds bud” (Alma 37:35; kursivering tillagd).

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum har gett följande råd till var och en som bär aronska prästadömet:

”Du lever i en tid med stora utmaningar och möjligheter. Du har kallats att spela en stor roll i världen. Som en Guds son, med aronska prästadömet kraft, kan du vara en underbar kraft i det godas tjänst.

Du kan tjäna, ge av din tid, dina talanger och din energi utan tanke på belöning. Du kan utföra prästadömetets plikter, till exempel [förbereda, dela ut och] välsigna sakramentet, [samla in fasteoffer, hjälpa andra] och verka som hemlärare. Du kan lyfta andra genom ditt exempel. Du kan stärka dig själv, bygga upp tro och vittnesbörd, leva enligt evangeliet medan du lär dig mer om det och delar med dig av det.

Du har ansvaret att ta reda på vad din himmelske Fader vill att du ska göra och sedan göra ditt bästa för att följa hans vilja . . .

Herren tror på dig och har en viktig uppgift för dig att utföra. Han kommer att hjälpa dig när du vänder dig till honom i bön. Lyssna till

Andens maningar. Håll buden. Ingå och håll förbund som förbereder dig för templet. Arbeta tillsammans med dina föräldrar och ledare när du sätter mål och strävar efter att uppnå dem. Du kommer att få en underbar känsla av att ha fullbordat något när du gör din plikt och förbereder dig för framtida spännande utmaningar” (Aronska prästadömet: *Vår plikt mot Gud*, [präster] [2001], s 4–5).

Ni bröder inom aronska prästadömet, sätt mål nu och börja arbeta på att få Plikt mot Gud-utmärkelsen och elitscoututmärkelsen. Ni kommer att bli välsignade för er strävan.

Jag uttrycker min kärlek till kyrkans ungdomar. Jag har stor respekt och beundran för de rättfärdiga val som ni gör varje dag. Ni är så trofasta i dessa oroliga tider, trots de många utmaningar ni möter. Ni förbereder er för att bli framtida fäder och prästadömsledare i kyrkan.

Det är så viktigt att vi alla förstår att vi lever i tidernas fullhets sista utdelning — att vi förbereder oss för Jesu Kristi andra ankomst och att motståndaren i dessa sista dagar kommer att kunna släppa lös mer ondska i världen. Våra böner är att alla kyrkans ungdomar ska ha kraft att stå emot motståndarens glöddande pilar och att vi som föräldrar och prästadömsledare — ja, vi som herdar — ska kunna hjälpa våra barn att förbli sanna och trofasta mot Jesu Kristi evangelium.

Jag vittnar om sanningen i detta verk och om prästadömetets återställelse i denna sista tid. Jag lovar er att ni kommer att bli välsignade för er trofasthet och säger som profeten Alma: ”Jag [har] talat detta till eder, på det I mån vakna upp och bli va medvetna om eder plikt emot Gud, så att I mån vandra ostraffliga för honom, att I mån vandra efter Guds heliga orden” (Alma 7:22). Att var och en som bär aronska prästadömet ska fullgöra sin plikt mot Gud och återvända med heder till sin himmelske Fader är min bön. I Jesu Kristi namn. Amen. □

Vår plikt mot Gud

Äldste Cecil O Samuelson Jr
i de sjuttios presidentskap

"Att inneha prästadömet och göra sin plikt mot Gud är alltså inte bara en mycket allvarlig uppgift, utan också en anmärkningsvärd förmån."

S om ung man tog jag intryck av berättelsen i Gamla testamentet om Samuel, vars liv hade tillägnats Gud av hans tacksamma mor Hanna. När han fortfarande var en ung pojke fördes han till templet för att tjäna Gud. En natt kallade Gud på honom tre gånger, och varje gång svarade han: "Här är jag"¹, eftersom han trodde att hans högpräst och lärare, Eli, hade ropat på honom. Den vise Eli, som visste att den unge "Samuel inte ännu kände HERREN, och HERRENS ord hade ännu inte blivit uppenbart för honom"², förstod att Herren hade ropat på pojken. Därför lärde han Samuel hur han skulle svara, och nästa gång Samuel kallades av Herren, svarade han: "Tala, din tjänare hör."³

När vi följer Samuels liv, inser vi att han uppfyllde sin plikt mot Gud

och att "Samuel växte upp, och HERREN var med honom och han lät ingenting av allt vad han sagt falla till marken".⁴ Till följd av detta blev Samuel själv en stor profet och ledare.

Jag hoppas att ni unga män som bär aronska prästadömet idag förstår att ni, precis som Samuel, också har en helig plikt mot Gud. Samuel hade en rättfärdig mor, Hanna, och en stor prästadömsledare, Eli. De flesta av er unga män har också underbara föräldrar och inspirerade prästadömsledare som bryr sig om er, och som står redo att hjälpa både er och era föräldrar i er strävan att uppfylla er plikt mot Gud.

President Gordon B Hinckley har sagt om er och denna generation ungdomar: "Jag har . . . stor kärlek till de unga männen och kvinnorna i kyrkan . . . Vi älskar er så mycket, och vi ber ständigt om insikt att kunna veta hur vi ska kunna vara er till hjälp. Ert liv är fullt av svåra beslut, och med drömmar och hopp och längtan efter att finna det som ger frid och lycka . . ."

Jag ger er löftet att Gud inte kommer att överge er, om ni vandrar på hans vägar och låter er ledas av hans befallningar."⁵

Med detta löfte från profeten i minnet, låt mig påminna er — likt äldste Hales och brevet från första presidentskapet — om kyrkans resurser som görs tillgängliga för er som hjälp att uppfylla er plikt mot Gud. Aronska prästadömet avser hjälpa er att:

- Bli omvända till Jesu Kristi evangelium och leva efter dess lärdomar.
- Ära era prästadömskallelser och uppfylla det ansvar som tillhör prästadömsämbetena.
- Tjäna andra på ett meningsfullt sätt.
- Förbereda er för att ta emot melkisedekska prästadömet och templets förordningar.
- Förbereda er för och utföra en hedervärd heltidsmission.
- Skaffa så mycket utbildning som möjligt.
- Förbereda er för att bli värdiga makar och fäder.
- Respektera kvinnor, flickor och barn.

Programmet bakom Plikt mot Gud-utmärkelsen hjälper er att uppnå dessa aronska prästadömetets mål. För att få Plikt mot Gud-utmärkelsen måste ni utföra och fullgöra aronska prästadömetets mål, samt delta i familjeaktiviteter och särskilda kворumaktiviteter, utföra ett tjänandeprojekt, föra dagbok och uppfylla personliga mål inom var och en av fyra kategorier:

- Andlig utveckling
- Fysisk utveckling
- Utveckling beträffande utbildning, yrke och personlig förmåga
- Medborgerlig och social utveckling

Där scoutprogrammet finns märker ni att många av scoutuppgifterna motsvarar de nödvändiga kraven för Plikt mot Gud-utmärkelsen. Både aktiviteterna för Plikt mot Gud och scouterna lär oss att förbereda oss i "allt som behöves".⁶ Att arbeta på att få Plikt mot Gud-utmärkelsen och elitscoututmärkelsen [eller liknande utmärkelser] går hand i hand. De står inte i motsatsförhållande till varandra.

Första presidentskapet och de tolv kворum älskar er och vill stärka er i dessa allt svårare tider. Med denna kärlek och önskan har de gett er en reviderad version av broschyren *Vägledning för de unga: Vår plikt mot Gud* samt ytterligare

material för Unga män, Unga kvinnor, föräldrar och ledare.

När ni unga män i aronska prästadömet strävar efter att få Plikt mot Gud-utmärkelsen så som Unga kvinnor arbetar med Personlig tillväxt, står ni också tillsammans med dem som vittnen om Gud. Detta vittnesbörd visar ni genom det ni säger, men också genom hur ni lever och håller buden.

Ni vet att det inte är något slutmål i sig att få Plikt mot Gud-utmärkelsen, utan snarare att det får er att införliva de egenskaper som hjälper er att bättre inrikta er på er plikt mot Gud. Dessa utmärkande egenskaper håller er på rätt spår vad gäller värdighet och förmåga att ta emot de heliga uppgifter och möjligheter som ligger framför er. De hjälper er att vara lyckliga, rena och starka nu och också att förbereda er för händelser av evig betydelse som att få det heliga templets välsignelser, gå på mission och slutligen beseglas till en värdig livskamrat i Herrens hus.

När Alma undervisade i Gideons land förklarade han detta med tidlösa ord: "Och nu, mina älskade bröder, har jag talat detta till eder, på det I mån vakna upp och bli medvetna om eder plikt emot Gud, så att I mån vandra ostraffliga för honom, att I mån vandra efter Guds heliga orden efter vilken I blivit antagna."⁷

Ni som har fått prästadömet vill vandra efter denna "heliga orden"

som ni har kallats och ordinerats till. Ni inser att för varje utlovad välsignelse finns det åtföljande ansvar. Genom att uppfylla detta ansvar får ni möjligheter att tjäna andra och själva utvecklas andligt. Detta är grundläggande steg i er utveckling att bli mer lika Jesus.

Frälsaren, som led allt för oss⁸, stod inför utmaningar som liknade dem som vi möter under åren i aronska prästadömet. Ni minns Jesu erfarenhet vid ungefär den ålder då de flesta av oss blir diakoner. Han hade rest med sin familj och andra till templet. När det blev dags att återvända hem, var han inte tillsammans med Maria och Josef. De måste ha antagit att Jesus var med några goda vänner eller släktingar. Först när han hade varit försvunnen en längre tid blev de oroliga. Som ansvarsfulla föräldrar gjorde Maria och Josef vad era föräldrar kanske redan har gjort i liknande omständigheter: De letade efter honom. När de hittade Jesus i templet, kan nog bara föräldrar och far- och

morföräldrar helt förstå de blandade känslorna av lättnad över att han var oskadd, men kanske också förvåningen över hans reaktion. Har någon av er någonsin haft en liknande upplevelse? Vi känner alla till dialogen som följde: "När föräldrarna fick se honom blev de bestörta, och hans mor sade till honom: 'Mitt barn, varför har du gjort så här mot oss? Din far och jag har varit oroliga och letat efter dig.' Då sade han till dem: 'Varför har ni letat efter mig? Visste ni inte att jag måste ägna mig åt det som tillhör min Fader?'"⁹

Jesus kunde ha sagt: "Vet ni inte att jag gör min plikt mot Gud?"

President Harold B Lee lärde att innebörden i Jesu fråga finns i kapitel 64 i Läran och förbunden.¹⁰ President Lee sade: "När man blir prästadömsbärare, blir man Herrens ombud. Vi bör betrakta vår kallelse som att vi går Herrens ärenden. Det är vad det innebär att förhålliga prästadömet. Tänk om Mästaren skulle fråga er, som denne unge

gosse frågade Josef och Maria: 'Visste ni inte att jag måste ägna mig åt det som tillhör min Fader?' Allt ni gör, som är enligt Herrens vilja, är att gå Herrens ärenden."¹¹ Att inneha prästadömet och göra sin plikt mot Gud är alltså inte bara en mycket allvarlig uppgift, utan också en anmärkningsvärd förmån.

Ibland kan ni tycka att era föräldrar och ledare reagerar som Maria och Josef gjorde. När Jesus hade svarat dem genom att ställa den viktiga frågan om det som tillhör Fadern, skriver Lukas: "De förstod inte vad han sade till dem."¹²

Tänk likväl noga på vad Jesus gjorde! Det är ett exempel på vad vi måste göra om vi verkligen vill uppfylla vår plikt mot Gud. "Sedan följde han med dem ner till Nasaret, och han var alltid lydlig mot dem . . . Och Jesus växte till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor."¹³

Ni måste minnas att er plikt mot Gud är mycket tydligt sammanlänkad med er plikt mot er familj, särskilt era föräldrar. Det är först när vi inte bara lyder eller underordnar oss Gud på rätt sätt, utan också våra föräldrar och prästadömsledare, som vi verkligen kan uppfylla vår plikt mot Gud. Må vi vara som Samuel, som sade till Herren: "Tala, din tjänare hör."¹⁴ I Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. Se 1 Sam 3:4-8.
2. Se 1 Sam 3:7.
3. 1 Sam 3:10.
4. 1 Sam 3:19.
5. Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liahona*, april 2001, s 30.
6. L & F 88:119.
7. Alma 7:22.
8. Se Alma 7:11; L & F 18:11.
9. Luk 2:48-49.
10. Se L & F 64:29.
11. Harold B Lee, *Stand Ye In Holy Places*, s 255.
12. Luk 2:50.
13. Luk 2:51-52.
14. 1 Sam 3:10.

Tacksamhet

Äldste Steven E Snow
i de sjuttio kворum

"Vi kan öka vår tacksamhet genom att ständigt tänka på våra välsignelser och tacka för dem i våra dagliga böner."

Några av oss som växte upp i södra Utah sökte arbete på de många bensinmackarna som kantade gamla Highway 91 som gick genom S:t Georges centrum. Min yngre bror, Paul, som då var 18 år, arbetade på Tom's Service, en mack som låg ungefär tre kvarter från vårt hus.

En sommardag svängde en bil med New York-plåtar in på macken för att tanka. (Ni bröder som är under 30, kan ni tänka er att på den tiden kom någon rentav ut och tankade bilen, tvättade fönstren och kontrollerade oljan.) Medan Paul tvättade vindrutan, frågade föraren hur långt det var till Grand Canyon. Paul svarade att det var 27 mil dit.

"Jag har väntat hela mitt liv på att få se Grand Canyon", utbrast mannen. "Hur ser det ut där?"

"Det vet jag inte", svarade Paul, "jag har aldrig varit där."

"Du menar inte att du bor två och en halv timme från ett av världens sju underverk och aldrig har varit där!" sade mannen.

"Det stämmer", sade Paul.

Efter en stund sade mannen: "Nåja, det kan jag kanske förstå. Min fru och jag har bott på Manhattan i över 20 år och vi har aldrig åkt ut till Frihetsgudinnan."

"Men där har jag varit", sade Paul.

Är det inte ironiskt, bröder, att vi ofta färdas många mil för att se på naturens underverk eller på människans skapelser, men inte tar någon notis om det vackra som finns runt hörnet?

Det ligger nog i den mänskliga naturen att söka lyckan på annat håll. Jakten på karriär, rikedom och materiell belöning kan skymma vårt perspektiv och leder ofta till att vi inte uppskattar de rikliga välsignelser vi har just nu.

Det är farligt att älta varför vi inte har fått mer. Men det är välgörande och ödmjukande att tänka på varför vi har fått så mycket.

Det sägs att: "Rikast är den som är nöjd med lite."

I sitt brev till Filipperna skrev Paulus: "Jag säger inte att jag har saknat något, för jag har lärt mig att vara nöjd med det jag har" (Fil 4:11).

Alma undervisade sin son, Helaman, och gav honom råd som alla fäder borde ge sina barn: "Rådför dig med Herren i allt vad du gör, så skall han leda dig till det som är gott. Ja, när du går till vila

Medlemmar i de sjuttios kvorum lyssnar på en konferenssession.

om aftonen, överlämna dig åt Herren, på det att han må vaka över dig, när du sover, och när du uppstår

om morgonen, bör ditt hjärta vara fyllt av tacksamhet till Gud, och om du vill göra allt detta, skall du bliva upphöjd på den yttersta dagen” (Alma 37:37).

Alma säger: Låt ”ditt hjärta vara fyllt av tacksamhet till Gud”. Herren vill att vi ska tacka honom. I Tessonikerbrevet läser vi: ”Tacka Gud under alla livets förhållanden. Detta är Guds vilja med er i Kristus Jesus” (1 Tess 5:18).

Som prästadömsbärare bör vi ständigt sträva efter att öka vår tacksamhet. Vi kan öka vår tacksamhet genom att ständigt tänka på våra välsignelser och tacka för dem i våra dagliga böner.

President David O McKay sade: ”Den unge man som stänger dörren efter sig, drar för gardinerna och där i all stillhet ber till Gud om hjälp, bör först utgjuta sin själ i tacksamhet för hälsa, för vänner, för nära och kära, för evangeliet och för bevisen på Guds existens. Han bör först räkna

Guds gåvor och nämna dem en och en” (Conference Report, apr 1961, s 7–8).

Vi bör ständigt uttrycka vår tacksamhet när vi ber. Ofta uppsänds böner om särskilda välsignelser som vi med vår ofullständiga kunskap tror vi att behöver. Även om Herren besvarar böner enligt sin vilja, måste han förvisso glädja sig när vi tackar honom i ödmjuk bön.

Bröder, nästa gång vi ber, låt oss i stället för att framställa anhållan efter anhållan till Herren om någon handling för vår skull, eftertänksamt tacka honom för allt han har välsignat oss med.

President Joseph F Smith lärde oss att ”tacksamhetens anda [alltid är] behaglig och glädjande eftersom den för med sig vilja till hjälpsamhet mot andra. Den föder kärlek och vänskap och alstrar ett gudomligt inflytande. Tacksamheten har kallats hjärtats minne” (Joseph F Smith, *Evangeliets lära*, s 217).

I oktober 1879 kallades en grupp om 237 sista dagars heliga från olika små bosättningar i sydvästra Utah att bana en ny väg och anlägga nybyggen i det som numera är San Juan County i sydöstra Utah. Färden skulle ta sex veckor men tog nästan sex månader. Deras kamp och hjältedåd är väldokumenterade, särskilt den till synes omöjliga övergången över Coloradofloden vid en plats som kallas Hole-in-the-Rock. De som har besökt den platsen förundrar sig över att vagnar och spann kunde firas ner genom den smala sprickan i den röda bergväggen och komma ner till Coloradofloden långt nedanför dem. Men också sedan de hade korsat Coloradofloden väntade många andra svåra prov på vägen till San Juan County. Trötta och slitna stod de tidigt i april 1880 inför det sista hindret, Comb Ridge, en bergkam av sandsten, som utgör en drygt 300 meter brant vägg.

En klar vårdag 120 år senare klättrade vår familj uppför Comb Ridge. Bergkammen är brant och förrädisk. Det var svårt att föreställa sig att vagnar, spann, män, kvinnor och barn kunde göra en sådan bestigning. Men under våra fötter fanns märkena efter vagnshjulen som bevis på deras kamp för länge sedan. Hur kände de sig efter att ha genomlidit så mycket? Var de bittra efter de många månaderna av slit och umbäranden? Kritiserade de sina ledare för att dessa hade skickat i väg dem på en sådan mödosam färd, för att de hade bett dem att avstå från så mycket? Våra frågor besvarades när vi kom upp till toppen av Comb Ridge. Inristade i den röda sandstenen för så länge sedan stod orden "Vi tackar dig, o Gud!"

Bröder, jag ber att våra hjärtan alltid ska vara fyllda av tacksamhet och uppskattning över det vi har, och inte älta det vi inte har. Låt oss som prästadömsbärare ha en tacksam inställning i allt vi gör. Det är min bön i Jesu Kristi namn. Amen. □

Skapa eller bibehåll en prästadömskedja

Äldste Keith K Hilbig
i de sjuttio kворum

"När vi rättfärdigt tjänar andra . . . stärker vi vår prästadömslänk och förenar den än säkrare med dem som har gått före och dem som kommer efter oss."

I denna stora församling av prästadömsbärare, här och över hela världen, sitter flera generationer — tiotusentals söner, fäder, far- och morfäder, till och med deras fäder — som alla tror på Kristus, söker hålla hans bud och önskar tjäna honom.

Somliga tillhör en lång tradition prästadömsbärare som sträcker sig bakåt i tiden. Andra är de första män i sina familjer som bär Guds prästadöme. Men alla har möjligheten — och ansvaret — att antingen skapa eller bibehålla en kedja av värdiga män som ärar prästadömet och verkar i riket, och som på så sätt sammanlänkar familjer från generation till generation. Det är *er* personliga länk i den prästadömskedjan som jag vill tala om i kväll.

I varje tidshushållning har trofasta män fått prästadömet för att främja Herrens avsikter. Skrifterna återger hur prästadömsmyndigheten gavs från profet till profet från Adams tid.

Vi är bildligt talat en del av den prästadömskedjan som sträcker sig bakåt till jordens begynnelse. Men var och en av oss är nu bokstavligen engagerad i den livsviktiga uppgiften att skapa sin egen starka prästadömslänk, så att vi kan förenas med våra egna förfäder och våra egna efterkommande.

Om någon inte får eller inte hedrar melkisedekska prästadömet, kommer hans länk att saknas och evigt liv inte att kunna uppnås (se L&F 76:79; 84:41–42). Därför är vår stora uppgift som kyrka att förkunna återställsens budskap för alla som är villiga att lyssna och att förbereda alla som så önskar för prästadömet och templets välsignelser.

Vårt privilegium att bära Guds prästadöme ikväll har sin början i vår förjordiska tillvaro. Profeten Alma förklarade att män som ordinerats till melkisedekska prästadömet på jorden har varit "kallade och beredda från världens grundläggning — enligt Guds kunskap om det kommande — på grund av sin mycket stora tro och sina goda gärningar. Först blevo de lämnade att välja mellan gott och ont, och emedan de

valde det goda och utövade mycket stor tro, blevo de kallade med en helig kallelse” (Alma 13:3).

Herren har sedan länge avsett att ni ska bli skapare eller förvaltare av kedjan av trofasta prästadömsbärare

i er prästadömsläkt. Det var er tro och att ni vist utövat den fria viljan — såväl i den förjordiska tillvaron som här på jorden — som gjorde att ni fick prästadömet ”heliga kallelse”.

Profeten Joseph Smith sade år 1844: ”Varje man, som har en kallelse att predika till världens invånare, blev ordinerad till denna kallelse i det Stora rådet i himmelen, innan världen var till” (Profeten Joseph Smiths lärdomar, s 316).

Alltså har var och en av oss, vare sig vi är den första i vår släkt som bär prästadömet eller femte generationen, kommit till jorden med en personlig arvedel av trofasthet och förutordination. Sådan kunskap gör oss fast beslutna att alltid hedra prästadömet och därigenom skapa eller bibehålla en flergenerationssläkt i kyrkan och i det celestialska riket.

Vi definierar ofta *prästadömet* som kraften och myndigheten att handla i Guds namn på jorden. Men att tjäna vår Frälsare, vår familj och vår nästa tillhör också vårt prästadöme. Frälsaren avser att vi ska använda prästadömet i första hand till gagn för andra. Vi kan inte välsigna eller döpa oss själva, inte heller ge oss själva templets förordningar. Snarare måste varje prästadömsbärare lita på att andra med kärlek ska använda sin prästadömsmyndighet och kraft för att hjälpa var och en av oss att växa andligt.

Jag lärde mig vikten av tjänande i prästadömet inte bara genom att se min farfar, min far och min bror förhålliga sina kallelser, utan också av bröderna i min församling som var goda prästadömssexempel för mig.

Som nyordinerad lärare i aronska prästadömet fick jag som min första hemlärarkamrat Henry Wilkening, en högpräst som var nästan 60 år äldre än jag. Han hade immigrerat från Tyskland, han var skomakare, liten till växten, men en energisk och trofast herde för de familjer vi hade ansvar för. Jag småsprang efter honom (för han verkade gå på gator och i trappor mycket fortare än jag kunde) under våra månatliga besök, som förde oss till miljöer som var nya för min skyddade tillvaro. Han

förväntade sig att jag skulle framföra en del av budskapet och bestämma tid med alla våra familjer, men för det mesta lyssnade jag och såg på när han hjälpte bröder och systrar med olika andliga, sociala, ekonomiska och känslomässiga behov som jag som 14-åring inte tidigare hade känt till.

Jag började inse hur mycket gott som kunde utföras av en enda trofast prästadömsbärare. Jag bevittnade hur broder Wilkening skapade en stark prästadömslänk åt sig själv genom att kärleksfullt tjäna de behövande familjerna — och till mig som ung.

De många prästadömsmän som jag iakttog under min uppväxt lärde mig att vi för att tjäna andra genom prästadömet inte behöver en särskild titel eller specifik kallelse eller formell ställning i kyrkan. I stället kommer tillfället av och ingår i att vi har fått Guds prästadöme.

President J Reuben Clark Jr sade på generalkonferensen i april 1951 dessa visa ord: ”I Herrens tjänst har det ingen betydelse var du tjänar, utan hur. I Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga intar man den plats som man vederbörligen kallats till, en plats som man varken ansöker om eller tackar nej till” (”Vi har valt att tjäna”, Boyd K Packer, *Nordstjärnan*, jan 1998, s 7).

När vi rättfärdigt tjänar andra av hela vårt hjärta, vilka uppgifter vi än har fått, stärker vi vår prästadömslänk och förenar den än säkrare med dem som har gått före och dem som kommer efter oss.

Jag bär högtidligt vittnesbörd om Frälsarens gudomlighet och försöningsoffer och om återställelsen av hans prästadöme som vi har förmånen att inneha — och jag ber att varje son och far som deltar i detta möte ska besluta sig ikväll för att tjäna Herren genom att trofast hedra prästadömet och genom att fast sammanbinda sin egen länk med prästadömskedjan som förbinder honom, hans förfäder och hans efterkommande genom evigheten. I Jesu Kristi namn. Amen. □

”Något svårt”

President James E Faust

andre rådgivare i första presidentskapet

”Må vi alla trofast utföra de vardagliga, vanliga handlingar som visar vår värdighet, eftersom de kommer att leda oss och dugliggöra oss för det som är svårt.”

Mina älskade bröder som bär Guds prästadöme över hela världen, jag är glad att kunna räknas som en av er. I kväll skulle jag vilja uppmuntra kyrkans prästadömsbärare att bli mer hängivna i att göra det som bygger tron, karaktären och andligheten. Detta är rutinmässiga prästadömsplikter som vi borde utföra dagligen, veckovis, månadsvis — år ut och år in. Kyrkans verk är beroende av grundläggande principer som att betala tionde, sköta sina plikter i familjen och inom prästadömet, ta hand om de fattiga och behövande, hålla dagliga böner, studera skrifterna och ha familjens hemafton, gå ut som hemlärare, delta i kворumets aktiviteter samt besöka templet. Om vi kallades av kyrkans president skulle vi vara redo, dugliga och viliga att göra ”något svårt”, som att

arbeta på templet i Nauvoo, men många är inte fullt lika ivriga att göra vissa av dessa grundläggande saker.

Vi känner alla till berättelsen i Gamla testamentet om Naaman, den arameiske kungens högste befälhavare, som hade spetälska. En ung israelitisk tjänarinna berättade för Naamans hustru att det fanns en profet i Israel som kunde bota honom. Naaman kom med sin vagn och sina hästar till Elisás hus, och denne sände ett bud som sade till Naaman: ”Gå i väg och tvätta dig sju gånger i Jordan, så skall ditt kött bli friskt igen och du bli ren.”¹

Ni yngre pojkar vet hur det är när ni visar händerna för er mamma och hon säger till er att gå och tvätta er! Men Naaman var ingen ung pojke. Han var den arameiske kungens högste befälhavare, och han blev förolämpad när Elisa sade åt honom att gå och tvätta sig i Jordan. Så han ”for sin väg i vrede”.² En av Naamans tjänare som var klok protesterade och sade: ”Om profeten hade begärt något svårt av dig, skulle du då inte ha gjort det? Hur mycket mer nu då han endast har sagt till dig: Tvätta dig, så blir du ren!”³ Naaman omvände sig då och följde profetens råd. Spetälskan försvann och ”hans kött blev friskt igen som en ung pojkes kött, och han blev ren”.⁴ ”Något svårt” var i det här fallet ovanligt enkelt och lätt att göra.

Vi har i kyrkans nutida historia kontrasterande exempel på män som

var i hög grad gynnade av Herren. Den ene, Hyrum Smith, förblev helt trofast och hängiven, och offrade till och med livet, medan den andre, Oliver Cowdery blev förblindad av personlig vinning, trots att han hade bevittnat stora ting i återställens historia, och han förlorade sin upphöjda plats bland kyrkans ledare.

Oliver Cowdery upplevde tillsammans med profeten Joseph Smith många av återställens stora händelser, såsom deras dop med Johannes döparens myndighet, förländandet av aronska prästadömet, de förunderliga uppenbarelserna i templet i Kirtland och att han "skrev hela Mormons bok med min egen penna (förutom några sidor) som orden kom från profeten Joseph Smiths mun".⁵ Ingen utom profeten Joseph Smith välsignades mer med tjänande änglar än Oliver Cowdery.

Men när profeten Joseph mötte svårigheter, kritiserade Oliver honom och drog sig undan honom. Trots profetens försök att räcka honom vänskapens hand blev han fientligt inställd mot profeten och mot kyrkan och utslöts den 12 april 1838.

Några år efter profetens död, omvände sig Oliver och uttryckte

intresse av att komma tillbaka till kyrkan. Som svar skrev Brigham Young den 22 november 1847 och inbjöd honom att "återvända till vår faders hus, varifrån du har vandrat bort. . . och förnya ditt vittnesbörd om Mormons boks äkthet".⁶ Oliver kom till högprästernas kворum och sade: "Bröder, under ett antal år har jag varit skild från er. Jag önskar nu komma tillbaka. Jag önskar bli ödmjuk och vara en ibland er. Jag söker ingen ställning i kyrkan. Jag vill bara vara en av er. Jag står utanför kyrkan, men jag vill bli medlem. Jag vill komma in genom den dörren. Jag vet vilken dörr det är, jag har inte kommit hit för att få några företräden. Jag kommer ödmjukt och överlämnar mig åt medlemmarnas beslut, eftersom jag vet att deras beslut är rätt och borde hörsamas."⁷

Han bar också vittnesbörd med följande ord: "Vänner och bröder: Mitt namn är Cowdery — Oliver Cowdery. I kyrkans tidiga historia var jag en av er . . . Jag . . . rörde med mina händer vid guldplåtarna som [Mormons bok] översattes ifrån. Jag såg också uttydarna. Den boken är sann. Sidney Rigdon skrev den inte. Mr Spaulding skrev den

inte. Jag skrev den själv som den ljud från profetens läppar."⁸ Även om Oliver kom tillbaka, förlorade han sin upphöjda plats i kyrkan.

I motsats till detta sade president Heber J Grant om Hyrum Smith: "Det finns inget bättre exempel på en äldre brors kärlek än den som Hyrum Smith visade profeten Joseph Smith . . . De var så eniga och tillgivna och kärleksfulla som människor kan vara . . . Det fanns aldrig ett uns avundsjuka i Hyrum Smiths hjärta. Ingen dödlig människa kunde ha varit mer lojal, mer sann, mer trofast i livet eller i döden än vad Hyrum Smith var mot den levande Gudens profet."⁹

Han uppfyllde varje förfrågan och behov hos sin yngre bror Joseph, som ledde kyrkan och fick de uppenbarelser vi har idag. Hyrum var ståndaktig varje dag, varje månad, år ut och år in.

När deras bror Alvin hade dött byggde Hyrum färdigt ett vitt trähus till deras föräldrar. När Joseph hade fått guldplåtarna ordnade Hyrum en trälåda att förvara och skydda dem i. När plåtarna hade översatts, anförtrodde Joseph Hyrum tryckarens exemplar av manuskriptet. Hyrum bar, ofta med Oliver Cowdery i sällskap, sidorna till och från typsätten varje dag.¹⁰

Hyrum arbetade som jordbrukare och arbetare för att försörja sin familj, men när kyrkan hade organiserats år 1830 tackade han ja till kallelsen att presidera över Colesvilles gren. Han tog hustru och barn och flyttade till familjen Newell Knight och tillbringade mycket av sin tid "med att predika evangeliet varhelst [han] fann någon som ville lyssna".¹¹ Han var alltid en god missionär och predikade inte bara nära sitt hem, utan reste också till östkusten och söderut i USA. År 1831 färdades han med John Murdock till Missouri och tillbaka och predikade längs vägen.¹²

När man beslöt att bygga templet i Kirtland år 1833, tog Hyrum omedelbart sin lie och började slå ogräs från tempelplatsen och började

gräva för grunden. År 1834, när Sions läger organiserades, bistod Hyrum Lyman Wight med att värva medlemmar till lägret och ledde en grupp heliga från Michigan till Missouri.

När Hyrum så hade prövats i det lilla, blev han assisterande president för kyrkan i december 1834. Han verkade under ledning av sin yngre bror, profeten Joseph. Han var alltid en källa till styrka och tröst för sin bror, vare sig de verkade i kyrkan eller satt i Liberty-fängelset. När förföljelserna kom och Joseph flydde pöbeln i Nauvoo år 1844, gav sig Hyrum iväg tillsammans med honom. När de stod på flodens strand och funderade på om de skulle återvända, vände sig Joseph mot Hyrum och sade: "Du är äldst — vad ska vi göra?"

"Låt oss återvända och överlämna oss och ta konsekvenserna",¹³ svarade Hyrum.

De återvände till Nauvoo och fördes till Carthage där de dog som martyrer med ett par minuters mellanrum. Hyrum hade varit trogen sitt ansvar ända in i döden. I alla avseenden var han en Frälsarens lärjunge. Men det var hans dagliga ansträngningar som gjorde honom till en stor människa. I motsats till honom var Oliver Cowdery en stor man när han tog hand om plåtarna och blev betjänad av änglar, men när han kallades att trofast uthärda vardagens prövningar och utmaningar, vacklade han och avföll från kyrkan.

Vi bevisar inte vår kärlek till Frälsaren bara genom att göra "något svårt". Om profeten personligen bad er att gå på mission till någon exotisk plats, skulle ni då åka? Ni skulle säkert verkligen anstränga er för att göra det. Men hur är det med att betala tionde? Hur är det med hemlärarverksamheten? Vi visar vår kärlek till Frälsaren genom att göra de många små handlingar av tro, hängivenhet och vänlighet mot andra som formar vår karaktär. Detta märktes tydligt i dr George R Hill III:s liv, en före detta

generalauktoritet som dog för ett par månader sedan.

Äldste Hill var internationell kolexpert och en välkänd forskare. Han fick flera priser och hedersbetygelser för sina vetenskapliga insatser. Han var dekanus vid College of Mines and Mineral Resources och professor i ingenjörsvetenskap vid University of Utah. Men som person var äldste Hill ödmjuk, försynt och fullständigt hängiven. Han verkade som biskop i tre olika församlingar och som regionrepresentant innan han kallades som generalauktoritet. Efter sin avlösning som generalauktoritet verkade han som rådgivare i ett biskopsråd. Hans sista kallelser, som han hade när han led av sviktande hälsa, var som ansvarig för stavens konservfabrik och medlem i församlingsskören. Han fullgjorde dessa sista kallelser med samma hängivenhet som han hade fullgjort alla de andra. Han gjorde vad han än

ombads att göra — det behövde inte vara "något svårt".

Som en vän till mig sade en gång: "När vi offrar vår talanger eller vårt världsliga eller akademiska anseende eller vår allt mer begränsade tid på Guds altare, binder offergärningen vårt hjärta till honom, och vi känner hur vår kärlek till honom ökar."

"När vi verkar i riket — antingen det är att hålla en . . . lektion eller konservera på Welfare Square — blir det av mycket mindre värde för oss om vi bara ser det som något på vår 'att göra-lista' . . . Men om vi föreställer oss att vi lägger på Guds altare våra talanger eller vår tid, som att gå på ett olägligt möte i kyrkan, då blir vårt offer personligt och hängivet honom."¹⁴

En historia som vår älskade medtjänare äldste Henry B Eyring har berättat, illustrerar denna hängivenhetens princip ytterligare. Berättelsen handlar om hans far, den store vetenskapsmannen Henry

Eyring, som verkade i högrådet i Bonnevilles stav. Han var ansvarig för välfärdsfarmen, vilken inbegrep ett lökland som behövde rensas från ogräs. Vid den tiden var han nästan åttio år och led av smärtsam skelett-cancer. Han ålade sig själv att rensa ogräs även om smärtan var så svår att han drog sig framåt på magen med hjälp av armbågarna. Han hade för ont för att kunna stå på knä. Men trots detta log han, skrattade och pratade glatt med de andra som var där den dagen för att rensa ogräs i löklandet. Jag citerar nu vad äldste Eyring sade om händelsen:

”När allt arbetet var klart och löken rensad från ogräs, sade någon till honom: ’Milde tid, Henry! Du rensade väl inte bort *det* ogräset, eller? Det besprutades för två dagar sedan och skulle ändå dö.’

Pappa skrattade hjärtligt. Han tyckte det var hur lustigt som helst. Han tyckte det var ett stort skämt. Han hade arbetat hela dagen bland fel ogräs. Det hade besprutats och skulle ändå ha dött.

Jag frågade honom: ’Pappa, hur kunde du tycka att det var roligt?’ . . .

Han sade något till mig som jag aldrig glömmet . . . Han sade: ”Hal, jag kom inte dit för ogräsets skull.”¹⁵

Småsaker kan betyda mycket. TV:n, som är till stor nytta för mänskligheten, uppfanns av en tonåring i Idaho som plogade raka fåror med en harv på sin fars åker. Han kom på idén att sända raka linjer från en bildsändare som skulle tas emot av en annan.¹⁶ Ofta kan vi inte se kraften som ligger i att göra till synes små saker. Denne 14-årige pojke utförde vardagssysslor när han fick sin ovanliga idé. Som Nephi en gång sade: ”Sålunda se vi, att Herren medelst ringa verktyg kan göra stora ting.”¹⁷

Ni unga män är en utvald generation som framtiden innebär stora löften för. Framtiden kanske kräver att ni tävlar med unga män på en världsomspännande marknad. Ni behöver specialutbildning. Ni kanske väljs till den utbildningen, inte på grund av någon anmärkningsvärd bedrift eller något svårt, utan på grund av att ni fick er elitscoututmärkelse, er Plikt mot Gud-utmärkelse, att ni tog examen i

seminariet eller gick på mission.

I liknelsen om talenterna fick den som hade förmerat sina talenter höra: ”Bra, du gode och trogne tjä-nare. Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje!”¹⁸ Må vi alla trofast utföra de vardagliga, vanliga handlingar som visar vår värdighet, eftersom de kommer att leda oss och dugliggöra oss för det som är svårt. Jag vittnar om detta i Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. 2 Kung 5:10.
2. Ibid, vers 12.
3. Ibid, vers 13.
4. Ibid, vers 14.
5. Reuben Miller, dagbok, 1848–1849, kyrkans arkiv, 21 okt 1848. Interpunktion och stavning moderniserade.
6. Brev från Brigham Young till Oliver Cowdery, 22 november 1847. Citerat av Susan Easton Black i *Who's Who in the Doctrine & Covenants*, s 76.
7. Se Gordon B Hinckley, ”Att förhär-liga våra kallelser”, *Nordstjärnan*, juli 1989, s 41.
8. Se Gordon B Hinckley, ”Att förhär-liga våra kallelser”, *Nordstjärnan*, juli 1989, s 41.
9. Heber J Grant, ”Hyrum Smith and His Distinguished Posterity”, *Improvement Era*, aug 1918, s 854–855.
10. Ronald K Esplin, ”Hyrum Smith: The Mildness of a Lamb, the Integrity of Job”, *Ensign*, feb 2000, s 32.
11. ”Newel Knight's Journal”, från ”Scraps of Biography”, i *Classic Experiences and Adventures*, (1969), s 65.
12. Se L&F 52:8–10.
13. Se *Hyrum Smith — Patriarch*, som citerades i *Ensign*, feb 2000, s 36.
14. James S Jardine, ”Consecration and Learning”, *On Becoming a Disciple-Scholar*, (1995), s 80.
15. Se Henry B Eyring, ”Waiting upon the Lord”, *Brigham Young University 1990–91 Devotional and Fireside Speeches*, s 22.
16. Story of Philo Farnsworth, ”Dr. X's Instant Images”, *U.S. News & World Report*, 17 aug 1998, s 44.
17. 1 Ne 16:29.
18. Mat 25:23.

Plikten kallar

President Thomas S Monson

förste rådgivare i första presidentskapet

"Vi har alla en högtidlig plikt att hedra prästadömet och arbeta på att föra många dyrbara själar till Herren."

Mina kära bröder, det är ett stort ansvar, och ändå ett utsökt privilegium, att acceptera uppdraget att tala till er denna kväll. Ivern och förväntningarna inför generalkonferensen, inklusive det allmänna prästadömsmötet — vare sig vi deltar personligen eller via satellit eller television — skänker glädje i våra hjärtan.

Herren har gjort klart vad vårt ansvar är och har i 107:e kapitlet i Läran och förbunden gett oss en högtidlig uppmaning: "Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt."¹

Att utföra en plikt, ta emot ett gudomligt kall eller följa en andlig maning känns ibland inte som något överväldigande. Men vid andra tillfällen känns plikten att lyda fullständigt övermäktig. Jag stod inför en sådan situation strax före

generalkonferensen i april 1966. Det är trettiofem år sedan, men jag har ett tydligt minne av det.

Jag hade fått uppdraget att tala på en av konferenssessionerna och hade förberett och lärt mig ett budskap utantill med rubriken "Möt din Goliat". Det var baserat på berättelsen om den berömda kampen mellan David och Goliat i forna dagar.

Då fick jag ett telefonsamtal från president David O McKay. Samtalet lät ungefär så här: "Broder Monson, det är president McKay som ringer. Hur mår du?"

Jag svarade: "Jag mår bra, president McKay, och ser fram mot konferensen."

"Det är därför jag ringer, broder Monson. Lördagsmorgonens session kommer att sändas på nytt på söndagen som vårt påskbudskap till världen. Jag kommer att tala med påsken som tema och skulle vilja att du också talade på denna viktiga session med ett sådant tema."

"Javisst, president McKay, det ska jag gärna göra."

Först då stod innebörden av detta korta samtal verkligen klar för mig. Plötsligt insåg jag att "Möt din Goliat" inte riktigt lämpade sig som påskbudskap. Jag visste att jag måste börja om från början med mina förberedelser. Det fanns inte mycket tid. Min "Goliat" stod verkligen framför mig.

Den kvällen rensade jag köksbordet och ställde min skrivmaskin på bordet tillsammans med en hög papper. Papperskorgen stod vid sidan om mig för att snällt ta emot alla de

misslyckade försök som hör ihop med sådana förberedelser. Jag började vid 19-tiden och hade inte skrivit en enda rad som jag var nöjd med när klockan var ett på natten. Papperskorgen var full, men mitt huvud var allt annat än fullt. Vad skulle jag göra? Tiden gick — ja, den rusade iväg. Jag tog en paus för att be.

Strax därefter kom jag att tänka på mina grannar, på Mark och Wilma Shumways sorg. De hade nyss förlorat sitt yngsta barn. Jag tänkte för mig själv: *Kanske jag kunde tala direkt till dem och indirekt till alla andra, för vem har inte förlorat någon som vi älskar och haft skäl att sörja?* Mina fingrar löpte över tangenterna, men de kunde knappt hänga med mina tankar.

Då morgonens första svaga ljus lyste in genom köksfönstret var jag färdig med budskapet. Men uppgiften kvarstod att lära mig det utantill och sedan framföra det för världen. Sällan har jag kämpat så hårt för att uppfylla ett uppdrag från en profet. Men min himmelske Fader hade hört min bön. Jag kommer aldrig att glömma den upplevelsen.

Två betydelsefulla skriftställen fyllde min själ då konferenssessionen var slut. Ni bröder känner till dem båda. De har inget förfallodatum. Det första är från forna dagars Nephi: "Jag vill gå och göra det som Herren har befallt, ty jag vet, att Herren icke giver människornas barn några befallningar utan att bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem."²

Det andra är löftet i Läran och förbunden som Herren själv gav er och mig: "Jag skall gå framför eder. Jag skall vara på eder högra sida och på eder vänstra, och min Ande skall vara i edra hjärtan och mina änglar runt omkring eder för att understödja eder."³

Många av oss som är samlade här i kväll bär melkisedekska prästadömet, medan andra bär aronska prästadömet. Vi har alla en högtidlig plikt att hedra prästadömet och arbeta på att föra många dyrbara

Vattenfallet utanför ett sydligt fönster i konferenscentret ses bakom konferensdeltagare.

själar till Herren. Vi kommer ihåg hans tillkännagivande: "Själarna äro dyrt aktade i Guds ögon."⁴ Gör vi allt vi borde? Kommer vi ihåg president John Taylors ord: "Om ni inte ärar era kallelser, kommer Gud att hålla er ansvariga för dem som ni kanske hade kunnat rädda, om ni hade gjort er plikt."⁵

Önskan att hjälpa andra, sökandet efter det förlorade fåret, kanske inte alltid bär frukt omedelbart. Ibland går det långsamt, ja till och med omärkligt. Det märks inte ens. Så var det för min gamle vän Gill Warner. Han hade nyligen kallats som biskop när Douglas, en medlem i hans församling som var ute som missionär, begick en överträdelse och förlorade sitt medlemskap i kyrkan. Fadern sörjde. Modern var fullständigt tillintetgjord. Douglas flyttade från staten strax därefter. Åren gick men biskop Warner, som nu var medlem i ett högråd, slutade aldrig undra över vad det blivit av Douglas.

År 1975 var jag närvarande vid en stavskonferens i broder Warners stav och höll ett ledarskapsmöte för prästadömet tidigt på söndagsmorgonen. Jag talade om kyrkans disciplinära ordning och behovet av att arbeta envist och kärleksfullt på att rädda någon som gått vilse. Gill Warner räckte upp handen och berättade om Douglas. Han avslutade med att

ställa en fråga till mig: "Har jag något ansvar att arbeta med Douglas för att föra honom tillbaka till kyrkan?"

Gill påminde mig senare om att mitt svar på hans fråga kom direkt och utan tvekan: "Eftersom du var hans tidigare biskop och en av dem som kände och älskade honom, skulle jag tro att du vill göra allt du kan för att föra honom tillbaka."

Utan Gill Warners vetskap hade Douglas' mor veckan innan fastat och bett om att en man skulle inspireras att hjälpa till att rädda hennes son. Gill fick veta detta när han efter mötet kände sig manad att ringa henne och meddela sitt beslut om att hjälpa till.

Gill påbörjade sin räddningsodysseé. Han kontaktade Douglas. Gamla tider, glada dagar väcktes till liv. Vittnesbörd bars, kärlek uttrycktes och förtroende ingöts. Det gick olidligt långsamt. Modlösheten infann sig ofta. Men steg för steg gick Douglas framåt. Långt om länge besvarades bönerna, ansträngningarna belönades och seger vanns. Douglas godkändes för dop.

Dopdatum fastställdes, familjemedlemmar samlades och före detta biskop Gill Warner flög till staden där Douglas bodde och utförde förordningen.

Tack vare kärleken i biskop Warners hjärta och hans

ansvarskänsla för en före detta präst i aronska prästadömet — det kvorum som han presiderat över — kom han till undsättning, så att ingen skulle gå förlorad.

Det kanske finns andra, men jag har personligen känt tre biskopar som när de presiderade över sina församlingar hade 48 eller fler unga män, eller med andra ord ett fullt prästernas kvorum enligt skrifternas definition. Dessa tre biskopar var: Alvin R Dyer, Joseph B Wirthlin och Alfred B Smith. Överväldigades de av sin uppgift? Inte alls! Genom sina ihärdiga ansträngningar och med hjälp av omtänksamma föräldrar och Herrens välsignelser, ledsagade dessa biskopar så gott som varje medlem i sitt respektive kvorum fram till ordination till äldste i melkisedeska prästadömet, tjänande på missionsfältet och giftermål i Herrens tempel. Även om broder Dyer och broder Smith har gått vidare till sin eviga belöning, är äldste Joseph B Wirthlin, medlem i de tolv apostlarnas kvorum, närvarande här i kväll. Äldste Wirthlin, ditt tjänande och ledarskap för dessa unga män, som nu blivit rätt gamla, kommer aldrig att glömmas.

När jag var tolv år gammal hade jag förmånen att få verka som sekreterare i diakonernas kvorum. Jag minns med glädje de många uppgifter vi medlemmar i kvorumet fick tillfälle att utföra. Jag minns hur vi delade ut sakramentet, samlade in de månatliga fasteoffren och tog hand om varandra. Men den mest skrämmande uppgiften fick jag vid ett ledarskapsmöte på vår församlingskonferens. Den presiderande medlemmen i vårt stavspräsidentskap var William F Perschon. Han kallade fram flera ämbetsmän i församlingen att tala. Utan att ha gett den minsta förvarning ställde sig sedan president Perschon upp och sade: "Vi kommer nu att få höra Thomas S Monson, sekreterare i diakonernas kvorum, redogöra för sitt arbete och bära sitt vittnesbörd." Jag minns inte ett dugg av det jag sade,

men jag har aldrig glömt händelsen.

Bröder, kom ihåg aposteln Petrus förmaning: "Var alltid beredda att svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni äger."⁶

Under andra världskriget hade jag som tonåring förmånen att få verka som president för lärarnas kворum. Jag blev anmodad att lära mig och sedan tillämpa rådet i Läran och förbunden, kapitel 107, vers 86: "Sammalunda åligger det presidenten över lärarna att presidera över . . . lärare, att hålla råd med dem och undervisa dem om deras skyldigheter i ämbetet, såsom de är framställda i förbunden." Jag försökte göra mitt bästa för att leva upp till denna klart angivna plikt.

I kворumet fanns en ung man — Fritz Hoerold. Han var kort till växten men hade stort mod. Strax efter det att Fritz fyllt sjuutton år, tog han

värving i Förenta staternas flotta och åkte iväg på utbildningen. Han befann sig sedan på ett stort slag-skepp under många blodiga strider i Stilla havet. Hans skepp blev svårt skadat, och många sjömän dödades eller sårades.

Fritz kom tillbaka hem på permission efter en sådan strid och besökte lärarnas kворum. Kворumrådgivanden inbjöd honom att tala till oss. Han såg verkligen stilig ut i sin marinblå kostym med utmärkelserna som han fått i kriget. Jag minns att jag bad Fritz delge oss några tankar som vi kunde ha nytta av. Vi var ju faktiskt ungefär lika gamla. Med ett litet ironiskt leende sade han: "Anmäl er inte frivilligt till något!"

Från den gången när vi var sjuutton träffade jag inte Fritz igen förrän när jag för några år sedan läste en

tidningsartikel om de sjöslag som han hade deltagit i. Jag undrade om Fritz Hoerold fortfarande var i livet och i så fall om han bodde någonstans i Salt Lake City. Genom ett telefonsamtal fann jag honom och skickade tidningen till honom. Han och hans hustru uttryckte sitt tack. Sedan jag fått höra att Fritz ännu inte ordinerats till äldste och således aldrig hade varit i templet, skrev jag ett brev och uppmuntrade honom att göra sig värdig templets välsignelser. Vid två tillfällen råkade vi träffas på en restaurang. Hans kära hustru Joyce bad mig alltid enträget: "Fortsätt arbeta med min man!" Hans döttrar instämde i moderns enträgna bön. Jag fortsatte med min uppmuntran.

Bara för några veckor sedan såg jag på tidningens familjesida att Joyce, Fritz hustru, hade gått bort.

Männen och kvinnorna i Tabernakelkören stod för musiken under tre generalkonferenssessioner.

Vad jag önskade att jag hade varit mer framgångsrik med mitt privata projekt att få Fritz till templet. Jag noterade var och när syster Hoerold skulle begravas, sköt upp andra möten och gick till begravningen. Så fort Fritz fick syn på mig, kom han fram till mig. Vi grät lite båda två. Han bad mig vara siste talare.

När jag ställde mig upp för att tala, såg jag på Fritz och hans familj och sade: "Fritz, jag är här i dag som president för lärarnas kворum som du och jag en gång tillhörde." Jag berättade hur han och hans familj kunde bli en evig familj genom templets förordningar — förordningar som jag bad att få officiera vid när den dagen kom.

Jag höll tillbaka tårarna och avslutade mitt tal med att säga till Fritz, när hans familj och alla andra hörde och såg det: "Fritz, min kära vän och sjömansbroder, du har mod, du har beslutsamhet. Du var villig att dö för ditt land i farans stund. Nu Fritz, måste du lyssna till ljudet när däckunderofficern blåser i vis-selpipan: 'Alle man på däck! Lätta ankar!' — för din resa till upphö-jelse. Joyce är där och väntar på dig. Jag vet att dina kära barn och barnbarn ber för dig. Fritz, som din president för lärarnas kворum för många år sedan, kommer jag att kämpa av allt mitt hjärta och hela min själ för att se till att du inte missar skeppet som kommer att föra dig och dina kära till den celestiaa härligheten."

Jag gjorde flottans honnör. Fritz ställde sig upp och besvarade honnören.

Bröder, må var och en av oss hörsamma de lättlärdade versraderna: "Att göra sin plikt det bästa är, och lämna resten åt Herren kär." Det ber jag i Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. L & F 107:99.
2. 1 Nephi 3:7.
3. L & F 84:88.
4. L & F 18:10.
5. *Deseret News Semiweekly*, 6 aug 1878, s 1.
6. 1 Pet 3:15.

Låt oss böja oss ner och resa upp varandra

President Gordon B Hinckley

"Låt oss öppna vårt hjärta, låt oss böja oss ner och resa upp varandra, låt oss öppna våra plånböcker, låt oss visa större kärlek för vår nästa."

Mina kära bröder, när jag nu står inför denna stora skara män i denna sal och inser att det finns tiotusentals fler spridda över världen, alla av ett hjärta och ett sinne och alla med den levande Gudens prästadömsmyndighet, känner jag mig ytterst ödmjuk. Jag söker den Helige Andens vägledning.

Denna skara är unik i hela världen. Det finns ingenting liknande. Ni utgör Herrens legioner, män som är redo att strida mot sanningens vedersakare, män som är villiga att göra sin del, män som har sanningens vittnesbörd, män som har offrat

och gett mycket för denna stora sak. Må Herren välsigna er och bistå er och öka er förmåga. "Ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap" (1 Petrus 2:9).

Bröder, låt oss vara värdiga prästadömet som vi bär. Låt oss hålla oss närmare Herren. Låt oss vara goda makar och fäder.

En man som är en tyrann i sitt hem är inte värdig prästadömet. Han kan inte vara ett dugligt redskap i Herrens hand, om han inte visar aktning och vänlighet och kärlek mot den kvinna han har valt till livskamrat.

På samma sätt kommer den man som är ett dåligt exempel för sina barn, som inte kan tygla sitt humör eller som är inblandad i ohederliga eller omoraliska handlingar, att finna att hans prästadömskraft har förlorat sin giltighet.

Jag påminner er om att "prästadömetts rättigheter stå i ouplöslig förbindelse med himmelens krafter, och dessa kunna icke kontrolleras eller användas utom genom rättfärdighetens principer.

Att de kunna givas oss är sant, men om vi försöka att skyla våra synder eller tillfredsställa vårt högmod och vår fåfängliga äregirighet, eller vi vilja öva kontroll, herravälde eller tvång över människobarnens

själar genom någon grad av orättfärdighet, se, då undandraga sig himlarna för oss; Guds Ande bedrövas och när den undandragit sig oss är det slut med den mannens prästdöme eller myndighet” (L&F 121:36–37).

Bröder, låt oss vara goda män, män som har hedrats av Herren med att få hans gudomliga kraft.

Och nu till en annan men besläktad angelägenhet.

Vid vårt prästadömsmöte i april tillkännagav jag ett nytt program. Jag talade om det stora antalet missionärer från Sydamerika, Mexico, Filippinerna och andra områden. De lyder kallelser att verka tillsammans med sina nordamerikanska bröder och systrar. De bygger upp starka vittnesbörd. De lär sig en ny livsstil. De är mycket duktiga eftersom de talar sitt modersmål och känner till kulturen i sina hemländer. De gläder sig under denna underbara tid av hårt och hängivet arbete.

Så blir de avlösta och återvänder hem. Deras familjer lever i fattigdom, och många av dem hamnar åter i samma situation som de kom från, ur stånd att gå framåt på grund av brist på utbildning, vilket leder till att det är svårt att finna bra anställning.

Jag talade till er om ständiga emigrationsfonden som upprättades under kyrkans pionjärtid för att hjälpa de fattiga att komma från England och Europa. En rullande fond skapades från vilken små lån gavs som gjorde det möjligt för 30 000 personer att emigrera från sina hemländer och samlas i Sion.

Jag sade att vi skulle tillämpa samma princip och upprätta det som skulle kallas ständiga utbildningsfonden. Av de pengar som vårt folk skulle skänka, dock inte ur tiondefonden, skulle vi skapa ett kapital vars avkastning skulle användas till att hjälpa våra unga bröder och systrar att gå i skolan för att bli kvalificerade för bättre arbeten. De skulle utveckla sina färdigheter och därmed kunna tjäna tillräckligt mycket pengar för att ta väl hand om sin

familj och höja sig över den fattigdom som de och generationerna före dem hade levt i.

Vi hade ingenting i fonden när vi planerade den. Men vi fortsatte i tro och skapade en organisation, blygsam till storleken, för att genomföra det vi kände var nödvändigt. Jag kan med glädje säga att pengar har flutit in, tiotusentals dollar, hundratusentals dollar, ja, till och med miljoner. De har kommit från generösa medlemmar i kyrkan som älskar Herren och vill hjälpa de mindre lyckligt lottade av hans folk att förbättra sin ekonomiska ställning. Vi har nu en anseelig summa. Men den täcker inte våra behov. Vi hoppas att dessa bidrag ska fortsätta att flyta in.

Kapitalets storlek avgör hur många som kan få hjälp.

Nu ett halvår senare vill jag ge er en rapport om vad som åstadkommit. Först kallade vi äldste John K Carmack, som tjänade så väl i de sjuttios första kворum och som blev emeritussjuttio vid den konferensen. Han är en framstående advokat, en man med gott omdöme i affärsfrågor, en begåvad man. Han har utsetts till programmets verkställande direktör, och trots att han numera är emeritus kommer han att arbeta på heltid med detta program.

Äldste Richard E Cook i de sjuttios kворum, även han emeritus, kommer att arbeta tillsammans med honom och sköta ekonomin. Äldste

Spirorna på templet i Salt Lake City höjer sig bakom konferensdeltagare som väntar utanför konferenscentret.

Cook var tidigare biträdande controller hos Ford Motor Company, och är en man som har erfarenhet av global ekonomi, en ytterst duglig beslutsfattare och en man som älskar Herren och Herrens barn.

Vi har nött ut dessa två bröder på ena sidan och nu har vi vänt på dem för att nöta ut dem på andra sidan.

Tillsammans med dem har vi bröder Rex Allen, specialist inom organisation och utbildning, och broder Chad Evans, som har stor erfarenhet av program inom högre utbildning.

Alla bidrar de med tid och sakkunskap, utan att få ersättning.

Programmet är i gång. Dessa bröder har varit noga med att starta det på rätt sätt och med sunda ledningsprinciper. I början har vi begränsat verksamhetsområdet, men det kommer att utvidgas alltefter som vi får medel att göra det.

Dessa bröder har använt kyrkans existerande organisation. Programmet grundar sig på prästdömet och det är därför det kommer att lyckas. Det börjar med biskoparna och stavsresidenterna. Det involverar kyrkans utbildningsverksamhet och arbetsförmedlingskontor och andra som alla arbetar i en underbar anda av samverkan. Det infördes först i Peru, Chile och Mexico, områden där det finns ett stort antal återvända missionärer och behovet är stort. De lokala ledarna har varit entusiastiska och engagerade. De som har fått hjälp lär sig självtillitens sanna principer. Deras framtidsperspektiv i fråga om vad de kan bli har vidgats. De väljer bra lokala skolor för sin utbildning, och i den mån det är möjligt tar de hjälp av egna resurser, familjeresurser eller andra lokala resurser. De visar uppskattning och villighet och är djupt tacksamma för den möjlighet som de har erbjudits. Låt mig få ge er några exempel.

Det första är en ung man som verkade i Boliviamissionen Cochabamba. Han bor tillsammans med sin trofasta mor och sina syskonbarn i en fattig stadsdel. Deras lilla hus har betonggolv och en

glödlampa, taket läcker och fönstret är sprucket. Han var en framgångsrik missionär. Han säger:

”Min mission var det bästa jag har kunnat göra i mitt liv. Jag lärde mig att hålla buden och vara tålig i mina lidanden. Jag lärde mig också lite engelska och att bättre ta vara på min ekonomi, min tid och mina färdigheter.

Efter missionen var det svårt att komma hem. Mina amerikanska kamrater återvände till universitetet. Men det råder stor fattigdom i vårt land. Det är mycket svårt att få en utbildning. Min mor gör sitt bästa men hon kan inte hjälpa oss. Hon har fått utstå så mycket, och jag är hennes hopp.

När jag hörde talas om ständiga utbildningsfonden kände jag mig så glad. Profeten värdesatte vår strävan. Jag var fylld av glädje . . . det fanns en möjlighet att jag skulle få studera, bli självständig, få en familj, hjälpa min mor.

Jag ska studera bokföring på en lokal skola där jag kan studera och arbeta. Det är en kort utbildning på bara tre år. Jag måste fortsätta att arbeta som fastighetsskötare, men det går bra. När jag går ut skolan och får arbete inom bokföring ska jag inrikta mig på skaffa en högre utbildning i internationell företagsekonomi.

Det här är vår chans och vi får inte misslyckas. Herren litar på oss. Jag har läst många gånger i Mormons bok de ord som Herren sade till profeterna, att om vi håller buden ska vi ha framgång i landet. Detta går nu i uppfyllelse. Jag är så tacksam mot Gud för denna stora chans att få det som mina bröder och systrar inte hade, att hjälpa min familj, att uppnå mina mål. Och jag ser verkligen fram emot att betala tillbaka lånet för att få se andra välsignas. Jag vet att Herren kommer att välsigna mig när jag gör det.”

Är det inte underbart? Här är ett annat exempel. En ung man i Mexico City godkändes för ett lån på motsvarande 10 000 kronor för att kunna studera till dieselmekaniker.

Han sade: ”Jag lovar att göra mitt allra bästa så att jag ska kunna vara nöjd med mina ansträngningar. Jag vet att det här programmet är värdefullt och viktigt. Därför försöker jag dra största möjliga fördel av det för framtiden. Jag kommer att kunna tjäna och hjälpa de fattiga och hjälpa till att ge råd åt mina familjemedlemmar. Jag tackar min Fader i himlen för detta underbara och inspirerade program.”

Ett lån godkändes nyligen för en annan ung man från Mexico City, som verkade i Nevadamissionen Las Vegas. Han vill bli tandtekniker. Hans utbildning kommer att kräva 15 månader av hängivet arbete. Han säger: ”Jag lovar att när jag är färdig med mina studier vid skolan med hjälp av ständiga utbildningsfonden, ska jag betala tillbaka lånet så att andra hemvändande missionärer kan få dessa välsignelser.”

Vi har alltså påbörjat arbetet med att göra det möjligt för våra trofasta och dugliga unga män och kvinnor att klättra uppför stegen som kommer att göra dem ekonomiskt framgångsrika. Med dessa förbättrade möjligheter kommer de att ta sig ur fattigdomens kretslopp som de och människor före dem har levt med så länge. De har verkat som missionärer och kommer att fortsätta att verka i kyrkan. De kommer att bli ledare i sina hemländer i detta stora verk. De kommer att betala tionde och offergåvor, som kommer göra det möjligt för kyrkan att utöka sitt verk runtom i världen.

Vi räknar med att vi i slutet av året kommer att ha 1 200 personer i programmet. Om tre år räknar vi med att det kommer att finnas över 3 000. Möjligheterna finns. Behovet är överhängande. Kanske misslyckas vi i några fall, men den stora majoriteten kommer att prestera enligt våra förväntningar, både unga män och unga kvinnor.

Vår enda begränsning är summan vi har i fonden. Vi inbjuder på nytt alla som vill delta att ge ett bidrag, stort eller litet. Vi kan då vidga detta stora verk som kommer att göra det

Överst till vänster: President Gordon B Hinckley hälsar på äldste Henry B Eyring (t v), äldste Jeffrey R Holland och äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kворum. Överst till höger: President Hinckley talar från talarstolen under en konferenssession. Ovan: President Hinckley vinkar till medlemmar i församlingen.

Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Oktober 2001

Thomas S Monson
Förste rådgivare

President Gordon B Hinckley

James E Faust
Andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K Packer

L Tom Perry

David B Haight

Neal A Maxwell

Russell M Nelson

Dallin H Oaks

M Russell Ballard

Joseph B Wirthlin

Richard G Scott

Robert D Hales

Jeffrey R Holland

Henry B Eyring

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

Earl C Tingey

D. Todd Christofferson

David E Sorenson

Ben B Banks

Dennis B
Neuschwander

Charles Didier

Cecil O
Samuelson jr

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

Angel Abrea

Carlos H Amado

Neil L Andersen

Merrill J Bateman

William R Bradford

Monte J Brough

Sheldon F Child

Richard D Allred

Athos M Amorim

E Ray Bateman

L Edward Brown

Douglas L Callister

Val R Christensen

Darwin B Christenson

L Whitney Clayton

Gary J Coleman

Spencer J Condie

Gene R Cook

Quentin L Cook

Claudio R M Costa

Robert K Dellenbach

Keith Crockett

Adhemar Damiani

Duane B Gerrard

H Aldridge Gillespie

Ronald T Halverson

Keith K Hilbig

J Kent Jolley

John B Dickson

Christoffel Golden jr

Walter F González

John H Groberg

Bruce C Hafen

Donald L Hallstrom

F Melvin Hammond

Dale E Miller

Earl M Monson

Merrill C Oaks

Robert C Oaks

Robert F Orton

Stephen B Oveson

Wayne S Peterson

Harold G Hillam

F Burton Howard

Jay E Jensen

Marlin K Jensen

Kenneth Johnson

W Rolfe Kerr

Yoshihiko Kikuchi

Bruce D Porter

H Bryan Richards

Ned B Roueché

R Conrad Schultz

Dennis E Simmons

Donald L Staheli

Robert R Steuer

Cree-L Kofford

John M Madsen

Richard J Maynes

Lynn A Mickelsen

Glenn L Pace

Carl B Pratt

Ronald A Rasband

David R Stone

H Bruce Stucki

Jerald L Taylor

D Lee Tobler

Gordon T Watts

Stephen A West

Robert J Whetten

Lynn G Robbins

Steven E Snow

Dieter F Uchtdorf

Francisco J Viñas

Lance B Wickman

W Craig Zwick

Richard H Winkel

Robert S Wood

H Ross Workman

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C Edgley
Förste rådgivare

H David Burton
Presiderande biskop

Keith B McMullin
Andre rådgivare

En kvinna och en pojke betraktar Kristusstatyn i det nyligen renoverade norra besökscentret på tempelområdet.

möjligt för dem som har tro och slumrande förmåga att höja sig till ekonomiskt oberoende som trofasta medlemmar av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Kan ni fatta innebörden av denna kyrkas enorma verk? Ett par missionärer knackar på dörren till något hem någonstans i Peru. En kvinna öppnar dörren. Hon vet inte riktigt vad det är missionärerna vill. Men hon ber dem att stiga på. De gör upp att komma tillbaka när maken och de andra familjemedlemmarna är där.

Missionärerna undervisar familjen. Rörda av Andens kraft låter de sig påverkas av den eviga sannings budskap. De döps.

Familjen är aktiv i kyrkan. De betalar ett ärligt men blygsamt tionde. De har en son eller dotter i familjen som är i övre tonåren. När tiden är inne kallas sonen eller dottern att verka som missionär. Familjen gör allt de kan för att försörja honom eller henne och resten tas ur missionärsfonden, som består av de heligas bidrag.

Sonen eller dottern arbetar tillsammans med en kamrat från Förenta staterna eller Canada. Han eller hon lär sig engelska medan kamratens spanska blir väsentligt bättre. De arbetar tillsammans i ömsesidig kärlek, uppskattning och aktning, representanter för två stora, vitt skilda kulturer.

När de har slutfört sin mission återvänder nordamerikanen hem och till skolan. Peruanen eller peruanskan återvänder hem med hopp om att åtminstone finna ett enkelt arbete. Lönen är ynkligt låg. Framtiden är dyster. Han eller hon har inte de färdigheter som behövs för att höja sig över ett sådan anställning. Och så kommer denna ljusa stråle av hopp. Bröder, ni vet vad jag talar om. Jag behöver inte säga mer. Vägen framför oss är otvetydig, behovet är enormt, och Herren har visat vägen.

Äldste Carmack fann nyligen en gammal räkenskapsbok. Han tog med sig den till mig. Vi upptäckte att man 1903 upprättade en liten fond för att hjälpa dem som ville bli lärare

med små lån medan de gick i skolan.

Fonden existerade i 30 år tills den slutligen avskaffades under depressionen.

Jag blev förvånad över namnen som stod i den gamla boken. Två blev universitetsrektor. Andra blev välkända och välmeriterade pedagoger. Boken visar återbetalningar på 10 dollar, på 25 dollar, på en ränta på 3,10 dollar och liknande. En av dem som drog nytta av programmet blev biskop, sedan stavs-president, sedan apostel och slutligen rådgivare i första presidentskapet.

Bröder, vi måste ta bättre hand om varandra. Vi måste göra lite mer för att hjälpa dem som är längst ner på den ekonomiska stegen. Vi måste uppmuntra och sträcka ut en hjälpande hand åt män och kvinnor med tro och redbarhet och färdigheter, människor som med lite hjälp kan klättra uppför den stegen.

Den principen gäller inte bara det vi gör i det aktuella åtagandet i utbildningsfonden utan även mer generellt. Låt oss öppna vårt hjärta, låt oss böja oss ner och resa upp varandra, låt oss öppna våra plånböcker, låt oss visa större kärlek till vår nästa.

Herren har välsignat oss så riktigt. Och behoven är så stora. Han har sagt: "Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig" (Matteus 25:40).

Jag läser ur Apostlagärningarna:

"Då bar man dit en man som hade varit lam från födelsen. Varje dag satte man honom vid den tempelpport som kallas Sköna porten, för att han skulle be dem som var på väg in i templet om en gåva.

När han nu såg att Petrus och Johannes skulle gå in i templet, bad han om en gåva.

De fäste blicken på honom, och Petrus sade: 'Se på oss!'

Mannen såg uppmärksamt på dem och väntade sig att få något.

Men Petrus sade: 'Silver och guld har jag inte, men vad jag har, det jag jag dig: I Jesu Kristi, nasaréns namn: stig upp och gå!'

Och han tog honom i högra handen och reste honom upp. Genast fick mannen styrka i fötter och vrister.

Han hoppade upp, stod upprätt och började gå och följde med dem in i templet, han gick och hoppade och prisade Gud" (Apg 3:2-8).

Lägg märke till att Petrus tog honom i högra handen och reste honom upp.

Petrus måste böja sig ner för att resa upp den lame mannen. Vi måste också böja oss ner.

Gud välsigne er mina kära bröder, unga och gamla. Bevara tron. Tjäna i kärlek. Uppfostra era barn på Herrens sätt. Fäst blicken på Gud så att ni får leva (se Alma 37:47).

Jag ber så i Jesu Kristi namn. Amen. □

Solljus strömmar in i en foajé i konferenscentret.

Nu är tiden

President Thomas S Monson

förste rådgivare i första presidentskapet

”Må vi leva på ett sådant sätt att vi, när vi nås av den sista kallelsen, inte må ångra någonting allvarligt, inte ha några oavslutade angelägenheter.”

När jag står framför er denna morgon återvänder jag i tankarna till min ungdom när vi i Söndagsskolan ofta sjöng den vackra psalmen:

*Vi dig hälsa, sabbatsmorgon,
tag oss bort från dagens strid.
Du oss giver kraft och glädje,
bönens stund och själens frid!”¹*

Denna sabbatsdag ber jag om att få del av er tro och era böner när jag nu besvarar kallelsen att tala till er.

Vi har alla på ett dramatiskt sätt blivit påverkade av de tragiska händelserna den där ödesdigra dagen, den 11 september 2001. Plötsligt, utan förvarning, hade en fruktansvärd ödeläggelse döden i sitt släpåg

och utsläckt livslågan hos ett stort antal män, kvinnor och barn. Borta var de väl utstakade framtidsplanerna. De hade ersatts av sårade sjä-lars sorgetårar och rop av smärta.

Otaliga är de rapporter vi har hört under de gångna tre och en halv veckorna om dem som på något sätt — direkt eller indirekt — påverkades av händelserna den dagen. Jag skulle vilja dela med mig av kommentarerna från en medlem i kyrkan, Rebecca Sindar, som satt på ett flyg från Salt Lake City till Dallas på tisdagsmorgonen den 11 september. Flygningen avbröts liksom alla flygningar vid tiden för tragedierna och planet landade i Amarillo i Texas. Syster Sindar berättar: ”Vi lämnade alla flygplanet och fann TV-skärmar på flygplatsen som vi trängdes framför för att se på sändningen om vad som hade hänt. Många stod i kö för att ringa till nära och kära och säga att de hade landat i säkerhet. Jag ska aldrig glömma de cirka tolv missionärer som var på väg till missionsfältet på vårt flyg. De ringde några samtal och sedan såg vi dem på knä i bön tätt intill varandra i en ring i ett hörn av flygplatsen. Vad jag önskar att jag hade kunnat fånga det ögonblicket och berätta om det för fäderna och mödrarna till de underbara unga männen som genast insåg behovet av att be.”

Mina bröder och systrar, döden

drabbar förr eller senare alla människor. Den drabbar de åldriga där de stapplar fram. Dess kallelse når dem som knappt har nått halvvägs på livets färd, och den tystar ofta de små barnens skratt. Döden är det faktum som ingen kan undgå eller förneka.

Ofta kommer döden som en inkräktare. Den är en fiende som plötsligt dyker upp mitt i livets fest och släcker dess ljus och gör slut på dess glädje. Döden lägger sin tunga hand på våra nära och kära och gör oss ibland förvirrade och undrande. I vissa situationer, som i stort lidande och svår sjukdom, kommer döden som barmhärtighetens ängel. Men för det mesta tänker vi på den som en fiende till mänsklig lycka.

Dödens mörker kan för alltid förljagas av ljuset från den uppenbarade sanningen. ”Jag är uppståndelsen och livet”, sade Mästaren. ”Den som tror på mig skall leva om han än dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö.”²

Denna försäkran om, ja, till och med heliga bekräftelse av ett liv bortom graven skulle mycket väl kunna skänka den frid som Frälsaren lovade lärjungarna när han sade: ”Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa.”³

Ur mörkret och fasan på Golgata hördes Lammets röst, som sade: ”Fader, i dina händer överlämnar jag min ande.”⁴ Och mörkret var inte längre mörkt, ty han var hos sin Fader. Han hade kommit från Gud, och till Gud hade han återvänt. Likaså vet alla som vandrar med Gud på denna jordiska pilgrimsfärd, av välsignad erfarenhet, att han inte överger sina barn som förtröstar på honom. I dödens natt kommer hans närvaro att vara ”bättre än ett ljus och tryggare än en förtrogen väg”.⁵

På vägen till Damaskus såg Paulus den uppståndne och upphöjde Kristus. Senare, som Paulus, trons försvarare och oförfärad missionär i Mästarens tjänst, bar han

vittnesbörd om den uppståndne Herren för de heliga i Korint: "Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna,

. . . han blev begravd . . . [och] uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna,

. . . han visade sig för Kefas och sedan för de tolv.

Därefter visade han sig för mer än femhundra bröder på en gång . . .

Sedan visade han sig för Jakob och därefter för alla apostlarna.

Allra sist visade han sig också för mig."⁶

I vår tidshushållning uttalades samma vittnesbörd med djärvhet av profeten Joseph Smith då han och Sidney Rigdon sade:

"Nu, efter de många vittnesbörd, som äro avgivna om honom, är detta det sista vittnesbördet, vilket vi giva om honom: Han lever.

Ty vi sågo honom på Guds högra sida och vi hörde rösten som vittnade, att han är Faderns Enfödde,

att medelst honom, genom honom och av honom existera och skapades världarna, och att deras invånare är söner och döttrar, födda åt Gud."⁷

Detta är den kunskap som ger styrka. Detta är den sanning som skänker tröst. Detta är den förvisning som leder dem som är nedböjda av sorg ut ur skuggorna och in i ljuset. Den är tillgänglig för alla.

Så skört livet är, så viss döden. Vi vet inte när vi måste lämna denna jordiska tillvaro. Så jag frågar: "Vad gör vi med den dag som är?" Om vi endast lever för morgondagen, har vi många tomma gårdagar i dag. Har vi gjort oss skyldiga till att säga: "Jag har funderat på att ändra på ett och annat. Jag planerar att ta första steget — i morgon." Om vi tänker så är morgondagen evig. En sådan morgondag kommer sällan, såvida vi inte gör något åt den i dag. Som det sägs i den välkända psalmen:

Det är mycket att göra omkring oss nu!

Kom var med i det godas lag!

Dyrbar tid ej förspill utan kom och hjälp till!

Ja, gör något gott re'n i dag.⁸

Låt oss ställa oss frågan: "Har jag gjort något gott på vår jord i dag?" Har jag hjälpt någon som är i nöd?

Vilken formel för lycka! Vilket recept på förnöjsamhet, på inre frid — att ha inspirerat någon annan att känna sig tacksam.

Tillfällena att ge av oss själva är i sanning obegränsade, men de går oss också fort förbi. Det finns hjärtan att glädja. Det finns vänliga ord att säga. Det finns gåvor att ge. Det finns gärningar att göra. Det finns själar att rädda.

Om vi kommer ihåg att "när I stå i edra medmänniskors tjänst, I blott ären i eder Guds tjänst"⁹, kommer vi inte att hamna i det beklagliga läge som Jacob Marleys vålnad befann sig i, han som talade till Ebenezer Scrooge i Dickens odödliga julberättelse. Marley talade sorgset om försummade tillfällen. Han sade: "Att jag inte visste att varje kristen själ som verkade troget i det lilla ändå måste finna sitt jordeliv för kort för att utveckla alla möjligheter att göra gott! Att jag inte visste att ingen ånger kan skänka mig tillbaka alla försummade tillfällen! Men sådan var jag!"

Marley tillade: "Varför gick jag genom skaror av medmänniskor med nedåtvänd blick utan att lyfta

den mot den heliga stjärna som ledde de vise männen till en fattig boning? Fanns det inga fattiga hem till vilka dess ljus kunde ha lett mig?"

Som tur var förändrade Ebenezer Scrooge som vi vet sitt liv till det bättre. Jag älskar hans ord: "Jag är inte den man jag var!"¹⁰

Varför är julberättelsen så omtyckt? Varför känns den alltid aktuell? Jag känner att den är inspirerad av Gud. Den lockar fram det bästa i den mänskliga naturen. Den skänker hopp. Den motiverar till förändringar. Vi kan vända om från den väg som leder nedåt och med en sång i hjärtat följa en stjärna och vandra mot ljuset. Vi kan påskynda våra steg, stärka vårt mod och sola oss i sanningens ljus. Vi kan tydligare höra de små barnens skratt. Vi kan torka de sörjandes tårar. Vi kan trösta den döende genom att dela med oss av hoppet om evigt liv. Om vi styrker kraftlösa händer och matta knän, om vi bringar frid åt en kämpande själ, om vi ger som Mästaren gav, kan vi genom att visa vägen bli en ledstjärna för någon skeppsbruten sjöman.

Livet är skört och döden oundviklig, därför måste vi ta väl vara på varje dag.

Det finns många sätt att missbruka våra möjligheter. För någon tid sedan läste jag en liten fin berättelse

av Louise Dickinson Rich som på ett tydligt sätt illustrerar denna sanning. Hon skrev:

"Min mormor hade en fiende som hette fru Wilcox. Efter att ha gift sig hamnade mormor bredvid fru Wilcox i två hus på huvudgatan i den lilla stad där de skulle komma att bo i resten av sitt liv. Jag vet inte vad det var som utlöste kriget mellan dem. Och jag tror inte att de visste trettio år senare, när jag dök upp, vad som utlöste det. Det var ingen artig sparringmatch — det var fullt krig. Både mormor och fru Wilcox hade vunnit många segrar under åren, men kriget fortsatte att rasa.

Ingenting i staden undgick efterverkningarna. Den trehundraåriga kyrkan som hade genomlevt revolutionen, inbördeskriget och spanska-amerikanska kriget rasade nästan när mormor och fru Wilcox utkämpade slaget om välgörenhetsföreningen. Mormor vann den drabbningen, men det var en ihålig seger. Eftersom fru Wilcox inte blev ordförande avgick hon, ytterst förnärmad. Vad är det för nöje att ha ansvar för något om man inte kan förödmjuka sin fiende? Fru Wilcox vann drabbningen om stadsbiblioteket genom att få sin brorsdotter Gertrude utsedd till bibliotekarie i stället för moster Phyllis. Dagen då Gertrude tog över slutade mormor att läsa biblioteksböcker. Plötsligt var de

'lortiga och fulla med baciller'. Drabbningen om skolan slutade oavgjort. Rektorn fick ett bättre arbete och flyttade innan fru Wilcox hade lyckats fördriva honom eller mormor lyckats få honom utsedd till rektor på livstid.

När vi som barn besökte mormor var en del av nöjet att grimasera åt fru Wilcox barnbarn. En minnesvärd dag släppte vi ner en orm i hennes regnvattenstunna. Mormor protesterade pliktskyldigt, men vi kände hennes tysta sympati.

Tro inte för ett ögonblick att det var ett ensidigt fälttåg. Fru Wilcox hade också barnbarn. Mormor slapp inte undan ostraffad. Inte en blåsig tvättdag gick förbi utan att klädstrecket brast under oklara omständigheter och kläderna föll ner i smutsen.

Jag vet inte hur mormor skulle ha klarat att bära på sina bekymmer så länge om det inte hade varit för hushållssidan i hennes dagstidning från Boston. Hushållssidan var en underbar institution. Förutom de vanliga matlagnings- och rengöringstipsen hade den en spalt med brev från läsare till läsare. Tanken var att om man hade något problem — eller bara ville ge luft åt sina känslor — skrev man ett brev till tidningen och undertecknade det med något fantasinamn som Arbutus. Det var mormors pseudonym. Sedan skrev några av de andra damerna som hade samma problem och berättade vad de hade gjort åt det och undertecknade breven med En som vet eller Xantippa eller liknande. Det hände ofta när problemet väl var ur världen att man fortsatte att skriva till varandra i tidningens spalt och berättade om sina barn och hur man konserverade och om det nya möblemanget i matrummet. Det hände mormor. Hon och en kvinna som kallade sig Fiskmäsen brevväxlade i ett kvarts sekel. Fiskmäsen var mormors sanna vän.

När jag var i sextonårsåldern dog fru Wilcox. I en småstad, oavsett hur mycket man avskydde närmaste gran- nen, går man för anständighetens

skull dit för att se vad man kan göra för de sörjande. Mormor kom i prydligt bomullsförkläde, för att visa att hon menade allvar med att vilja hjälpa till. Hon korsade gräsmattan till Wilcox hus, där döttrarna satte henne i arbete med att städa det redan oklanderliga finrummet inför begravningen. Och där på ett bord, på hedersplats, låg en stor urklippbok. Prydligt inklistrade i parallella spalter i urklippboken fanns mormors brev till Fiskmåsen under årens gång och Fiskmåsens brev till henne. Utan att de visste det hade mormors värsta fiende blivit hennes bästa vän. Det var enda gången jag minns att jag såg mormor gråta. Då visste jag inte vad hon grät över, men nu vet jag det. Hon grät över alla förspilda år som aldrig skulle komma tillbaka.”

Mina bröder och systrar, må vi besluta att från och med i dag fylla vårt hjärta med kärlek. Må vi gå den andra milen och innesluta i vårt liv dem som är ensamma eller modlösa eller som lider på något sätt. Må vi trösta dem som är sorgsna och få någon att känna sig glad.¹¹ Må vi leva på ett sådant sätt att vi, när vi nås av den sista kallelsen, inte må ångra någonting allvarligt, inte ha några oavslutade angelägenheter utan kunna säga med aposteln Paulus: ”Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron.”¹² I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. *Psalmer*, nr 183.
2. Joh 11:25, 26.
3. Joh 14:27.
4. Luk 23:46.
5. Minnie Louise Haskins, ”The Gate of the Year”, i *Masterpieces of Religious Verse*, red James Dalton Morrison (1948), s 92.
6. 1 Kor 15:3–8.
7. L&F 76:22–24.
8. *Hymner*, nr 158.
9. Mosiah 2:17.
10. Se *Works of Charles Dickens* (1982), s 543, 581.
11. Se *Hymner*, nr 158.
12. 2 Tim 4:7.

Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus

President Boyd K Packer

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum

”Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus, har den närande kraften att läka de svältande andarna i världen.”

Jag håller i min hand ett exemplar av förstaupplagan av Mormons bok. Det trycktes 1830 på en manuell tryckpress på E B Grandins tryckeri i Palmyra i New York.

I juni 1829 besökte Joseph Smith, som då var 23 år gammal, tillsammans med Martin Harris en lantbrukare på orten, den 23-årige E B Grandin. E B Grandin hade tre månader tidigare annonserat att han ämnade ge ut böcker. Joseph Smith gav honom några sidor av ett handskrivet manuskript.

Om inte bokens innehåll gjorde den dömd att förbli obeaktad, så skulle förvisso berättelsen om varifrån den kom göra det. Föreställ

er en ängel som sade till en tonårspojke att han skulle gå till skogen, där han hittade en nedgrävd stenkista och en uppsättning guldplåtar.

Texten på plåtarna översattes med hjälp av Urim och Tummim, som omnämns ett antal gånger i Gamla testamente¹ och som beskrivs av hebreiska lärda som ett redskap ”genom vilket uppenbarelser gavs och sanningen förkunnades”.²

Innan boken hade blivit färdigtryckt, stals flera sidor och trycktes i en lokal tidning. De väckte åtlöje. Motståndet var ämnat att hetsa upp pöbelhopar att döda profeten Joseph Smith och fördriva dem som trodde på honom ut i ödemarken.

Från denna mycket osannolika början fram till vår tid har Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus, tryckts i 108 936 922 exemplar. Boken har getts ut på 62 språk och i urval på ytterligare 37 språk. Den översätts för närvarande till 22 språk.

Nu finns det 60 000 heltidsmissionärer i 162 länder som med hjälp av egna besparingar ger två år av sitt liv för att vittna om att Mormons bok är sann.

I generationer har den varit till inspiration för dem som har läst den. Herbert Schreiter läste Mormons bok på tyska. I den läste han:

”Jag uppmanar eder, att när I erhållen dessa urkunder, I då frågen Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om dessa uppteckningar icke äro sanna, och om I frågen med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen för eder genom den Helige Andens kraft.

Och genom den Helige Andens kraft kunnen I lära känna all sanning.”³

Herbert Schreiter provade löftet och blev medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.

Efter att ha frigetts från krigsfångenskapen återvände han år 1946 till sin hustru och sina tre små döttrar i Leipzig i Tyskland. Strax därefter gick han ut som missionär till Bernburg. Ensam och utan kamrat satt han frusen och hungrig på ett rum och undrade hur han skulle börja sitt arbete.

Han tänkte på vad han hade att erbjuda ett krigshärjat folk. Han textade följande ord på ett plakat: ”Finns det ett liv efter döden?” och satte upp det på en vägg.

Vid ungefär samma tidpunkt kom en familj från en liten by i Polen till Bernburg.

Manfred Schütze var fyra år gammal. Hans far hade omkommit i kriget. Hans mor, hans morföräldrar och hans moster, som också var änka, och hennes två små flickor tvingades fly från sin by med endast en halvtimmes varsel. De tog med sig vad de kunde och flydde västerut. Manfred och hans mamma drog och sköt på en liten kärra. Ibland fick den sjuke morfadern sitta i kärran. En polsk officer såg på den ömkansvärda lilla pojken och började gråta.

Vid gränsen plundrade soldaterna dem på deras ägodelar och kastade deras sängkläder i floden. Manfred och hans mor blev åtskilda från resten av familjen. Hans mor undrade om de övriga kanske hade tagit sig till Bernburg, där hennes mormor var född, kanske till släktingar där. Efter veckor av fruktansvärt lidande kom de fram till Bernburg och fann familjen.

De sju personerna bodde tillsammans i ett litet rum. Men deras svårigheter var inte över. Modern till de två små flickorna dog. Den bedrövade mormodern krävde att få tala med en predikant och frågade: ”Får jag någonsin se min familj igen?”

Predikanten svarade: ”Min bästa fru, det finns ingen uppståndelse. De som är döda är döda!”

De svepte kroppen i en papperssäck och begravde den.

På vägen från graven talade morfadern om att begå självmord, som så många andra hade gjort. Just då fick de syn på plakatet som äldste Schreiter hade satt upp på en byggnad — ”Finns det ett liv efter döden?” — med en inbjudan från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. På ett möte fick de höra talas om Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus.

Boken förklarar:

- Ändamålet med jordelivet och döden⁴
- Vissheten om ett liv efter döden⁵
- Vad som händer när anden lämnar kroppen⁶
- Uppståndelsen⁷
- Hur vi får och behåller syndernas förlåtelse⁸
- I vilken mån rättvisan och barmhärtigheten gör anspråk på oss⁹
- Vad vi ska be om¹⁰
- Prästadömet¹¹
- Förbund och förordningar¹²
- Änglars uppdrag och verksamhet¹³
- Den personliga uppenbarelsens stilla och milda röst¹⁴
- Och främst av allt, Jesu Kristi mission¹⁵
- Samt de många andra skatter som utgör Jesu Kristi evangeliums fullhet.

De blev medlemmar i kyrkan. Snart började deras liv förändras. Morfadern fick arbete som bagare och kunde skaffa bröd åt familjen och också åt äldste Schreiter, som hade gett dem ”livets bröd”.¹⁶

Sedan fick de hjälp från kyrkan i Amerika. Under hela sin uppväxt åt Manfred sädeskorn ur små säckar,

märkta med ett bikupsmärke, och persikor från Kalifornien. Han bar kläder från kyrkans välfärdsförråd.

Inte långt efter det att jag hade ryckt ut från flygvapnet åkte jag till välfärdsanläggningen i Kaysville i Utah för att hjälpa till att fylla säckar med vete åt svältande i Europa. Jag tänker ofta och gärna att kanske en av de säckar jag fyllde kom till Manfred Schütze och hans mor. Om inte, kom den till andra som behövde den lika mycket.

Äldste Dieter Uchtdorf, som sitter här på förhöjningen med oss som en av de sjuttio, minns än i dag doften av sädeskornen och hur de kändes i hans små pojkhänder. Kanske kom en av säckarna jag fyllde till hans familj.

När jag var i tioårsåldern gjorde jag mitt första försök att läsa Mormons bok. Den första delen var lättläst som Nya testamentet. Men sedan kom jag till den gammaltestamentliga profeten Jesajas skrifter. Jag kunde inte förstå dem. Jag tyckte de var svårlästa. Jag lade boken åt sidan.

Jag gjorde andra försök att läsa Mormons bok. Jag läste inte ut den förrän jag var på ett trupptransportfartyg tillsammans med andra bombplansbesättningar på väg till kriget i Stillahavsområdet. Jag var fast besluten att läsa hela Mormons bok och för egen del ta reda på om den var sann eller inte. Jag läste noggrant igenom den och sedan läste jag om den. Jag provade löftet som fanns i den. Det förändrade mitt liv. Efter det har jag aldrig lagt boken åt sidan.

Många unga människor har varit mycket duktigare än jag.

En missionspresidents femtonårige son gick på ett gymnasium där det bara fanns några få medlemmar i kyrkan.

En dag fick klassen ett prov med frågor som skulle besvaras med rätt eller fel. Matthew var säker på att han visste svaren på alla frågorna utom den femtonde. Den löd: ”Joseph Smith, mormonernas förment profet, skrev Mormons bok. Rätt eller fel?”

Han kunde varken välja rätt eller fel. Därför skrev han om frågan, som den fyndiga tonåring han nu var. Han strök över ordet *förmente* och bytte ut ordet *skrev* mot ordet *översatte*. Nu stod det: "Joseph Smith, mormonernas profet, översatte Mormons bok." Han besvarade frågan med "rätt" och lämnade in provet.

Nästa dag frågade läraren strängt varför han hade ändrat på frågan. Matthew log och sade: "Därför att Joseph Smith inte *skrev* Mormons bok, utan *översatte* den, och därför att han var inte någon *förment* profet — han *var* en profet."

Då blev han ombedd att berätta för klassen hur han visste det.¹⁷

I England lärde jag och min hustru känna Dorothy James, änkan efter en präst som bodde vid Winchester Cathedral. Hon tog fram en familjebibel som hade varit försvunnen i många år.

Åratal tidigare hade en släktings ägodelar blivit sålda. Den nya ägaren hittade bibeln i ett litet skrivbord som inte hade öppnats på över tjugo år. Där fanns också några brev som hade skrivits av ett barn som

hette Beaumont James. Han lyckades hitta familjen James och lämnade tillbaka den sedan länge försvunna familjebibeln.

På titelbladet läste min hustru följande handskrivna ord: "Denna bibel har varit i vår familjs ägo sedan 1863 på Thomas James tid, som var ättling i rakt nedstigande led till Thomas James, förste bibliotekarie vid universitetsbiblioteket i Oxford, vilken begrovs i New College Chapel i augusti 1629. [Undertecknat] C T C James, 1880."

Marginalerna och sidorna var fullständigt fyllda med anteckningar skrivna på engelska, latin, grekiska och hebreiska. Hon rördes särskilt av en av anteckningarna. Längst ner på titelbladet läste hon: "Det vackraste bibelexemplaret är det som är tryckt på läsarens hjärta."

Där fanns också ett citat från skriften: "Ni är vårt brev som är skrivet i våra hjärtan, känt och läst av alla människor. Det är uppenbart att ni är ett Kristusbrev som är ombesörjt av oss och skrivet inte med bläck utan med den levande Gudens Ande, inte på tavlor av sten

utan på tavlor av kött, på människohjärtan" (2 Kor 3:2–3).¹⁸

Min Mormons bok har också många anteckningar i marginalen och många markeringar. Jag var i Florida tillsammans med president Hinckley. Han vände sig om i talarstolen och bad att få låna någons skrifter. Jag gav honom mina. Han bläddrade lite i skrifterna i några sekunder, vände sig sedan om och lämnade tillbaka dem och sade: "Jag kan inte läsa det här. Du har ju strukit över allting!"

Amos profeterade om en "hunger i landet, inte en hunger efter bröd, inte en törst efter vatten, utan efter att höra HERRENS ord".¹⁹

I en värld som är mycket farligare än den värld som lille Manfred Schütze och Dieter Uchtdorf levde i, har Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus, den närande kraften att läka de svältande andarna i världen.

Manfred Schütze är nu medlem i de sjuttios tredje kворum och tillser seminarieprogrammet i Östeuropa. Hans mor, som nu är 88 år, besöker fortfarande i templet i Freiberg där Herbert Schreiter en gång verkade

Missionärer verkar på tempelområdet för att välkomna besökare och dela med sig av evangeliet på många språk.

som rådgivare till presidenten.

Tillsammans med äldste Walter F Gonzalez, som är en ny medlem i de sjuttios kворum från Uruguay, var jag närvarande vid en konferens i Moroni i Utah, en liten stad som har fått sitt namn från Mormons bok. Det finns ingen läkare eller tandläkare i Moroni. Man måste åka till en annan stad för att handla mat. Ungdomarna i staden bussas till en skola som ligger på andra sidan dalen.

Vi höll ett möte med 236 personer. För att inte äldste Gonzalez skulle tro att det bara var lantbrukare på mötet, bar jag följande lilla vittnesbörd: "Jag vet att evangeliet är sant och att Jesus är Kristus." Jag frågade om någon kunde upprepa det på spanska. Flera händer räcktes upp. Kunde någon upprepa det på något annat språk? Man upprepade det på:

japanska
spanska
tyska
portugisiska
ryska
kinesiska
tonga
italienska
tagalog
holländska
finska
maori
polska
koreanska
franska

15 språk.

Än en gång: Jag vet att evangeliet är sant och att Jesus är Kristus.

Jag älskar Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus. Om man studerar den förstår man både Gamla testamentet och Nya testamentet i Bibeln. Jag vet att den är sann.

I det här exemplaret av 1830 års upplaga av Mormons bok, som trycktes av den 23-årige Egbert B Grandin för den 23-årige Joseph Smith den yngre, läser jag på sidan

105: "Vi tala om Kristus, vi fröjda oss i Kristus, vi predika om Kristus, vi profetera om Kristus och vi skriva i överensstämmelse med våra profetior, på det våra barn må veta på vilken källa de måste rikta sina blickar för att få förlåtelse för sina synder."²⁰

Och det kan jag försäkra er om att det är just vad vi gör. I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Se 2 Mos 28:30; 3 Mos 8:8; 4 Mos 27:21; 5 Mos 33:8; 1 Sam 28:6; Esra 2.63; Neh 7:65.
2. John M'Clintock och James Strong, *Cyclopedia of Biblical, Theological, and Ecclesiastical Literature* (1867–1881), s.v. "Urim and Thummim".
3. Moro 10:4–5.
4. Se 2 Ne 2:21; 33:9; Al 12:24; 34:32; 42:4.
5. Se 2 Ne 9:3–7; Mos 16:8; 3 Ne 11.
6. Se Al 34:34; 40:11–14, 21.
7. Se 2 Ne 9:12; Al 40:23; 41:2; 3 Ne 11:1–16.

8. Se Mos 4:1–3, 12, 26; Al 4:14.
9. Se Al 34:15–16; 41:14; 42:15–16, 22–25.
10. Se 2 Ne 4:35; 32:8–9; Enos 1:9; Al 13:28; 34:17–27; 37:36–37; 3 Ne 18:19–21; Moro 7:26.
11. Se 2 Ne 6:2; Mos 18:18; Al 6:1; 13; 3 Ne 11:21; 18:37; Moro 2:2; 3:4.
12. Se 2 Ne 11:5; 5:5; Mos 18:13; Al 13:8, 16.
13. Se 2 Ne 32:2–3; Omni 1:25; Moro 7:25, 37.
14. Se 1 Ne 16:9; 17:44–45; Enos 1:10; Al 32:23; He 5:30; 3 Ne 11:3.
15. Se 1 Ne 11:13–33; 2 Ne 2:6–10; Mos 3:5–12; Al 7:7–13; 3 Ne 27:13–16.
16. Joh 6:35.
17. Se George D Durrant, "Helping Your Children Be Missionaries", *Ensign*, okt 1977, s 67.
18. Citerad i Donna Smith Packer, *On Footings from the Past: The Packers in England* (1988), s 329.
19. Amos 8:11.
20. The Book of Mormon (1830), s 105; se också 2 Ne 25:26.

Var rakryggad

Biskop H David Burton
presiderande biskop

"Jesus Kristus är det fullkomliga exemplet på någon som alltid var rakryggad trots de svåraste motgångar. Han är den som förkroppsligar redbarheten, styrkan och modet."

En vis man brukade ofta ge följande enkla råd: "Var rakryggad, David." Min pappa förväntade sig inte att jag skulle sträcka på ryggen utan menade i stället att jag skulle vara modig när jag fattar beslut och inte rucka på mina principer, inte bryta andliga normer och inte undandra mig mitt ansvar. När jag har följt det rådet kändes det gott att leva. När jag inte har varit rakryggad kändes det olustigt. Nyligen frågade jag två av mina små barnbarn vad vår himmelske Fader skulle mena om han bad dem att vara rakryggade. Jag lade märke till att det ena barnbarnet omedvetet sträckte på ryggen när de enstämmigt svarade: "Att vi ska göra det rätta."

Ur våndan och kaoset den 11 september kommer många exempel på män, kvinnor och nationer som

har varit rakryggade. Ovänner och vänner har förenat sig mot en gemensam fiende. Sällsynta hjälte-dåd har blivit en vanlig företeelse. Det humanitära gensvaret tycks gränslöst. Män och kvinnor oavsett ras eller trosbekännelse har kommit offren och deras familjer till hjälp. Otaliga böner har uppsänts. Makterna i det godas tjänst har ryggrad att stå emot terrorns och den vettlösa förödelsens makter.

Det sägs att den som sitter på staketet förr eller senare måste välja vilken sida han ska gå ner på. Om vi har undvikit att ta ställning i livet är det nu dags att vi tar mod till oss och väljer rättfärdighetens sida och håller oss borta från syndens bojar.

Vår Frälsare Jesu Kristi liv, verksamhet och lära ger oss en mall för introspektiv självanalys. Jesus Kristus är det fullkomliga exemplet på någon som alltid var rakryggad trots de svåraste motgångar. Han är den som förkroppsligar redbarheten, styrkan och modet. Jag skulle vilja använda tre exempel ur Frälsarens verksamhet.

Det första exemplet: Efter sitt dop blev Jesus manad av Anden att dra sig undan och vara ensam med sin Fader. Han valde att inte äta på fyrtio dagar för att hans jordiska kropp skulle underkasta sig hans gudomliga ande. När han var i detta försvagade tillstånd kom frestaren, som gång på gång föreslog att Frälsaren skulle använda sin stora makt till att utföra fantastiska konststycken. På frestarens begäran

att han skulle förvandla stenar till bröd för att lindra sin hunger, hade Frälsaren ryggrad att bestämt svara: "Det står skrivet: *Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun*" (Matt 4:4). På infallet att han skulle kasta sig ner från en hög plats för att räddas av änglahänder, svarade han segerstolt: "*Du skall inte fresta Herren, din Gud*" (Matt 4:7). På förslaget att Frälsaren skulle falla på knä och tillbe djävulen i utbyte mot den jordiska härlighetens rikedom och prakt, svarade han modigt: "Gå bort, Satan! Ty det står skrivet: *Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du tjäna*" (Matt 4:10).

I vår tid fortsätter frestaren på samma försåtliga sätt. Jakten på ägodelar och rikedom har förlett somliga att frångå sina principer. Att människor inte kan skilja mellan behov och önskemål har grumlat deras sinne. Barn hungrar efter föräldrarnas tillgivenhet, erkännande och ledning. Många ger efter för oetiska, omoraliska och ibland olagliga metoder för att skaffa fler och fler ägodelar.

Om ni märker att ni är fångna i jakten efter materiella ting, är det nu dags att modigt stå rakryggade. Om ni dyrkar det som kan köpas för pengar mer än ni uppskattar Guds kärlek, är det nu dags att ha ryggrad. Om ni har välsignats med överflöd utöver era behov, är det nu dags att ha ryggrad att dela med er till dem vars behov kvarstår ouppfyllda.

Det andra exemplet: Vid ett tillfälle kallade Frälsaren samman sina efterföljare och sade: "Lyssna och förstå! Det som kommer in i munnen gör inte människan oren. Men det som går ut ur munnen, det oronar henne" (Matt 15:10–11).

För många människor är det normalt att i dagligt tal missbruka Guds namn. Vulgära och grova uttryck tycks falla sig naturligt, i synnerhet bland våra ungdomar, för att beskriva känslor eller sinnesstämningar. Mina unga vänner, nu är det dags att rakryggat rensa bort dessa

En familj stannar upp utanför tabernaklet på tempelområdet.

ord från ert ordförande. Ni vet vilka ord jag talar om. Dessvärre hör man dem gång på gång i era skolor, i er musik och idrott. Krävs det mod att stå rakryggad? Självfallet. Kan ni samla det mod som krävs? Självfallet kan ni det. Hämta styrka hos er himmelske Fader för att få bukt med detta. Frälsaren sade: "Bed alltid, så skall jag utgjuta min Ande över dig,

och stor skall din välsignelse bli" (L&F 19:38). Det har sagts att "man når de högsta höjderna när man står på knä" ("Standing Tall", *New Era*, okt 2001, s 19). Svordomar och grovt tal upphöjer inte. De orenar. Min hustru och jag har varit närvarande vid hundratals idrottsevenemang för ungdomar. Alltför ofta hör vi tränare och andra vuxna svära,

när de borde vara förebilder. Vuxna måste ha ryggrad att rensa bort grovt tal och svordomar.

Vi hör ofta talesättet "dina gärningar talar så högt att jag inte hör vad du säger". Våra handlingar talar förvisso sitt tydliga språk. Vi måste ha ryggrad att följa rådet från profeterna i denna tidshushållning att klä oss anständigt. "Oanständig klädsel inbegriper korta shorts eller kjolar, åtsittande kläder, blusar och tröjor som inte täcker magen och andra avslöjande klädesplagg" (*For the Strength of Youth* [2001], s 12.) Anständig och ren och prydlig klädsel är upplyftande. Oanständig klädsel är nedbrytande. Om ni har några tvivel, fråga då er själva: "Skulle jag känna mig väl till mods med mitt utseende och min klädsel om Herren var här?" (*For the Strength of Youth*, s 13.) Mödrar, ni kan vara vår förebild och vårt samvete i denna viktiga angelägenhet. Men kom ihåg att unga människor upptäcker hyckleri lika lätt som de känner den underbara doften av nybakat bröd. Föräldrar, rådgör med era söner och döttrar och gör sedan gemensam sak med dem och ha ryggrad att stå emot oanständig klädsel.

Det tredje exemplet: Som ni minns berättade Frälsaren, som svar på den laglärdes fråga om vem som är vår nästa, om en man som var på väg från Jerusalem till Jeriko och råkade ut för rövare och blev miss-handlad och rånad och lämnad halvdöd. Den första som kom åt hans håll var en präst, som tittade bort och gick förbi på andra sidan vägen. Den andra som upptäckte hans belägenhet stannade och tittade på honom, men gick förbi utan att hjälpa. Den tredje, en samarit, förband hans sår och ordnade så att han skulle få vård. Sedan frågade Jesus vilken av dem som var mannens nästa. Den laglärde svarade att det var den som visade barmhärtighet. Då svarade Frälsaren: "Gå du och gör som han" (Luk 10:37; se v 30-37).

När vi ger våra grannar en hjälpande hand, är vi då lyhörda inte

bara för deras behov utan också för deras känslor? Är grannsjämjan begränsad till dem som tillhör vår tro? Eller är den allomfattande oavsett tro, hudfärg eller andra olikheter? För Frälsaren fanns det inga förbehåll i definitionen av *nästa*. Ibland kan vårt unika kyrkospråk misstolkas och tyckas okänsligt eller till och med nedlåtande för våra grannar. I likhet med äldste Ballard i går känner jag mig också illa till mods inför uttrycket *icke-medlem*. När vi hänvisar till andra som icke-medlemmar, undrar de kanske om vi menar att de inte är en del av samhället, staden vi bor i eller ens människosläktet. Vi är snara att säga att vi accepterar och inbegriper våra grannar, men i somligas ögon ger vi ofta intryck av att bara tolerera dem. Endast kärleken till en själv och Gud kommer före kärleken till nästan. Låt oss ha ryggrad att visa otvetydig kärlek och aktning för våra grannar.

En god vän till familjen dog för några år sedan. Han och hans hustru njöt av att vandra tillsammans i bergen. En eftermiddag om hösten gick de flera kilometer upp för en brant bergssluttning till ett vackert vattenfall. På väg nerför berget gick de förbi flera vandrare som var på väg upp för. Många av dem frågade: "Är det mödan värt?" Våra vänners svar var alltid jakande. Efteråt kom de med observationen att det var mödan värt om man njöt av den friska luften, det vackra bergslandskapet, motionen och ett kärleksfullt sällskap.

Med tanke på det starka grupptrycket och önskan att bli accepterad frågar sig kanske någon: "Är det mödan värt att stå rakryggad?" På den frågan svarar jag: "Om det eviga livet är viktigt för dig och om du vill känna äkta glädje här i livet, då är detta att stå rakryggad värt den beslutsamhet och outtröttliga dagliga möda som det kräver."

Må vi alla stå rakryggade på rättfärdighetens sida, ber jag i vår Herres och Mästares, Jesu Kristi, heliga namn, amen. □

"Frukta inte! De som är med oss är fler"

Syster Sharon G Larsen

andra rådgivare i Unga kvinnors presidentskap

"Vi är inte ensam i detta heliga ansvar att fostra, älska och leda. Det finns ingen större glädje. Det är värt varje offer."

Som föräldrar och ledare för kyrkans ungdomar skulle vi lätt kunna förlora vår tro och vrida händerna i oro över dem och den värld de lever i.

Våra omständigheter i dag är inte utan motstycke eller hopp. När Enok var profet, fällde himlarna tårar på grund av världens ogudaktighet (se Moses 7:28–37). Det finns inget tvivel om att himlarna gråter i dag.

Profeten Elisa var omringad av araméernas här som var fast beslutna att döda honom. Han försäkrade sin orolige och ende tjänare, som var strängt upptagen med att räkna arameiska huvuden, att när vi är på Herrens sida, är vi i majoritet, oavsett antal eller världslig makt. Jag vittnar om att Elisäs trösterika ord

till sin unge vän fortfarande är sanna i dag: "De som är med oss är fler än de som är med dem" (2 Kungaboken 6:16). Herren kommer att omringa och beskydda våra unga med vagnar av eld, som han gjorde med Elisa, i form av föräldrar, mor- och farföräldrar, mostrar och fastrar, far- och morbröder, grannar, ledare och vänner som energiskt kommer att älska och leda dem.

De senaste fyra åren har jag engagerat mig i Unga kvinnors arbete. När vi har rest världen över för att besöka dem, har vi i någon mån lärt känna deras hopp och drömmar och farhågor och besvikelser. Jag upprepar och instämmer i president Hinckleys ord: "Detta är den bästa generation som kyrkan någonsin har haft" (*Church News*, 15 feb 1997, s 3). Som helhet är dessa unga människor ståndaktiga och energiska i sitt försvar av godhet och anständighet.

Men även om våra unga medlemmar är starka och goda behöver de vår hjälp. Och hjälp finns att få: programmet *Personlig tillväxt i Unga kvinnor*, *Plikt mot Gud*, utmärkelsen i aronska prästadömet, boken *Guidebook for Parents and Leaders of Youth* och *Vägledning för de unga* hjälper föräldrar och ledare att aktivt och direkt motverka det moraliska förfallet. Våra ungdomar vill ha något mer än hyresvärdar. De vill ha människor som älskar dem och leder dem.

En viktig del av denna kärlek är

En kvinna väntar vid en pelare på konferenscentrets nedre våning.

att lyssna. Jag vet vad det vill säga att någon lyssnar, för jag har haft den lyckliga erfarenheten.

Jag brukade arbeta tillsammans med min pappa på vår lantgård. Jag tyckte inte alltid om det, men när det blev dags att äta lunch, satte vi oss i skuggan av de höga popplarna och pratade medan vi åt. Min pappa använde inte det här som ett gyllene tillfälle att undervisa och lägga ut texten eller få sin dotter att bättra sig. Vi pratade bara — om allt mellan himmel och jord.

Det här var ett tillfälle för mig att ställa frågor. Jag kände mig så trygg att jag till och med kunde ställa frågor som kanske skulle förarga honom. Jag minns att jag frågade honom: "Varför generade du mig inför mina kamrater förra veckan, när jag var ute för länge och du kom och hämtade mig?"

Hans svar för oss till en annan sida av kärleken. Hans svar var inte godtyckligt. Det fanns vissa normer som jag förväntades följa. Han sade:

"Jag blev orolig över att du var ute så sent. Framför allt vill jag inte att något ska hända dig." Jag insåg att hans kärlek till mig var starkare än hans önskan att sova eller besväret att behöva klä på sig igen och åka i väg och leta efter mig.

Antingen det är på en slätteräng eller i någon annan otvungen situation, kan vi vid sådana tillfällen fylla på vårt förråd inför tider som kanske inte är lika idylliska eller rofyllda. Relationer förblir intakta genom sådana investeringar — trots strikta regler och tillrättavisningar — eller kanske just på grund av dem.

Kärlek innebär att vi lyssnar när *de* vill prata — om det så är midnatt, klockan sex på morgonen när de ska gå till seminariet eller mitt i er brådska. Har ni sett kyrkans reklamsnutt på TV som visar ett mörkt sovrum? Dörren öppnas och in kommer en liten flicka med en bok under armen. Hon går fram till sin pappa som sover djupt och frågar: "Pappa, kan du läsa en saga för

mig?" Pappan öppnar inte ens ögonen utan mumlar bara i sömnen. "Lilla älskling, pappa är så trött, fråga mamma." Och den lilla flickan tassar över till mamman, som också sover, och frågar: "Mamma, kan pappa läsa en saga för mig?" Pappan spärrar upp ögonen och strax därpå ser man hur alla tre sitter tillsammans medan pappan läser en saga.

Att älska någon kan falla sig naturligt för oss, men att leda kräver finslipning av våra färdigheter, något som vi kanske inte tar på tillräckligt stort allvar. Vi leder kraftfullare genom föredöme än på något annat sätt. Det är en tung börda för föräldrar och ungdomsledare.

Vet våra ungdomar genom vårt sätt att leva och tala och be att vi älskar Herren? Vet de genom det som de känner när de är tillsammans med oss, att deras himmelske Fader är en kärlekens Gud? Kan de lita på att vi inte kommer att kastas hit och dit av varje vindkast i läran eller föras bort av det falska spel som gruppträck och världslig acceptans är? (se Efesierbrevet 4:14).

Om vi ska kunna leda i rättfärdighet, får det inte finnas något tvivel om vad vi tror på. Lite osäkerhet hos oss kan leda till stor osäkerhet hos våra ungdomar.

Jag undrar ibland om det är vi mödrar som får våra barn att känna tvånget att vara populära och accepterade. Genom att forma våra önsningar så att våra normer är Herrens normer, sänder vi ett klart budskap om att det i Herrens rike inte finns någon dubbelmoral.

Efter president Hinckleys tal till ungdomarna i november förra året, berättade en ung kvinna för sin mamma att hennes ledare i Unga kvinnor hade tagit bort sitt andra par örhängen. Dessa unga medlemmar har skarpa ögon. De lägger märke till hur långa era shorts är, om ni var tvungna att vika in och fästa upp med säkerhetsnål för att kunna bära den där blusen. De lägger märke till vad ni har på er (eller inte har på er) när ni arbetar i trädgården. De lägger märke

till vilken film ni köar för att se.

Vi har ingått förbund med Herren, och vår trohet mot dessa förbund sätts för oss ledare ofta på prov.

En ung mor sade: "Det krävs enormt mycket tid och energi för att vara en god förälder. Det är lättare att låta barnen somna framför TV:n medan jag städar upp i huset och sedan lägga dem, än det är att läsa ur skrifterna för dem, hålla bön, berätta sagor och stoppa om dem. Men de ser fram emot denna kvällsritual och jag vet att hur trött jag än är kommer denna investering att ge evig utdelning." Konsekvent ledning hjälper våra ungdomar att fatta kloka beslut och ökar vårt förtroende för dem.

Jag minns att när jag var i sextonårsåldern hörde jag mamma prata med pappa. Hon var bekymrad över val som jag gjorde. Jag hade inte gjort mig skyldig till någon annan synd än den att jag var en omogen tonåring, men mamma var orolig. Det som pappa sade brändes in i mitt hjärta: "Var inte orolig", sade han till mamma, "jag litar på Sharon och vet att hon kommer att göra det som är rätt." Timmarna på slätterängen gav med en gång resultat. Från den stunden var jag fast besluten att hedra dessa kärleksfulla och tillitsfulla föräldrar.

En av de största prövningarna för föräldrar och ledare är att älska dem som det tycks svårt att älska. Det är slitsamt. Det är smärtsamt. När förtvivlade föräldrar ber om hjälp, kommer den hjälpen oftast från änglalika mostrar eller fastrar, far- eller morbröder, far- eller morföräldrar, goda vänner och ledare som omringar vårt älskade barn. De kan förstärka just det av våra budskap som kan få barnet vi bett för på rätt spår.

Klok kärlek och målinriktad ledning hjälper till att dämna upp ondskans flodvåg när vi förbereder nästa generation för föräldraskapets underbara glädjeämnen. Vi glömmer aldrig glädjen när vår tolvårige pojke för första gången delar ut sakramentet

eller hör sakramentsbönen uttalas av vår son. Hur förklarar man känslan när man hör sin dotter bära vittnesbörd om Frälsaren eller ser henne ta emot Unga kvinnors medaljong?

Vi får en skymt av himlen när vi är i templet tillsammans med vårt barn som knäböjer vid altaret med en värdig livskamrat. De är redo att påbörja ett liv tillsammans, fyllt med löften och färdigheter som vi

hjälpte till att ge näring åt. Detta är skörden.

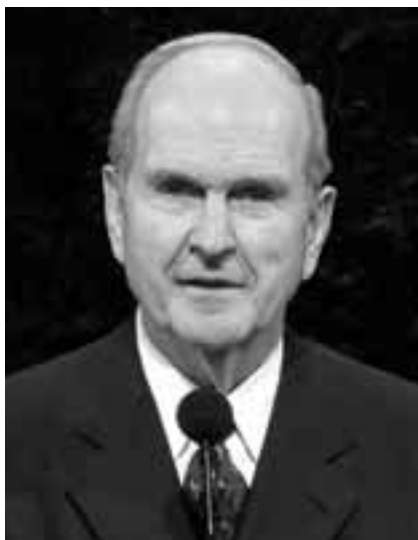
Jag avslutar med att vittna om att vi inte är ensamma i detta heliga ansvar att fostra, älska och leda. Det finns ingen större glädje. Det är värt varje offer, varje oläglig minut, varje gnutta tålmod, självdisciplin och uthållighet. "Är Gud för oss, vem kan då vara emot oss?" (Romarbrevet 8:31.) I Jesu Kristi namn. Amen. □

”Sätt ditt hus i ordning”

Äldste Russell M Nelson
i de tolv apostlarnas kворum

”Vår familj är målet för vårt största verk och vår största glädje i detta livet. Och så kommer det att vara i all evighet.”

För många år sedan när syster Nelson och jag hade flera döttrar i tonåren, tog vi med oss familjen på semester långt bort från telefoner och pojkvänner. Vi åkte flotte nerför Coloradofloden genom Grand Canyon. När vi gav oss i väg hade vi ingen aning om hur farlig denna färd kunde vara.

Den första dagen var härlig. Men den andra dagen när vi närmade oss Horn Creek-forsen och jag fick syn på stupet framför oss, blev jag skräckslagen. Min älskade familj som flöt på en gummiflotte var på väg att störta nerför ett vattenfall! Instinktivt lade jag ena armen om min hustru och den andra om vår yngsta dotter. För att beskydda dem försökte jag trycka dem så tätt intill mig som möjligt. Men när vi kom

fram till stupet blev den böjda flotten till en jätteslangbåge som sköt i väg mig genom luften. Jag landade i strömvirvlarna. Det var svårt att komma upp till ytan. Varje gång jag försökte snappa efter luft stötte jag emot flottens undersida. Min familj kunde inte se mig, men jag hörde dem ropa: ”Pappa! Var är pappa?”

Slutligen fann jag flottens sida och tog mig upp till ytan. Familjen drog upp min nästan drunknade kropp ur vattnet. Vi var tacksamma över att åter vara förenade i säkerhet.

Dagarna som följde var behagliga och sköna. Så kom den sista dagen när vi skulle åka nerför Lavafallen, det farligaste vattenfallet på hela resan. När jag såg vad som låg framför oss sade jag genast att vi skulle dra upp flotten på land och hålla ett krismöte som familj, för jag visste att om vi skulle överleva behövde vi planera noggrant. Jag talade med familjen och sade: ”Vad som än händer kommer gummiflotten att bli kvar på vattenytan. Om vi av alla krafter håller fast oss i repen som är fastgjorda vid flotten kan vi klara det. Även om flotten skulle kantra, kommer vi att klara oss välbehållna om vi klamrar oss fast vid repen.”

Jag vände mig till vår lilla sjuåriga dotter och sade: ”Alla de andra kommer att klamra sig fast vid repen, men du måste hålla fast dig i pappa. Sitt bakom mig. Lagg armarna om mig och håll hårt om mig medan jag håller i repet.”

Och det gjorde vi. Vi tog oss igenom den branta och gropiga forsen lyckligt och väl genom att klamra oss fast som om det gällde livet.¹

TANKESTÄLLAREN

Bröder och systrar, jag fick nästan sätta livet till för att få den tankeställare som jag nu ger er. När vi går genom livet — genom strida forsar — är en fars instinktiva impuls att hålla hårt om sin hustru eller sina barn kanske inte det bästa sättet att uppnå det han vill. Om han i stället kärleksfullt håller fast vid Frälsaren och evangeliets ledstång av järn, kommer han och hans familj att vilja hålla fast vid honom och Frälsaren.

Det är en tankeställare som inte bara gäller fäder. Oavsett kön, civilstånd eller ålder kan människor välja att länka ihop sig direkt med Frälsaren, hålla stadigt i hans sannings ledstång och leda andra i ljuset av den sanningen. Genom att göra det blir de exempel på rättfärdighet som andra vill hålla fast vid.

BUDET

I Herrens ögon är familjen mycket viktig. Han skapade jorden för att vi skulle få en kropp och bilda familj.² Han upprättade sin kyrka för att upphöja familjer. Han tillhandahåller tempel så att familjer kan vara tillsammans för evigt.³

Naturligtvis förväntar han sig av fäder att de leder, försörjer och beskyddar sin familj.⁴ Men Mästaren kräver mycket mer. Inetsat i helig skrift är budet att ”sätta sitt hus i ordning”.⁵ När vi som föräldrar väl inser betydelsen och vikten av det budet, måste vi lära oss hur vi gör det.

HUR MAN SÄTTER SITT HUS I ORDNING

För att sätta vårt hus i ordning på ett sätt som behagar Herren måste vi göra det på hans sätt. Till vår hjälp ska vi ta hans egenskaper ”rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, uthållighet och ödmjukhet”.⁶ Varje far bör komma ihåg att ”ingen makt, intet inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästadö-

Trots den stora folkmängd som samlats i konferenscentret, lyssnar konferensdeltagarna uppmärksamt på varje talare.

met utom genom överbevisning, långmodighet, mildhet, saktmod och oskrymtad kärlek".⁷

Föräldrar ska vara levande exempel på "godhet och sann kunskap, som storligen utvidgar själen".⁸ Varje mor och far bör lägga bort själviska intressen och undvika varje tanke på hyckleri, fysiskt våld eller förtal.⁹ Föräldrar lär sig snabbt att varje barn har en medfödd trängtan efter frihet. Varje individ vill göra på sitt sätt. Ingen vill bli hindrad, inte ens av välmående föräldrar. Men vi kan alla hålla fast vid Herren.

För länge sedan undervisade Job om den principen när han sade: "Jag håller fast vid min rättfärdighet och släpper den inte."¹⁰ Och Nephi sade: "Den, som vill hörsamma Guds ord och hålla fast därvid, skall aldrig förgås."¹¹

Dessa grundsatser är tidlösa som evangeliet och oändliga som evigheten. Begrunda även följande råd ur skrifterna:

I Ordspråksboken i Gamla testamentet läser vi: "Håll fast vid min förmaning, överge den inte, bevara den, ty den är ditt liv."¹²

Och i Nya testamentet: "Stå alltså fasta och håll er till de lärdomar ni har fått."¹³

I Mormons bok hör vi om skaror som "höllo alltjämt fast vid ledstången"¹⁴ och liknade den vid "Guds ord".¹⁵ Förankrad i sanningen är den ledstången av järn orubblig och oföränderlig.

ANDRA GUDOMLIGA UPPDRAG

Inte bara ska föräldrar hålla fast vid Herrens ord, utan de har ett gudomligt uppdrag att undervisa sina barn om det. Skriftens ord är otvetydiga: "Om det i Sion . . . finns föräldrar, som hava barn och *icke* lära dessa att vid åtta års ålder förstå läran om omvändelse, tro på Kristus, den levande Gudens Son, dopet och den Helige Andens gåva genom händers påläggning, så

skall synden vila på föräldrarnas huvuden."¹⁶

Den befallningen lägger ansvaret för att undervisa barnen rätt på föräldrarnas axlar. Tillkännagivandet för världen rörande familjen varnar individer "som underlåter att fullgöra sina skyldigheter mot familjen, att de en dag kommer att stå ansvariga inför Gud".¹⁷ I dag bekräftar jag på nytt med allvar den realiteten.

För att fullgöra dessa plikter behöver vi både kyrkan och familjen. De arbetar hand i hand för att stärka varandra. Kyrkan finns till för att upphöja familjen. Och familjen är den grundläggande enheten i kyrkan.

Dessa inbördes förhållanden är uppenbara när vi studerar kyrkans tidiga historia. År 1833 tillrättavisdade Herren unga ledare i sin kyrka på grund av deras brister som föräldrar. Herren sade:

"Jag har befallt eder att uppfostra edra barn i ljus och sanning.

Sannerligen säger jag dig . . .

Du har icke undervisat dina barn om ljus och sanning efter befällningarna . . . Nu giver jag dig en befällning . . . [du skall] sätta ditt hus i ordning, ty det finnes mycket däri, som icke är rätt . . . därför först sätta [ditt] hus i ordning.”¹⁸

Denna uppenbarelse är en av många kraftfulla bekräftelser av profeten Joseph Smiths ärlighet. Han tog inte bort svidande tillrättvisningar ur skrifterna trots att somliga av dem var riktade mot honom själv.¹⁹

I vår tid har första presidentskapet på nytt betonat föräldraprioriteter. Jag citerar ur ett brev de nyligen skrev till de heliga: ”Vi uppmanar föräldrarna att göra sitt allra bästa för att undervisa och fostra sina barn i evangelieprinciper som kan hjälpa dem hålla sig nära kyrkan. Hemmet är grunden till ett rättfärdigt liv, och inget annat kan ta dess plats eller fylla dess viktiga funktion i att fullgöra detta gudagivna ansvar.”²⁰

VAD SKA FÖRÄLDRAR UNDERVISA OM?

Med denna heliga maning i åtanke, låt oss begrunda vad vi bör undervisa om. Skrifterna befäller föräldrar att undervisa om tro på Jesus Kristus, omvändelse, dop och

den Helige Andens gåva.²¹ Föräldrar ska undervisa om frälsningsplanen²² och vikten av att leva i fullständig överensstämmelse med Gud bud.²³ I annat fall kommer barnen helt visst att lida av okunnighet om Guds återlösande och frigörande lagar.²⁴ Föräldrar ska också genom föredöme undervisa om hur man helgar sitt liv — tid, talanger, tionde och ägodelar²⁵ — till kyrkan och Guds rike på jorden.²⁶ Ett sådant leverne kommer bokstavligen att välsigna deras efterkommande. Ett skriftställe fastslår: ”Din plikt är att verka för kyrkan för evigt, och detta på grund av din familj.”²⁷

MOTSTÅND MOT FAMILJEN

Föräldrar och barn bör göra klart för sig att det alltid kommer att finnas hårt motstånd mot Herrens verk och vilja.²⁸ Eftersom Guds verk (och härlighet) är att åvägbringa vår odödlighet och eviga liv som familj²⁹ följer därav logiskt att den ondes verk kommer att angripa hemmets kärna: familjen. Obönhörligt angriper Lucifer livets helgd och föräldraskapets glädje.

Eftersom den onde är i ständigt arbete får vi inte släppa efter på vår vaksamhet — inte ens för ett ögonblick. En liten och till synes oskyldig invit kan bli till en stor frestelse som kan leda till tragisk överträdelse. Natt och dag, hemma eller borta, måste vi sky synden och ”behålla[a] det god[a]”.³⁰

Det upproriska fördräv som pornografi, abort och drogberoende utgör, undergräver likt termiter den stöttande kraft som ett lyckligt hem och en trofast familj är. Vi kan inte hemfalla åt något slags ondska utan att sätta vår familj på spel.

Satan vill att vi ska vara olyckliga precis som han är.³¹ Han vill väcka våra köttsliga begär, förleda oss att leva i andligt mörker och tvivla på livet efter döden. Aposteln Paulus konstaterade: ”Gäller vårt hopp till Kristus bara detta livet, då är vi de mest ömkansvärda bland människor.”³²

FÖREVIGANDE AV FAMILJEVÄLSIGNELSER

Insikt om Guds stora lycksalighetsplan befäster vår tro på framtiden. Hans plan ger svaren på tidlösa frågor: Är all vår ömsesidiga sympati och kärlek bara något övergående, något som upphör när vi dör? Nej! Kan familjelivet bestå bortom denna jordiska provnings-tid? Ja! Gud har uppenbarat det celestiaala äktenskapets eviga natur och familjen som källan till vår största glädje.

Bröder och systrar, materiella ägodelar och världslig ära kommer inte att bestå. Men det kan er förening som man, hustru och familj. Den enda beständighet för familjelivet som kan tillfredsställa människosjälens högtsträvande längtan är en evig beständighet. Inget offer är för stort för den som vill få det eviga äktenskapets välsignelser. Allt man behöver göra för att bli berättigad till dem är att säga nej till all ogudaktighet och hålla templets förbund. Genom att sluta och hålla heliga förbund bevisar vi vår kärlek till Gud och vår livskamrat och vår aktning för våra efterkommande — även för dem som ännu är ofödda. Vår familj är målet för vårt största verk och vår största glädje i detta livet. Och så kommer det att vara i all evighet, när vi kan ”ärva troner, riken, furstendömen och makter, herradömen . . . upphöjelse och härlighet . . .”³³

Dessa oskattbara välsignelser kan vi få om vi sätter vårt hus i ordning nu och troget håller fast vid evangeliet. Gud lever. Jesus är Kristus. Detta är hans kyrka. President Gordon B Hinckley är hans profet. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. Se Russell M Nelson och Rebecca M Taylor, ”Friend to Friend”, *Friend*, mars 1997, s 6–7.
2. Se L&F 2:1–3.
3. Se L&F 138:47–48.
4. Se 1 Timoteusbrevet 5:8.

5. L&F 93:44; se även 2 Kungaboken 20:1; Jesaja 38:1.

6. 1 Timoteusbrevet 6:11.

7. L&F 121:41.

8. L&F 121:42.

9. Se 1 Petrusbrevet 2:1.

10. Job 27:6.

11. 1 Nephi 15:24

12. Ordspråksboken 4:13.

13. 2 Tessalonikerbrevet 2:15. Andra relaterade skriftställen: "För en sund förkunnelse skall du ha de ord du har hört av mig, i tro och kärlek i Kristus Jesus" (2 Timoteusbrevet 1:13) samt "Låt oss orubb- ligt hålla fast vid hoppets bekännelse" (Hebreerbrevet 10:23).

14. 1 Nephi 8:30.

15. 1 Nephi 11:25.

16. L&F 68:25; kursivering tillagd.

17. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen," *Liahona*, oct 1998, 24

18. L&F 93:40–44.

19. Se L&F 93:47.

20. I det brevet daterat 11 februari 1999 och undertecknat av presidenterna Gordon B Hinckley, Thomas S Monson och James E Faust beskrivs de också vad föräldrar kan göra: "Vi råder föräldrar och barn att högt prioritera familjebön, familjens hemafton, studier och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter. Hur värdiga och lämpliga andra krav och aktiviteter än må vara, får de inte tillåtas ersätta de gudomligt tilldelade ansvar som endast föräldrar och familjer kan fullgöra på rätt sätt", (in "Letter from the First Presidency," *Liahona*, dec 1999, 1).

21. Se Moroni 8:10; L&F 19:31; 68:25–34; 138:33; Trosartiklarna 4.

22. Se Moses 6:58–62.

23. Se 3 Mos 10:11; 5 Mos 6:7; Mosiah 4:14.

24. Se 2 Nephi 2:26; Mosiah 1:3; 5:8; L&F 98:8.

25. Se Mosiah 4:21–26; 18:27; Alma 1:27.

26. Se Joseph Smiths översättning (JST) av Matteus 6:38.

27. L&F 23:3.

28. Se Moroni 7:12–19.

29. Se Moses 1:39.

30. Se 1 Tess 5:21.

31. Se 2 Nephi 2:17–18, 27.

32. 1 Kor 15:19 [Bibel 2000].

33. L&F 132:19.

Tiderna vi lever i

President Gordon B Hinckley

"Vår trygghet finns i omvändelsen. Vår styrka finns i lydningen mot Guds bud."

Mina älskade bröder och systrar! Jag står inför er i all ödmjukhet. Jag ber att jag må vägledas av Herrens ande i det jag ska säga.

Jag har just fått ett meddelande om att USA har inlett en robotattack. Jag behöver inte påminna er om att vi lever i farofyllda tider. Jag önskar tala om dessa tider och om omständigheterna för oss som medlemmar i kyrkan.

Ni är alla intensivt medvetna om händelserna den 11 september, för mindre än en månad sedan. Denna ondskefulla och fruktansvärda attack försatte oss i ett krigstillstånd. Det är det första kriget på tjugohundratalet. Nittonhundratalet har beskrivits som det mest krigshärjade seklet i mänsklighetens historia. Nu står vi inför ännu ett farofyllt företag som vi inte vet hur det kommer att utveckla sig eller sluta. För första

gången sedan vi blev en nation, har Förenta staterna blivit allvarligt attackerat på det egna fastlandet. Men det var inte bara en attack mot Förenta staterna. Det var en attack mot goda människor och nationer överallt. Den var välplanerad och djärvt utförd med katastrofala följder. Det uppskattas att över 5 000 oskyldiga människor dog. Många av dem kom från andra länder. Det var grymt och illistigt, en utstuderat ond gärning.

Tillsammans med några religiösa ledare i vår nation, inbjöds jag nyligen att komma till Vita huset för att där träffa presidenten. Han talade till oss rättfram och utan omsvep.

Samma kväll talade han till USA:s kongress och nation på ett språk som inte gick att missförstå om Amerikas och dess vänners beslutsamhet att spåra upp terroristerna som var ansvariga för att ha planerat denna fruktansvärda attack samt alla som ger skydd åt dem.

Nu befinner vi oss i krig. Stora krigsstyrkor har mobiliserats och kommer att mobiliseras. Politiska allianser bildas. Vi vet inte hur länge denna konflikt kommer att pågå. Vi vet inte hur många liv och hur mycket pengar den kommer att kosta. Vi vet inte på vilket sätt den kommer att utkämpas. Den kan inverka på kyrkans arbete på olika sätt.

Landets ekonomiska situation har drabbats. Den var redan förut inte den bästa, och detta har förvärrat problemet. Många har blivit arbetslösa. Beträffande kyrkans

Medlemmar trängs i konferenscentret under varje session för att hämta kraft från de råd som kyrkans ledare ger.

medlemmar skulle det kunna inverka på välfärdsbehovet och även på kyrkans tionde. Det skulle kunna påverka vårt missionsprogram.

Vi är nu en världsomspännande organisation. Vi har medlemmar i över 150 nationer. Att administrera detta världsomfattande program skulle möjligen kunna bli svårare.

Vi som är amerikanska medborgare stöder enhälligt vår nations president. Vi måste modigt möta ondskans fruktansvärda makter och hålla dem ansvariga för sina gärningar. Detta är inte en fråga om en kamp mellan kristna och muslimer. Det gläder mig att se att livsmedel skickas till hungriga människor i ett utsatt land. Vi värdesätter våra muslimska grannar över hela världen och hoppas att de som efterlever sina trossatser inte ska behöva lida. Jag ber särskilt vårt eget folk att inte på något sätt förfölja de oskyldiga. Låt oss istället vara vänliga och hjälpsamma, beskyddande och stödjande. Det är terroristernas organisationer vi måste spåra upp och störta.

Vi i den här kyrkan vet något om sådana grupper. I Mormons bok kan vi läsa om Gadiantons rövare, en illvillig, edsvuren och hemlig

organisation med ondskan och tillintetgörande som mål. På sin tid använde de all sin kraft och alla sina medel till att störta kyrkan, att söka ställa in sig hos folket med spetsfundigheter och överta kontrollen i landet. Vi ser samma sak hända i nuvarande situation.

Vi är ett fridsamt folk. Vi följer Kristus som var och är Fridsfursten. Men ibland krävs det av oss att vi försvarar rätt och anständighet, frihet och civilisation, liksom Moroni på sin tid samlade ihop sitt folk för att försvara deras hustrur, deras barn och frihetens sak (se Alma 48:10).

På Larry Kings TV-show häromkvällen tillfrågades jag vad jag tyckte om dem som i religionens namn utför sådana avskyvärda handlingar. Jag svarade: "Religion erbjuder inte något skydd för ogudaktighet, för ondskan eller sådant. Den Gud som jag tror på främjar inte sådana här slags handlingar. Han är barmhärtighetens Gud. Han är kärlekens Gud. Han är fridens och förtröstans Gud, och jag vänder mig till honom under tider som dessa för att få tröst och styrka."

Kyrkans medlemmar i det här landet och i andra länder deltar nu med många andra i ett stort och

internationellt åtagande. På TV ser vi militärer lämna sina nära och kära utan att veta om de någonsin kommer att återvända. Det drabbar vårt folks hem och härd. Som kyrka måste vi med förenade krafter falla på knä och nedkalla den Allsmäktiges kraft och styrka över dem som kommer att bära det här fälttågets börda.

Ingen vet hur länge det kommer att hålla på. Inget vet exakt var det kommer att utkämpas. Ingen vet vad det kan föra med sig innan det är över. Vi har gett oss in på ett företag av en storlek och en beskaffenhet som vi just nu inte kan se.

Sådana här slags händelser påminner oss mycket tydligt om att livet är ömtåligt, att freden är ömtålig, ja, även civilisationen är ömtålig. Ett lands ekonomi är särskilt sårbar. Vi har upprepade gånger uppmanats att vara oberoende, undvika skulder och vara sparsamma. Så många av våra medlemmar har satt sig i stora skulder för saker som inte är nödvändiga. När jag var en ung man, rådde min far mig att bygga ett enkelt hus, tillräckligt stort för min familjs behov, och att göra det vackert och tilltalande och tryggt. Han rådde mig att betala av huslånet så

snabbt som möjligt, så att min hustru och mina barn skulle ha tak över huvudet vad som än hände i framtiden. Jag uppfostrades med sådan undervisning. Jag uppmanar kyrkans medlemmar att betala av sina skulder om så är möjligt och att lägga undan en sparad slant för framtida behov.

Vi kan inte förbereda oss för alla eventualiteter. Men vi kan förbereda oss för många eventualiteter. Låt den rådande situationen påminna oss om att vi bör göra det.

Som vi oavbrutet har uppmanats i över sextio år, låt oss se till att ha ett matförråd som kan uppehålla livet under en tid om så skulle behövas. Men låt oss inte bli panikslagna eller gå till ytterligheter. Låt oss vara kloka i alla avseenden. Och framför allt, låt oss gå framåt med tro på den levande Guden och hans älskade Son.

Stora är Guds löften om Amerikas land. Vi har otvetydigt fått veta att detta är "ett utvalt land, och den nation, som äger det, skall vara fri från trældom och från fångenskap och från alla andra nationer under himmelen, om de endast vilja tjäna detta lands Gud, vilken är Jesus Kristus" (Ether 2:12). Detta är sakens kärna — att hålla Guds bud.

Amerikas författning, som vi lever under och som inte bara har varit till vår välsignelse utan som också tjänat som en förebild för andra länders författningar, inspirerades av Gud och är vår nationella trygghet genom vilken vi ges frihet och självständighet, rättvisa och likhet inför lagen.

Jag vet inte vad framtiden bär i sitt sköte. Jag vill inte låta negativt, men jag önskar påminna er om skrifternas varningar och profeternas lärdomar som vi ständigt har haft inför våra ögon.

Jag kan inte glömma den lärdom man kan dra av Faraos dröm om de feta och magra korna och om de fullmatade och förtorkade sädesaxen.

Jag kan inte låta bli att tänka på Herrens bistra varningar i Matteus tjugofjärde kapitel.

Jag är lika bekant som ni med de nutida uppenbarelserna om att jorden en dag ska renas och jordens invånare drabbas av en obeskrivlig nöd, fylld med gråt, sorg och klagan (se L&F 112:24).

Nu vill jag inte skapa panikstämning. Jag vill inte vara någon domedagsprofet. Jag är optimistisk. Jag tror inte att tiden är inne för en allomfattande katastrof på jorden. Jag ber i all uppriktighet att så inte må vara fallet. Det finns så mycket vi ännu måste uträtta av Herrens verk. Vi och våra barn efter oss måste utföra det.

Jag kan försäkra er om att vi som har ansvaret för att sköta kyrkans angelägenheter kommer att fortsätta att vara kloka och försiktiga precis som vi hittills har varit. Kyrkans tiondemedel är heliga. De används på det sätt som Herren själv har angivit. Vi har blivit en mycket stor och sammansatt organisation. Vi driver många omfattande och kostnadskrävande program. Men jag kan försäkra er att vi inte kommer att överskrida våra inkomster. Vi kommer inte att sätta kyrkan i skuld. Vi kommer att anpassa det vi gör efter tillgängliga resurser.

Vad tacksam jag är för tiondelagen. Det är Herrens ekonomiska lag.

Den beskrivs med några få ord i kapitel 119 i Läran och förbunden. Vi har fått den genom hans visdom. Till alla män och kvinnor, till alla pojkar och flickor, till alla barn i den här kyrkan som betalar ett ärligt tionde, vare sig det är stort eller litet, uttrycker jag min tacksamhet för tron som finns i era hjärtan. Jag påminner er, och dem av er som inte betalar tionde men som borde göra det, att Herren har utlovat underbara välsignelser till den som gör det (se Malaki 3:10–12). Han har också lovat att "den som betalar tionde skall icke brinna vid hans tillkomelse" (L&F 64:23).

Jag uttrycker också min tacksamhet till dem som betalar fasteoffer. Detta kostar inte givaren någonting annat än att vara utan två mål mat en gång i månaden. Fasteoffret är grundstommen i vårt välfärdsprogram, avsett att hjälpa dem som har hamnat i trångmål.

Nu vet vi alla att krig, stridigheter, hat och lidande av värsta slag inte är något nytt. Konflikten som vi ser i dag är en återspeglning av konflikten som började med kriget i himlen. Jag citerar från Uppenbarelseboken:

"En strid uppstod i himlen: Mikael och hans änglar gav sig i

strid med draken. Och draken och hans änglar stred,

men han var inte stark nog, och det fanns inte längre någon plats för dem i himlen.

Och den store draken, den gamle ormen, som kallas Djävul och Satan, han som bedrar hela världen, kastades ner på jorden och hans änglar kastades ner med honom.

Och jag hörde en stark röst i himlen säga: 'Nu har frälsningen och makten och riket blivit vår Guds och väldet hans Smordes'" (Uppenbarelseboken 12:7–10).

Det måste ha varit en fruktansvärd strid. Det ondas styrkor mätte sina krafter mot det godas styrkor. Den store lögnaren, morgonrodnadens son, övervanns och bannlystes och tog med sig en tredjedel av himlens härskaror.

Moses bok och Abrahams bok sprider ytterligare ljus över denna strid. Satan ville frånta människan hennes handlingsfrihet och ta åt sig all förtjänst och ära och härlighet. I motsats till detta framlades Faderns plan som Sonen sade att han ville

genomföra, och i enlighet med den planen kom han till jorden och gav sitt liv för att sona människornas synder.

Från Kains dagar till vår tid har den onde varit hjärnan bakom de fruktansvärda konflikter som fört med sig så mycket lidande.

Svek och terrorism började med honom och kommer att finnas kvar till dess att Guds Son återvänder för att regera i fred och rättfärdighet bland Guds söner och döttrar.

Genom seklen har män och kvinnor, ja, en sådan stor mängd av dem, levat och dött. Några kanske dör i striden som ligger framför oss. Vi bär med visshet vittnesbörd om att för oss är döden inte slutet. Det finns ett liv härefter lika säkert som det finns ett liv här. Genom den stora planen, som var tvistemålet i striden i himlen, kommer människan att fortsätta att leva.

Job frågade: "Kan en människa få liv igen som en gång dött?" (Job 14:14.) Han svarade: "Men jag vet att min återlösare lever, och som den siste skall han träda fram över

stoffet.

När sedan denna min sargade hud är borta, skall jag i mitt kött skåda Gud.

Jag själv skall få skåda honom, med egna ögon skall jag se honom, inte med någon annans" (Job 19:25–27).

Nu mina bröder och systrar, måste vi utföra våra plikter, vilka de än må vara. Frid kanske förnekas oss under en tid. Några av våra friheter kanske inskränks. Vi kanske får utstå en del obekvämheter. Det kanske till och med begärs av oss att vi får utstå något lidande på ett eller annat sätt. Men Gud, vår evige Fader, kommer att vaka över den här nationen och hela den civiliserade världen som vänder sig till honom. Han har sagt: "Saligt är det folk som har HERREN till sin Gud" (Psaltaren 33:12). Vår trygghet finns i omvändelsen. Vår styrka finns i lydnaden mot Guds bud.

Låt oss vara bedjande. Låt oss be om rättfärdighet. Låt oss be för det godas makter. Låt oss ge vår hjälp till välvilligt inställda män och kvinnor, vilken tro de än tillhör och var de än bor i världen. Låt oss vara ståndaktiga mot det onda, både hemma och utomlands. Låt oss leva värdigt himlens välsignelser och bättra oss om så behövs och vända oss till honom, allas vår Fader. Han har sagt: "Bli stilla och besinna att jag är Gud" (Psaltaren 46:11).

Är våra tider farofyllda? Ja, det är de. Men det finns ingen anledning att frukta. Vi kan ha frid i våra hjärtan och frid i våra hem. Vi kan, var och en av oss, vara ett gott inflytande i den här världen.

Må Gud i himlen, den Allsmäktige, välsigna oss och hjälpa oss när vi vandrar på våra olika vägar under de osäkra tider som ligger framför oss. Må vi se till honom med osviklig tro. Må vi värdigt förlita oss på hans älskade Son som är vår store Återlösare, vare sig det är i livet eller i döden, är min bön i hans heliga namn, ja, Jesu Kristi namn, amen. □

Den återvändande missionären

Äldste L Tom Perry

i de tolv apostlarnas kворum

”Vad vi behöver är en kunglig armé av återvändande missionärer, redo att verka igen.”

Den här eftermiddagen vill jag vända mig till en särskild grupp. Under många år har hundratusentals av er återvänt från en heltidsmission. Var och en av er lystrade till samma kall som Frälsaren gav sina lärjungar:

”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn

och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut” (Matt 28:19–20).

Ni fick förmånen att åka till många delar av världen och föra med er Frälsarens budskap — en inbjudan att komma till honom och

njuta frukterna av hans evangelium. Ni fick förmånen att leva bland andra kulturer och lära er andra språk. Det var också ett tillfälle att stärka ert eget vittnesbörd om Jesu Kristi mission.

Jag har alltid haft förmånen att under årens lopp få träffa er återvändande missionärer — många av er längtar efter att återvända och besöka de människor ni hade privilegiet att tjäna. Ni är ivriga att dela med er av era erfarenheter från missionsfältet. På era bröllopsinbjudningar och i era anställningsansökningar lägger ni till en rad som identifierar er som en återvändande missionär. Trots att ni inte längre bär en missionärsbricka, verkar ni angelägna om att identifiera er som någon som har tjänat Herren som missionär. Vidare har ni fått kära minnen eftersom ni upptäckt glädjen av att verka i evangeliet.

Jag har också förstått efter många samtal med er att det ibland är svårt att anpassa sig efter att ha lämnat missionsfältet och återvänt till den värld ni lämnade bakom er. Det är kanske svårt för många av er att hålla missionsarbetets anda levande, när ni inte längre verkar som heltidsmissionärer för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.

Får jag ge er några få förslag?

Ett av mina starkaste minnen av

att vara missionär är hur nära jag kom Herren genom att hålla regelbundna böner. På min tid låg missionshemmet på State Street i Salt Lake City. Det var ett stort hus som byggts om till en missionärsskola. Där fanns stora sovsalar med kanske upp till tio sängar i ett rum. Vi anlände på söndagskvällar.

Veckan innan jag åkte till missionsfältet var spännande. Vi hade många fester och avskedsmöten. Jag är rädd att jag inte var tillräckligt utvilad eller förberedd för den undervisning jag skulle få på missionshemmet. När det blev kväll den första dagen i missionshemmet var jag utmattad. Medan jag väntade på att de andra missionärerna skulle göra sig i ordning för att gå till sängs, sträckte jag ut mig på min säng och somnade genast. Men jag stördes i min sömn av en känsla av att jag var omringad. När sömnens dimmor lyfte, hörde jag någon som bad. Jag öppnade ögonen, och till min stora förvåning såg jag alla äldsterna i min sovsal på knä runt min säng. De avslutade dagen med bön. Jag blundade snabbt och låtsades som om jag sov. Jag skämdes för mycket för att stiga upp ur sängen och delta. Trots att min första erfarenhet av bön som missionär var en pinsam upplevelse, var det början på två underbara år med regelbundna böner till Herren om att få vägledning.

Under hela min mission bad jag tillsammans med min kamrat varje morgon innan vi började en ny dag. Det upprepades varje kväll innan vi gick till sängs. Vi bad innan vi studerade, innan vi lämnade vår lägenhet för att knacka dörr och, naturligtvis, vid speciella tillfällen då vi behövde särskild ledning i vårt missionsarbete. Våra regelbundna böner till vår Fader i himlen gav oss styrka och mod att sträva framåt i arbetet som vi hade blivit kallade till. Svar kom, ibland på ett förvånansvärt direkt och tydligt sätt. Den Helige Andens vägledning tycktes förstärkas ju mer vi vädjade till Herren att leda oss under en viss dag.

När jag ser tillbaka på mitt liv efter min mission, inser jag att det har funnits perioder då jag har kunnat bevara samma närhet till Herren som jag upplevde på missionsfältet. Det har också funnits perioder då världen tycktes dra sig närmare och jag varit mindre regelbunden och trofast med mina böner.

Skulle inte det här vara ett bra tillfälle för lite självrannsakan, för att se om vi fortfarande har samma relation till vår himmelske Fader som vi hade på missionsfältet? Om världen har dragit oss bort från bönen, har vi tappat en stor andlig kraft. Det kanske är på tiden att vi stärker vår missionärsanda genom att be oftare, mer regelbundet och med större kraft.

Mitt andra kära minne av att vara missionär, är dagliga studier i skrifterna. Att noggrant följa en skriftstudieplan för att lära sig evangeliet var en fantastisk och givande erfarenhet. Jag fick kunskap om skrifternas lärdomar på ett underbart sätt genom personliga studier.

Jag kommer ihåg att jag som missionär förundrade mig över hur fullständigt Herren hade förberett en plan för sina barn här på jorden, hur han under alla tidshushållningar inspirerat sina profeter att nedteckna hans handlingssätt mot dem. Hans ord är alltid tydliga och direkta, och uppenbarar välsignelserna man får av att följa hans lag och hans väg.

Vi använde också en timme eller mer varje dag till att studera tillsammans som kamrater. Att vara två som studerade rikets lära tycktes öka vår insikt. Vi brukade läsa tillsammans, och sedan tala om hur vi hade förstått stycket.

Våra sinnen skärptes när vi efterlevde den dagliga vanan att studera personligen och gemensamt. Vanan förde oss närmare varandra som kamrater och ökade vår insikt i rikets läror.

När vi lämnar missionsfältet, har vi inte längre någon kamrat som hjälper oss fortsätta med våra studievänor, men det betyder inte att vanorna borde upphöra. Vad det skulle vara bra om vi höll dagliga familjestudier i skrifterna, när vi återvänder hem. Om vi inte bor hemma, skulle vi inte kunna be rumskamrater och vänner att studera med oss? Vanan att regelbundet studera tillsammans skulle hjälpa oss hålla rikets lära oförvanskad i våra sinnen och hålla världens ihärdiga påtryckningar borta. Naturligtvis får vi, när vi gifter oss, eviga kamrater som vi kan studera tillsammans med och tala med om evangeliets lärdomar. Skrifterna finns alltid där för att fördjupa vår insikt om livets mening och vad vi behöver göra för att livet ska bli mer meningsfullt och givande. Var snälla och håll vanan att regelbundet studera skrifterna personligen och gemensamt vid liv.

Minns du hur härligt det var att undervisa någon om evangeliet som aldrig hade fått sådan undervisning tidigare i sitt liv; glädjen du känner då du undervisar om Herrens lag och om välsignelserna man får av att

följa honom? Kan du någonsin glömma glädjen vid ditt första dop på missionsfältet?

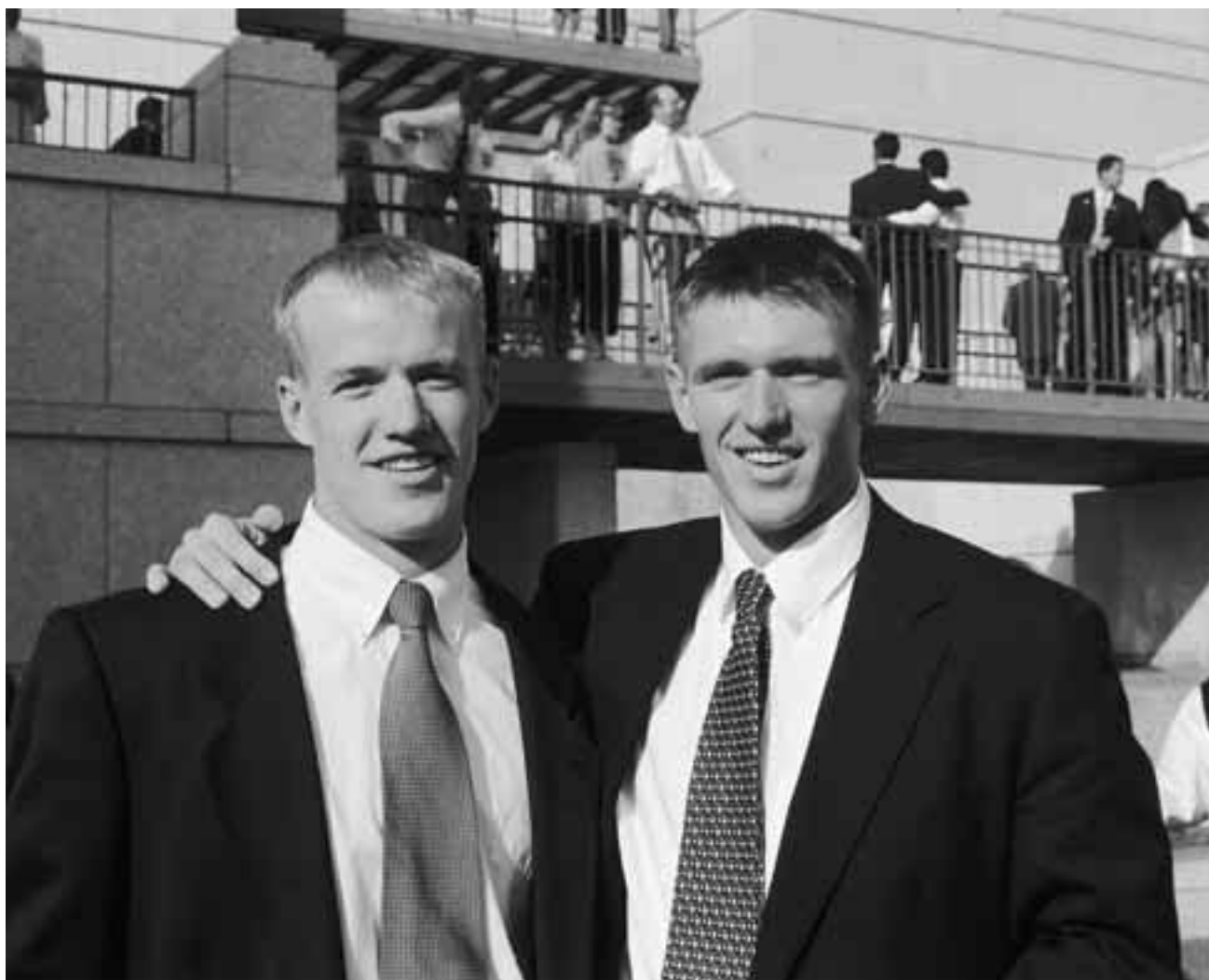
På min tid var inte kapellen utrustade med en dopfunt. Mitt första dop var i Sciotofloden i staten Ohio. Det var en kall höstdag och vattnet verkade till och med kallare än luften. Jag minns chocken jag fick då jag gick ut i den kalla floden, medan jag uppmanade min undersökare att följa mig. Men kylan i luften och vattnet försvann så snart jag utförde dopets förordning. Åsynen av det strålande ansiktet på personen som steg upp ur dopets vatten kommer jag aldrig att glömma.

Det är inte bara de som bär en heltidsmissionärs bricka som får tillfällena att undervisa om evangeliet och att döpa. Jag undrar varför vi tillåter att missionsverksamhetens eld falnar när vi återvänder till våra liv och våra aktiviteter i världen.

Det har aldrig funnits en tid i människans historia då vi har varit bättre rustade att undervisa vår himmelske Faders barn här på jorden om evangeliet. Och de verkar behöva det mer idag än de någonsin gjort. Vi ser att tron avtar. Vi ser en ökad kärlek till världslighet och en brist på moraliska värderingar, som båda kommer att orsaka större sorg och hopplöshet. Vad vi behöver är en kunglig armé av återvända missionärer, redo att verka igen. Även om de inte bär heltidsmissionärens bricka, skulle de kunna ha samma föresats och beslutsamhet att föra evangeliets ljus till en värld som söker den rätta vägen.

Jag uppmanar er återvända missionärer att åter engagera er, att åter fyllas med en önskan att tjäna Gud och med missionsarbetets anda. Jag uppmanar er att se ut som, vara som och handla som vår himmelske Faders tjänare. Jag ber att ni må få en förnyad beslutsamhet att förkunna evangeliet, så att ni blir mer aktivt engagerade i detta stora verk som Herren har kallat oss alla att utföra. Jag lovar er att det finns stora välsignelser som väntar er, om ni fortsätter att sträva framåt med

Konferensdeltagare njuter av utsikten från konferenscentrets balkong och torg.

samma iver och entusiasm som ni en gång hade som heltidsmissionärer.

För några år sedan fick jag ta emot ett samtal från min son Lee. Han berättade för mig att min första missionärskamrat var i hans grannskap och att han ville träffa mig en stund. Lee och jag gick båda hem till min första kamrats dotter, där han var på besök. Vi hade en mycket fin stund tillsammans efter att inte ha sett varandra på många år. Som missionärer fick vi möjligheten att öppna en ny stad i Ohio för missionsarbetet. På grund av detta uppdrag tilläts vi arbeta tillsammans under tio månader. Han var min utbildare, min första kamrat. Han kom från en familj som hade lärt honom värdet av hårt arbete. Det var svårt för mig att hålla jämna steg med honom,

men när vi verkade tillsammans kom vi nära varandra som kamrater.

Vårt kamratskap slutade inte med det tiomånadersuppdraget. Andra världskriget härjade, och när jag återvände hem fick jag bara en kort tid att anpassa mig på, innan jag inkallades till militärtjänst. Den första söndagen under träningslägret gick jag till kyrkans möten. Jag såg en välbekant nacke. Det var min första missionärskamrat. Vi tillbringade större delen av de följande två och ett halvt åren tillsammans. Trots att situationen var mycket annorlunda för oss under militärtjänsten, försökte vi tillämpa de vanor vi hade haft under missionen. Vi bad tillsammans så ofta vi kunde. När omständigheterna tillät studerade vi skrifterna tillsammans. Jag minns

många studietillfällen vi hade tillsammans i skenet från en lykta i ett tält som var märkt av splitter. Våra skriftstudier avbröts flera gånger av larmsignalen för ett flyganfall. Vi brukade snabbt släcka lampan, sedan knäböja tillsammans och avsluta våra studier med bön.

Vi avskildes båda som gruppleddare, och fick återigen tillfälle att verka och undervisa om vår Herre och Frälsares underbara evangelium tillsammans. Vi fick större framgång i det militära än vi hade fått när vi verkade som heltidsmissionärer. Varför? Därför att vi var erfarna återvända missionärer.

Detta möte med min första missionärskamrat var sista gången jag fick tillfälle att träffa honom. Han led av en obotlig sjukdom och dog

några få månader därefter. Det var en underbar erfarenhet att få återuppleva vår mission tillsammans, och att sedan tala om våra liv efter missionen. Vi berättade om när vi verkade i biskopsråd, högråd och stavspreidentskap, och naturligtvis skröt vi om våra barn och våra barnbarn. När vi satt och njöt av tillfället att få vara tillsammans igen, kunde jag inte låta bli att tänka på det som står i kapitel 17 i Almas bok:

”När Alma färdades söderut från Gideons land bort till Mantis land, se, då mötte han till sin förundran Mosiahs söner, vilka voro på väg till Zarahemlas land.

Dessa Mosiahs söner voro i Almas sällskap, då ängeln först uppenbarade sig för honom. Fördenskull fröjdade Alma sig storligen, när han såg sina bröder, och vad som gjorde hans glädje ännu större var, att de fortfarande voro hans bröder i Herren, ja, de hade även vuxit starka i kunskap om sanningen, ty de voro män med sunt förstånd och de hade rannsakat skrifterna med flit på det de måtte få kännedom om Guds ord.

Men detta är icke allt. De hade hängivit sig åt bön och fasta och fördenskull hade de profetians ande och uppenbarelsens ande, och när de undervisade, gjorde de det med Guds makt och myndighet” (Alma 17:1–3).

Jag önskar att ni alla kunde få en liknande erfarenhet som den jag fick med min första missionärskamrat. Att ni kunde stanna upp och begrunda tiden av tjänande då ni villigt gav av er tid och era talanger för att bygga vår himmelske Faders rike. Om ni försöker göra detta, lovar jag er, att det kommer att bli en av de mest gripande stunderna i era liv. Ni är en mäktig armé av återvända missionärer. Gå framåt med ny iver och beslutsamhet, och låt evangeliets ljus lysa i denna oroliga värld genom era exempel. Detta är Herrens verk som vi deltar i. Gud lever. Jesus är Kristus. Vi tillhör hans kyrka. Detta är mitt vittnesbörd till er i Jesu Kristi namn, amen. □

Det sjunde budet: En sköld och ett skydd

Äldste Neal A Maxwell

i de tolv apostlarnas kворum

”Att hålla det sjunde budet är därför en viktig sköld! Genom att sänka eller förlora den skölden mister vi de himmelska välsignelser som vi behöver så väl.”

Tillsammans med er, bröder och systrar, har jag fått förnyad insikt i president Hinckleys profetiska mission. Jag vittnar om att han förutorderades för länge, länge sedan! Och vi gläds!

Jag känner samma tveksamhet i själen som Jakob i Mormons bok kände när han skrev om okyskhet och otrohet, eller brott mot det som en del kallar sjunde budet. Jakob var bekymrad på grund av att hans åhörare var ”mycket ömma, kyska och rena” och ville inte ”ytterligare sära dem som allaredan [voro] sargade i stället för att trösta dem och läka deras sår” (Jakob 2:7, 9). Men Jakobs ord om omoralens svåra följder är både talande och poetiska: ”Många hjärtan [dogo] genomborrade av

djupa sår” (Jakob 2:35). I dag ser vi så många sårade bland oss, och listan över fallna växer.

Sålunda kan uppmuntrande evangelieprinciper med rätta betonas, såsom hur personer som verkligen omvänder sig, fastän deras ”synder än är blodröda”, kan bli ”snövita” (Jes 1:18). Men omvändelsens vedermödor och rika belöning är inte ämnet för detta tal. Inte heller är avsikten att prisa de många trofasta unga och vuxna som är kyska och trogna — inte ens när, för att ta ett exempel, endast en krympande minoritet av det amerikanska samhället anser att föräktenskapliga förbindelser är fel. Därför är de som har *tro att lyda* buden berömvärda, liksom vi hedrar dem som har *tro att omvända sig* (se Alma 34:15, kursivering tillagd) när buden överträts.

Okyskhet och otrohet får utan tvekan allvarliga följder, såsom de långtgående, till och med smärtsamma, effekterna av utomäktenskapliga barn och faderlösa familjer, samt sjukdomar och splittrade familjer. Många äktenskap ”hängar på ett hår” eller har redan spruckit. Denna tysta men djupa kris samexisterar med svåra internationella kriser i vår tid, däribland krig. Jesus talade om de sista dagarna, när nationerna ”på jorden skall . . . gripas av ångest och stå rådlösa” och hur allting ska vara i uppror (Luk 21:25; se även L&F 88:91; 45:26).

Att hålla det sjunde budet är därför en viktig *sköld*! Genom att sänka eller förlora den skölden mister vi de himmelska välsignelser som vi behöver så väl. Ingen person eller nation kan ha framgång under en längre tid utan dessa välsignelser.

I en tid när man annars är så intresserad av rättigheter, är det märkligt hur lite man bekymrar sig över att bli berättigad till himlens välsignelser. Istället har en minskande tro på en framtida odödlighet bland somliga bara intensifierat den omedelbara omoralen så att många blir "förvillade . . . och intalade . . . att när en människa [är] död, så [är] det förbi med henne" (Alma 30:18). En japansk tänkare som såg på vårt nöjescentrerade västliga samhälle, sade närmast aggressivt:

"Om det inte finns något bortom döden, vad är det då för fel med att helt hänge sig åt nöjen under den korta tid man har att leva? Förlusten av tron på den 'andra världen' har belastat det nutida västliga samhället med ett dödligt moralproblem" (Takeshi Umehara, "The Civilization of the Forest: Ancient Japan Shows Postmodernism the Way", ur *At Century's End*, utgiven av Nathan P Gardels [1995], s 190).

Att vara goda medborgare innefattar därför att vara goda, såsom att klart se skillnaden mellan att åtrå sin nästa och att älska sin nästa! Matthew Arnold noterade att även om "naturen inte bryr sig om kyskhet, . . . så är denna mycket betydelsefull för den mänskliga naturen" (*Philistinism in England and America*, del 10 i *The Complete Prose Works of Matthew Arnold*, utgiven av R H Super [1974], s 160). Och jag tillägger: för den gudomliga naturen är den oändligt mycket mer betydelsefull!

Den naturliga människans böjelser står i kontrast till det sjunde budet och innefattar det som är "köttligt, sinnligt [och] djävulskt" (Mosiah 16:3; se även Mosiah 3:19; Moses 5:13). Om dessa ord tycks för hårda, så betänk, bröder och systrar, det hemiska mål som motståndaren

Psalterna ger församlingen tillfälle att delta stående i konferenssessionerna.

strävar mot: "Att göra alla människor olyckliga, liksom han själv är" (2 Nephi 2:27). Olyckan älskar verkligen sällskap!

Ett av de bästa sätten att avkläda oss "den naturliga människan" är att svälta ut henne (Mosiah 3:19). Då hon försvagats är det lättare att bli av med henne. I annat fall envisas hon med att stanna vid varje station på frestelsens tåg. Sorgligt nog är tillrättavisande ord oftast verkningslösa på den naturliga människan, eftersom begär kväver ordet (se Mark 4:19).

Att bryta mot det sjunde budet blir olyckligtvis lättare när sofister övertalar somliga att vad de än gör, så är det "ej något brott" (Alma 30:17). Men en del lyssnar ivrigt och längtar faktiskt efter att höra det som inte är sant, och så följer de dem som vill tona ner de skarpa, obehagliga buden (se 2 Tim 4:3). Dock förblir ordspråket sant: "Den är utan förstånd som förför en annan mans hustru" (se Ords 6:32). Budet ignoreras också av dem som

har blicken riktad på annat. Dostojevskij låter en av sina romanfigurer säga: "Tidsåldrar skall förgå och mänskligheten skall förkunna genom de visas mun att det inte finns något brott, och därför ingen synd. Endast hungern finns" (Fjodor Dostojevskij, *Bröderna Karamazov*).

Motståndaren har på ett onaturligt sätt utvidgat vår privata sfär, och gjort det lättare att glida ifrån personligt ansvarstagande! Ja, några snabba klick med datormusen kan i hemlighet föra oss in i fiendeland utan passkontroll, så att det enda kvarvarande hindret då blir ett dövat samvete.

Men Gud har inte två uppsättningar tio budord, en för inomhus- och en för utomhusbruk. Inte heller finns det två vägar till omvändelse. Visserligen kan några dagars ånger frambringa "den förtappades sorg", men inte den "mäktiga förvandling" som endast sorg efter Guds vilja kan frambringa (Mormon 2:13; Mosiah 5:2; Alma 5:13-14; se även 2 Kor 7:10).

Ja, vi dödliga har fortfarande frihet att välja. Ja, det utkämpades till och med en strid i himlen för att försvara vår handlingsfrihet. Men här nere finns det de som lämnar ifrån sig handlingsfrihetens stora gåva utan minsta protest!

Det finns så många sätt att hålla det skyddande sjunde budet på plats. Det är till exempel belysande att kung Davids fall åtminstone delvis underlättades av att han inte var där hans plikt bjöd honom att vara: "Följande år, vid den tid då kungarna brukade dra ut i fält . . . stannade [David] kvar i Jerusalem" (2 Sam 11:1). Då, som ni vet, tänktes lustan av det han såg från taket,

och allt det sorgliga hände. Befallningen "stå på heliga platser" innefattar sålunda att undvika att stanna där man inte bör vara (L&F 87:8; se även Matt 24:15).

De som lever på rätt sätt är också kloka nog att utveckla ett skyddande, andligt beteende. Detta återspeglas i deras klädsel, språk, humor och musik, varigenom de signalerar att de vill vara sanna lärjungar.

Vill vi undvika senare svårigheter, bör vi dessutom inte ta med oss in i ett äktenskap synder vi inte omvänt oss från, så att makarna börjar med att vara ojämlika (se 2 Kor 6:14). Likaså kan män och hustrur undvika att glida isär genom att vägra ge

avkall på sin lojalitet och genom att inte fångas i de starka strömmar som leder mot vattenfallet. Likaså bör man undvika självömkans sumpmark. Där kan det lätt hända att man bortförklarar varje form av ansvar, genom att åsidosätta såväl samvete som förbund och "rättfärdiga [sig] inför människor" för det som är "avskyvärt inför Gud" (Luk 16:15).

Att genomsöka sinnlighetens bedräglighet är ännu ett viktigt skydd. Till exempel, en del av de som bryter det sjunde budet genom en omoralisk livsstil liknar Kain som förkunnade "jag är fri" (Mos 5:33), efter att ha brutit det sjätte budet genom att döda Abel. Sådant

felaktigt tänkande om frihet framkallar Petrus varnande ord: "Det man besegras av är man slav under" (2 Pet 2:19; se även 2 Nephi 2:26–30). Visserligen kanske upproiska själar till och med skrattar mitt i trældom och synd, men ett annat ordspråk är tillämpligt: "Mitt under skratt kan hjärtat värka, och glädje kan sluta i sorg" (Ords 14:13).

I en tid då man med rätta begär rättvisande reklam, är vissa etiketter verkligen förolämpande: *Ecstasy* borde heta *Elände*; *Rave* är snarast ett *sorgligt mummel* som kommer av att sinnligheten löpt amok. Vissa tror dåraktigt nog att osedlig dans är oskadligt. Dessa personer syndar "ej ovetande" (3 Nephi 6:18). Genom att imitera och underskatta fienden skadar de sig själva, samtidigt som de förvirrar och sviker sina vänner.

Har ni någonsin undrat över varför sinnligheten så ofta presenteras med blinkande men svaga ljus? Eller varför allt detta glitter? Eller varför allt detta oljud som föreställer musik? Därför att ondskan räds gryningen och tål inte sanningens strålande ljus och uthärdar heller inte en stilla själs sökande eftertanke.

Sålunda bedövas själens smaklökar genom ett okänsligt dunkade, och därigenom ges ett *orättfärdigt* svar på det *rättfärdiga* behovet av tillhörighet och kärlek, i det att såväl förövare som offer blir "utan känsla" (Moroni 9:20; se även 1 Nephi 17:45; Ef 4:19).

Henry Fairlie skrev om hur "den som styrs av lustar ofta befinns ihållig innerst inne" (Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* [1978], s 187). Ändå finns det naiva ungdomar som talar om att "fylla sina behållare" vilka dock förblir tomma, så när som på rester av giftiga minnen. Fairlie skriver också: "Lustan är inte intresserad av sina vapendragare, utan bara av att tillfredsställa sin egen längtan . . . Lustan dör i gryningen, och när den återvänder på kvällen för att söka sitt, är den uttraderad av sitt eget förflutna" (*The Seven Deadly Sins Today*, s 175).

Hur lustan än förkläs eller förskönas, är den ingen ersättning för kärlek. Nej, bröder och systrar, den kväver den verkliga kärleken och får "kärleken att svalna hos de flesta" (Matt 24:12). Inte underligt då att vi manas att "tygla alla [våra] lidelser, så att [vi] må vara fyllda med kärlek" (Alma 38:12). I annat fall fyller lidelserna utrymmet i själen, och inget annat får plats.

Förr fanns i samhället positiva, om än subtila, balanserande och återhållande krafter — till exempel familjer, kyrkor och skolor — för att hålla tillbaka ytterligheter i personligt beteende. Men alltför ofta saknas en eller flera av dessa mekanismer, eller fungerar dåligt eller tvetydigt.

Vidare accelererar förutnämnda tendenser genom att det är modernt att inte vara dömande, där man ursäktar vad som helst — så länge personen gör något annat som är berömvärdt. Fick inte Mussolini tågen att gå i tid? De som bryter det sjunde budet kan kanske fortfarande göra en del gott, men de betalar en dold, personlig kostnad (se Alma 28:13). Om kung Morianton läser vi: "Han visade folket rättvisa men icke sig själv för sina många otukt-brott" (Ether 10:11). Morianton var tydligen en rättvis, opartisk ledare, men respekterade inte sig själv. Hans självförvållade sår maskerades av yttre prål i form av rikedomar och byggnader (se Ether 10:12).

Det föregående är så tankeväckande att följande behöver sägas, och jag tvekar inte att säga det. Uppenbarelserna säger oss att de syndare som inte omvänder sig måste, i proportion till sina synder, "lida som [Jesus]" led för oss, då de en dag själva måste uthärda Guds oförminskade rättvisa (se L&F 19:16–18). Dessutom måste de som i olika grad alltjämt befrämjar och förstärker denna ofta drogpåverkade omoral — vare sig de stödjer, möjliggör, underlättar eller exploaterar den — också ställas inför, och känna, allt det elände de orsakat oräkneliga andra!

Till sist, bröder och systrar, kräver lärjungskapet ibland att vi är villiga att stå ensamma. Vår villighet att göra detta, här och nu, står i samklang med Kristi villighet att knäböja ensam, där och då, i Getsemane. I försoningens slutfas "var [ingen] med [honom]" (L&F 133:50; se även Matt 26:38–45).

När vi visar var vi står, behöver de trofasta inte stå ensamma — i alla fall inte lika ensamma. Den ängel som bistod Kristus i Getsemane måste med nödvändighet lämna honom (se Luk 22:43). Om vi håller upp trons sköld, i tro på Gud och hans bud, så kommer hans änglar att vara "runt omkring [oss] för att understödja [oss]" och "hava vård över [oss]" (L&F 84:88; 109:22). Om detta löfte vittnar jag. Därför, bröder och systrar, vittnar jag om att vi själva ställer in barometern, när det gäller vädret inom oss. Så avgör vi graden av vår lycka i denna och nästa värld. Jag betygar likaså att vår lydighet mot Guds bud, däribland det sjunde, inbjuder Gud att med sin hand styra vår hand, då vi ställer in barometern. Den handen tillhör honom, som vill ge oss allt han har (se L&F 84:38). I Jesu Kristi namn Amen. □

En familj tar sig tid att beundra templet i Salt Lake City.

”Det största och främsta budet”

Äldste Robert F Orton
i de sjuttios kvarum

”Om vi inte älskar Gud och vår nästa, kommer allt annat vi gör att ha ringa betydelse i evigheten, eftersom vi vet syftet med vår tillvaro.”

Under de gångna fyra veckorna har människornas uppmärksamhet världen över riktats mot uppsåtliga, avsiktliga och destruktiva handlingar av terrorism och hat.

Hat är motsatsen till kärlek. Lucifer är hatets främste förespråkare och föröware. Det har han varit ända sedan hans syn på frälsningsplanen förkastades av Fadern. Det var under hans inflytande som Judas utlämnade Jesus åt överstepräster för 30 silvermynt. Det är han, all rättfärdighets fiende och fader till oenighet, som ”går omkring som ett rytande lejon och söker efter vem han skall sluka” (1 Pet 5:8).

Å andra sidan var det samme Jesus som Judas utlämnade åt

överstepräster, som sade: ”Älsken edra ovänner . . . och bedjen för dem som visa eder illvilja och förfölja eder” (3 Nephi 12:44; se även Matt 5:44). Och det var han som bad för soldaterna som korsfäste honom och sade: ”Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör” (Luk 23:34).

Jag trodde under många år att kärleken var en egenskap. Men den är mer än så. Den är en befallning. I sitt samtal med den laglärde, en farisé, sade Jesus:

”Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd.

Detta är det största och främsta budet.

Sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv.

På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna” (Matt 22:37–40; se även Gal 5:14).

President Hinckley har sagt att ”kärleken är som Polstjärnan. I en föränderlig värld förblir den beständig. Den är själva kärnan i evangeliet.

Utan kärleken . . . finns det föga annat i evangeliet som kan appellera till oss som livsstil” (*Teachings of Gordon B Hinckley*, [1997], s 319, 317). Aposteln Johannes sade att ”Gud är kärlek” (1 Joh 4:8). På honom som är kärleken personifierad hänger därför hela lagen och profeterna.

Aposteln Paulus lärde att tro, vilken är evangeliets första princip, är verksam i kärlek (se Gal 5:6). Så viktigt det är att förstå en sådan värdefull lära! Kärleken är drivkraften bakom tron. Precis som en brasa värmer huset en kall vinternatt, ger kärleken till Gud och vår nästa oss tro, med vars hjälp allt är möjligt.

De flesta av oss hävdar att vi älskar Gud. Jag har lagt märke till att svårigheten ligger i att älska vår nästa. Uttrycket ”nästa” omfattar familjen, de människor vi arbetar tillsammans med, de som bor nära oss och dem vi träffar i kyrkan, till och med fienden, även om vi inte överser med vad fienden gör. Om vi inte älskar alla dessa våra bröder och systrar, kan vi då uppriktigt säga att vi älskar Gud? Aposteln Johannes förkunnade ”att den som älskar Gud också skall älska sin broder”, och tillade: ”Om någon säger att han älskar Gud och hatar sin broder, så är han en lögnare” (1 Joh 4:21, 20). Kärlek till Gud och vår nästa måste därför vara ouplösligt förenade.

Vårt eviga framåtskridande beror till stor del på i vilken utsträckning vi älskar. Websters ordbok definierar kärlek som ”osjälvisk, lojal och välvillig omsorg om någon annans bästa; en tillgivenhet som grundar sig på beundran, välvilja eller gemensamma intressen” (*Longman Webster English College Dictionary*, overseas edition). Och Moroni talar om den kärlek som är ”Kristi rena kärlek” (se Moroni 7:47). Vi visar bäst vår kärlek till Gud genom att hålla hans bud. Och vi kan visa vår kärlek till Gud och vår nästa genom medmänskligt tjänande.

Tillåt mig ge två belysande exempel. I Transsylvanska alperna i Rumänien döptes en man och hans hustru och två barn in i kyrkan. Han blev president över sin gren. Men på grund av ekonomiska problem och påtryckningar från sin familj blev han inaktiv en tid. När han åter blev aktiv berättade han att när han klev upp ur vattnet efter sitt dop, hade någon viskat ”jag älskar dig” i hans öra. Ingen hade sagt det till

honom tidigare. Minnet av den kärleksyttringen, och den kärlek och medmänsklighet som medlemmarna i hans gren visade honom, fick honom att återvända.

För många år sedan kom en ung man på villovägar. Under en tid hade hans föräldrar inget inflytande över honom. Två högpräster som var hans grannar och medlemmar i hans församling, men som inte hade fått någon särskild kallelse att tjäna honom, tog tillsammans med en farbror och några andra sig an honom och blev vän med honom. De vårdade sig om honom tills han blev aktiv igen, och uppmuntrade honom att förbereda sig för att gå på mission. De sade till honom att de älskade honom och visade den kärleken genom sitt sätt att behandla honom. Detta förändrade den unge mannens liv. Det krävs ett överflöd av kärlek och en gemensam ansträngning för att uppföstra ett barn.

”Ingen kan vara behjälplig i detta verk utan att vara ödmjuk och fylld av kärlek” (L&F 12:8). ”Tjäna varandra i kärlek” (Gal 5:13). På samma sätt som tjänande är en naturlig följd av kärlek, är kärlek en naturlig följd av tjänande. Män, tjäna er hustru. Hustrur, tjäna er man. Män och hustrur, tjäna era barn. Och till alla säger vi: Tjäna Gud och er nästa. När vi gör det kommer vi att älska den vi tjänar och sålunda lyda det största och främsta budet att älska.

Efter sin uppståndelse i Jerusalem visade sig Jesus för nephiterna i Amerika. Sedan han hade undervisat dem om dopet varnade han dem för vrede och stridslustnad. Han sade: ”Det skall icke vara någon ordstrid ibland eder . . . Ty sannerligen, sannerligen säger jag eder, att den som är stridslusten är icke av mig utan av djävulen, som är fader till oenighet och som uppeggar människornas hjärtan, så att den ene tvistar med den andre i vrede” (3 Nephi 11:22, 29).

Bröder och systrar, om vi lyder budet att älska, kommer det inte att finnas några ordstrider, tvister eller

hat mellan oss eller ibland oss. Vi kommer inte att tala illa om varandra utan kommer att behandla varandra med vänlighet och respekt, i insikten om att var och en av oss är ett Guds barn. Det kommer inte att finnas några nephiter, lamaniter eller andra ”-iter” ibland oss och varje man, kvinna och barn kommer att göra vad rätt är mot varandra.

Tidigt en morgon, när jag joggade genom Cismigiuparken i Bukarest, lade jag märke till ett gammalt träd som kämpade för att bilda nya grenar — att ge nytt liv. Livets symbol är att ge. Vi ger så mycket till familjer och vänner och till samhället och kyrkan, att vi ibland, i likhet med det gamla trädet, kan tycka att livet är för svårt — att det ständiga givandet är för tungt att bära. Kanske tänker vi att det skulle vara enklare att ge upp och bara göra det som den naturliga människan gör. Men vi bör inte och kommer inte att

ge upp. Varför? Därför att vi måste fortsätta att ge, liksom Kristus och det gamla trädet gav. När vi ger en smula av oss själva, låt oss då tänka på honom som gav sitt liv för att vi skulle få leva.

Mot slutet av sitt jordeliv återkom Jesus till kärlekens lära, när han lärde sina anhängare att så som han hade älskat dem skulle också de älska varandra. ”Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar” (Joh 13:35).

Jag drar slutsatsen, att om vi inte älskar Gud och vår nästa, kommer allt annat vi gör att ha ringa betydelse i evigheten, eftersom vi vet syftet med vår tillvaro,

Jag vittnar om Kristi gudomlighet och om att hans mission verkligen var att åvägbringa odödligheten och evigt liv för människan. Att vi må älska så som han älskade och fortsätter att älska, är min bön i Jesu Kristi namn. Amen. □

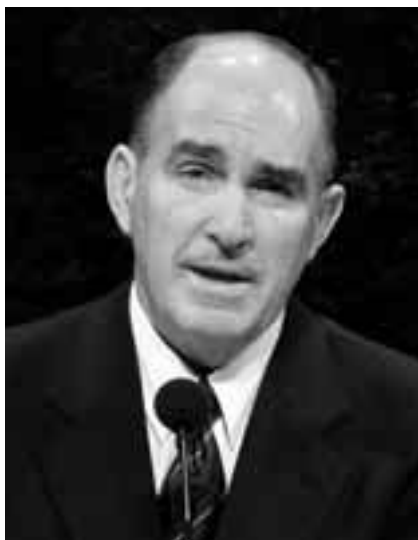
President Hinckley vinkar adjö till församlingen med sin käpp när han lämnar konferenscentret.

Våra handlingar formar vår karaktär

Äldste Wayne S Peterson
i de sjuttios kворum

”Vi kan i de flesta situationer bestämma vilken sorts erfarenhet vi kommer att få genom hur vi reagerar.”

För många år sedan, medan jag var på semester med min familj, hände det något som jag lärde mig mycket av. En lördag bestämde min hustru och jag att vi skulle ta med oss barnen på en åktur och samtidigt handla lite. Under åkturen somnade barnen och eftersom jag inte ville väcka dem, erbjöd jag mig att stanna kvar i bilen medan min hustru sprang in i affären.

Medan jag väntade kastade jag ett öga på bilen som stod parkerad framför min. Den var full av barn, och de tittade på mig. Jag tittade rakt in i en liten pojkes ögon. Han var sex eller sju år gammal. När vi såg på varandra, räckte han genast ut tungan åt mig.

Min första instinkt var att räkna

ut tungan åt honom. Jag tänkte: *Vad har jag gjort för att förtjäna detta?* Innan jag reagerade kom jag som tur var ihåg en princip som lärdes ut under generalkonferensen den föregående veckan av äldste Marvin J Ashton (se *Conference Report*, okt 1970, s 36–38, eller *Improvement Era*, dec 1970, s 59–60). Han undervisade om hur viktigt det var att agera istället för att reagera på det som händer runt omkring oss. Så jag vinkade till den lilla pojken. Han räckte ut tungan åt mig igen. Jag log och vinkade igen. Den här gången vinkade han tillbaka.

Snart smittade hans entusiastiska vinkningar av sig på en liten bror och syster. Jag svarade genom att vinka på olika sätt tills jag blev trött i armen. Då vilade jag den på ratten och fortsatte med alla kreativa vinkningar jag kunde komma på, alltmedan jag hoppades att deras föräldrar skulle återvända snabbt eller att min hustru snart skulle komma tillbaka.

Deras föräldrar kom till slut, och när de körde iväg fortsatte mina nya vänner att vinka tills jag inte kunde se dem mer.

Det var inte någon märkvärdig händelse, men det visade att vi i de flesta situationer kan *bestämma* vilken sorts erfarenhet vi kommer att få genom hur vi reagerar. Jag var tacksam för att jag hade valt att vara vänlig istället för att reagera på mina unga vänner barnsliga beteende. Genom att göra detta undvek jag de

negativa känslorna jag skulle ha haft om jag hade följt min naturliga instinkt.

Bland Frälsarens befallningar till nephiterna finner vi: ”Därför, allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem” (3 Nephi 14:12).

Tänk er vilken effekt det skulle ha på världen om alla efterlevde denna gyllene regel. Men att göra det verkar tvärt emot människans natur. Kung Benjamin lärde att ”den naturliga människan är fiende till Gud” och kommer att fortsätta vara det tills hon ”giver efter för den Helige Andens maning och avkläder sig den naturliga människan” och lär sig att vara ”undergiven, mild, ödmjuk, tålig [och] kärleksfull” (Mosiah 3:19).

Med det höga tempot i dagens samhälle tycks det finnas en större benägenhet för människor att vara aggressiva mot varandra. Vissa blir snabbt förnärmade och svarar argt på verkliga eller inbillade skymfer, och vi har alla erfarit eller hört rapporter om aggressivt beteende hos bilförare eller annat oförskämt, okänsligt uppförande.

Tyvär sprids en del av detta till våra hem, och skapar stridigheter och spänning i familjen.

Det kan kännas naturligt att reagera på en situation genom att ge tillbaka med samma mynt. Men det behöver inte vara på det sättet. När Viktor Frankl begründade sina svåra krigsupplevelser, erinrade han sig följande: ”Vi som levde i koncentrationsläger minns de män som gick runt i byggnaderna och tröstade andra, gav bort sin sista bit bröd. Trots att de inte var så många till antalet, ger de tillräckliga bevis för att allt kan tas ifrån en människa utom en sak: Den sista av människans friheter — *att själv välja sin egen attityd vid alla tillfällen*, att välja sin egen väg” (*Man’s Search for Meaning*, [1985], s 86; kursivering tillagd).

Detta är ett ädelt beteende och höga förväntningar, men Jesus förväntar sig inget mindre av oss.

”Älska era ovänner”, sade han, ”be för dem som förföljer er” (Matt 5:44).

En favoritpsalm förstärker denna undervisning:

*Värda dina känslor, broder,
sök att forma rätt din själ!
Och låt vishet alltid tala,
alltid råda till ditt väl.*

(”Värda dina känslor, broder”,
Hymner, nr 289.)

Besluten vi fattar och det sätt vi uppför oss på är det som i slutändan formar vår karaktär. Charles A Hall beskriver denna utveckling väl med följande ord: ”Så en tanke och skörda en handling. Så en handling och skörda en vana. Så en vana och skörda en personlighet. Så en personlighet och skörda ett livsöde” (ur *The Home Book of Quotations*, utvalda av Burton Stevenson [1934], s 845).

Det är i hemmet som vårt uppförande är viktigast. Det är platsen där våra handlingar har störst slagkraft, på gott och ont. Ibland känner vi oss så ”hemma” att vi inte längre tänker på vad vi säger. Vi glömmer att vara artiga. Om vi inte är på vår vakt, kan vi skapa en vana att kritisera varandra, tappa humöret eller handla själviskt. Eftersom vår make/maka eller våra barn älskar oss, kan de kanske vara snara att förlåta, men de bär ofta tyst inom sig osedda skador och outtalad hjärtesorg.

Det finns alltför många hem där barnen är rädda för sina föräldrar eller där hustrun är rädd för sin man. Våra ledare har påmint oss om att ”fadern [skall] presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet”, och varnade att ”de som . . . förgriper sig på maka eller barn . . . en dag kommer att stå ansvariga inför Gud” (Familjen: Ett tillkännagivande för världen, *Liahona*, okt 1998, s 24). Motståndaren vet att om han kan underhålla en atmosfär av stridighet, konflikt och rädsla i hemmet, bedrövas Anden, och banden som borde förena familjen försvagas.

Den uppståndne Herren sade:

”Ty sannerligen, sannerligen säger jag eder, att den som är stridslysten är icke av mig utan av djävulen, som är fader till oenighet och som uppeggar människornas hjärtan, så att den ene tvistar med den andre i vrede” (3 Nephi 11:29).

När vi känner att det finns ilska eller stridighet i våra hem, bör vi omedelbart inse vilken kraft som har tagit kontrollen över våra liv och vad Satan försöker göra. Salomo gav oss följande visa ord: ”Ett mjukt svar stillar vrede, ord som sårar väcker harm” (Ords 15:1).

Vårt hem borde vara en fristad där varje familjemedlem känner sig säker, trygg, älskad och skyddad från den skarpa kritik och stridighet som vi så ofta möter i världen.

Kristus gav oss ett fullkomligt exempel vad gäller att behålla känslomässig kontroll vid alla tillfällen. När han stod framför Kajfas och Pilatus, blev han piskad, slagen, spottad på och hånad av sina plågoandar (se Matt 26; Luk 23). Den stora ironin var att de förnedrade sin

Skapare, vilken underkastade sig lidandet på grund av sin kärlek till dem.

Under denna orättvisa behandling behöll Jesus fattningen och vägrade att handla ovänligt. Till och med på korset, mitt under den obeskriverliga smärtan, löd hans bön: ”Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör” (Luk 23:34).

Han väntar sig samma sak av oss. Till dem som ville följa honom sade han: ”Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar” (Joh 13:35).

Må vi visa vårt lärjungekap genom att stärka våra hem på vänliga och kärleksfulla sätt. Må vi komma ihåg att ”ett mjukt svar stillar vrede”, och sträva efter att i våra relationer och möten med andra forma en karaktär som får Frälsarens godkännande.

Jesus Kristus är det fullkomliga exemplet. Han är vår Frälsare och Återlösare. Jag vittnar om honom! Vi leds av en levande profet idag. I Jesu Kristi namn. Amen. □

Medlemmar i Tabernakelkören sjunger under en konferenssession.

Akta er för knot

Äldste H Ross Workman
i de sjuttios kvorum

”Vi måste lyda för att få Herrens välsignelser.”

Min kamrat och jag vittnade som unga missionärer om att Gud talar genom profeter i dag. En man frågade: ”Så vad sade er profet den här veckan?” Medan jag ansträngde mig för att komma ihåg vilket profetens budskap hade varit i det senaste numret av *Improvement Era*, kyrkans tidskrift på den tiden, insåg jag hur viktigt det var att känna till och lyda den levande profetens lärdomar.

I dag hoppas jag kunna övertyga er om att följa de levande profeterna och varna er för en list som den onde har tänkt ut för att hindra er från att följa dem. Skrifterna kallar den listen ”knot”, ”knorr” eller ”kritik”.

Frälsaren framställde en liknelse för att varna oss för den lömska vägen till olydnad genom knot. I liknelsen berättas det om en man av förnämlig släkt och som hade ett utvalt jordstykke. Han sade åt sina tjänare att plantera tolv olivträd och

bygga ett torn med utsikt över olivlunden. Syftet med tornet var att göra det möjligt för en väktare att sitta uppe i det och varna för annalkande fiender. På så sätt kunde olivlunden beskyddas.

Tjänarna byggde inte tornet. Fienden kom och bröt ner olivträden. Tjänarnas olydnad efterlämnade en katastrof i olivlunden (se L&F 101:43–62).

Varför lät tjänarna bli att bygga tornet? Katastrofens frö såddes av knot.

Enligt Herrens liknelse består knotet av tre steg, och vart och ett av dem leder till nästa steg nerför olydnadens väg.

Tjänarna började först med att ifrågasätta. De ville använda sitt eget omdöme om befallningarna de hade fått av sin mästare. De sade: ”Vartill behöver vår herre detta torn, alldenstund det är fred?” (L&F 101:48.) Först ifrågasatte de befallningarna i sitt eget sinne, sedan fick de också andra att börja ifrågasätta. Först kom ifrågasättandet.

För det andra kom de med bortförklaringar och undanflykter för att de inte gjorde vad de hade blivit ombudda att göra. De sade: ”Skulle icke dessa pengar kunna överlämnas åt växlarna? Detta behöves ju icke?” (L&F 101:49.) Således rättfärdigade de sin olydnad.

Det tredje steget är ofrånkomligt: Ovilja att lyda Mästarens bud. Liknelsen säger: ”[De blevo] lata och hörsammade icke sin herres befallningar” (L&F 101:50). Det var bäddat för katastrof.

Gud har välsignat sina barn med profeter som undervisar dem om

hans vägar och förbereder dem för evigt liv. Guds vägar är inte lätta för människan att förstå. ”Mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte mina vägar, säger Herren” (Jes 55:8). Vi måste lyda för att få Herrens välsignelser, även om vi inte förstår syftet med budet.

Den onde använder sin list och viskar till oss att knota, för att tillintetgöra den kraft som lydningen ger. Knotets mönster ses tydligt i följande skildring av Israels barn:

Herren lovade Israels barn att han skulle sända en ängel för att driva bort kananeerna, så att Israel skulle få arva ett land av mjölk och honung (se 2 Mos 33:1–3). När Israel kom fram till Kanaans gränser skickade Mose spejare in i området. När de återvände rapporterade de att Kanaans härar var starka och sade att de ansåg att Kanaan var starkare än Israel. Sedan började knotandet.

De ifrågasatte det bud som de hade fått genom Mose, sin levande profet. De lät andra få del av sina tvivel. Hur skulle Israel kunna besegra Kanaans jättar, när Israels barn ansåg att de inte var större än gräshoppor jämfört med dem? (Se 4 Mos 13:32–34.)

Ifrågasättandet ledde till bortförklaringar och undanflykter. De hävdade att de oroade sig för hustrur och barn. De sade: ”Det skulle ha varit bättre för oss i Egypten!” (Se 4 Mos 14:2–3.)

Knotet blev till olydnad när Israel ville välja en anförare som skulle leda dem tillbaka till Egypten (se 4 Mos 14:4).

De vägrade helt enkelt att följa den levande profeten. På grund av deras knot tog Herren ifrån Israels barn den utlovade välsignelsen att han skulle förgöra kananeerna och ge dem deras förlovade land. I stället skickade han ut Israel att vandra i öknen i 40 år.

Knotets bekanta mönster ser vi också i Lehis familj.

När profeten Lehi skickade sina söner till Jerusalem för att hämta mässingsplåtarna, möttes de av stora

Prästadsbörare kommer till generalkonferensens prästads-session på lördagskvällen.

motgångar. Först blev Laman utkastad ur Labans hus endast för att han begärt att få plåtarna. Efter det att Lehis söner hade erbjudit sig att köpa plåtarna med guld och silver, traktade Laban efter deras liv och beslagtogs deras ägodelar. Bröderna kurade ihop sig i en grotta i klippan för att bedöma situationen.

Laman och Lemuel knorrade. Det började, som alltid, med ifrågasättande. De sade: "Huru är det möjligt, att Herren skall överlämna Laban i våra händer?" (1 Nephi 3:31.)

Sedan kom undanflykterna: "Se, han är en mäktig man, och han kan befalla över femtio, ja, han kan till och med dräpa femtio, och varför då icke oss?" (1 Nephi 3:31.)

Slutligen blev de motvilliga. Fyllda av ilska, ovilja och undanflykter väntade Laman och Lemuel vid Jerusalems murar medan den trofaste Nephi utförde Herrens verk (se 1 Nephi 4:3–5).

Herren har fördömt denna inställning i vår tid: "Den som icke gör något, förrän han får befallning om det och mottager befallningen med tvivlande hjärta och är sen till att utföra densamma är under fördömmelse" (L&F 58:29).

Vi har understött våra levande profeter genom handuppräknings. Vi gläder oss åt förmånen att få höra Guds uppenbarade ord i vår tid genom levande profeter. Vad gör vi när vi hör dem? Följer vi de levande profeternas instruktioner till punkt och pricka? Eller knotar vi?

Är det lättare att följa en levande profet i vår tid än det var under Moses och Nephis dagar? Skulle inte de som knotade mot Mose och Nephi också ha knotat i dag? Samma frågor kan ställas i motsatt ordning. De som knotar i dag skulle också ha knotat, precis som Laman och Lemuel eller Israels barn, mot den dåvarande profeten, med samma katastrofala följd.

Den enklaste av anvisningar kan avslöja tendensen att knota. Jag var en gång på ett möte när den presiderande auktoriteten bad medlemmarna i församlingen att sätta sig längre fram i möteslokalen. Några flyttade på sig. De flesta satt kvar. Varför?

Jag är säker på att det fanns de som ifrågasatte varför de skulle flytta sig från sina bekväma platser. "Varför ska jag göra det?" Den frågan åtföljdes utan tvivel genast av en undanflykt eller bortförklaring till varför det inte skulle spela någon roll om de bytte plats eller inte. Jag tror att vissa kände irritation över att den presiderande auktoriteten skulle be om något sådant. Det sista steget, uppenbart för alla som var där, var en motvilja att lyda. Få flyttade på sig. Var det en småsak? Ja. Men det återspeglade en djupare ovilja mot att lyda. Det återspeglade en anda av olydnad. Det är ingen småsak.

Jag var nyligen på ett möte i

kyrkan i västra Afrika när en prästdömsledare bad bröderna att komma fram och sätta sig på de tre första bänkraderna i kapellet. Alla män ställde sig genast upp och flyttade på sig som de hade blivit ombedda. En småsak? Ja. Men det återspeglade en önskan att lyda. Det är ingen småsak.

Jag uppmanar er att inrikta er på det bud från de levande profeterna som stör er mest. Ifrågasätter ni om budet kan tillämpas på er? Hittar ni genast en ursäkt för varför ni inte kan hålla det budet just nu? Känner ni er frustrerade eller irriterade när någon påminner er om budet? Är ni ovilliga att hålla det? Ta er till vara för den ondes list. Akta er för knot.

En lyckosam förälder upplever en alldeles särskild glädje när hans barn lyder villigt. Är det inte på samma sätt med Gud?

Till någon ringa del förstår jag hur glad Herren måste vara när hans tjänare lyder utan knot. Nyligen var min hustru och jag närvarande vid ett möte där våra ansvarsåligganden skulle klargöras. Vid den tidpunkten hade vi ingen aning om vilket uppdrag vi skulle få eller var vi skulle verka. Jag hade enskilt fått veta att vi skulle kallas att verka i västra Afrika. Jag blev både förvånad och förtjust över uppdraget, men jag tänkte på det som min livskamrat sedan nästan 39 år tillbaka ofrånkomligen skulle tänka på. Hur skulle hon ta emot detta uppdrag? Jag visste att hon skulle gå med på att åka. Under alla våra år tillsammans har hon aldrig sagt nej till en kallelse från Herren. Men vad skulle hon känna inför det?

När vi satt tillsammans såg hon på mig att jag visste vilket uppdrag vi skulle få. Hon sade: "Nå, var är det någonstans?" Jag svarade kort: "Afrika." Hennes ögon lyste upp och hon sade glatt: "Är det inte underbart!" Min glädje var fullkomlig.

Sådan glädje måste vår himmelske Fader känna, när vi villigt följer de levande profeterna. Jag vittnar om att Jesus Kristus lever. Han talar till profeter i vår tid. Må vi följa våra levande profeter utan knot, är min bön, i Jesus Kristi namn. Amen. □

Kraften i ett starkt vittnesbörd

Äldste Richard G Scott
i de tolv apostlarnas kvorum

"Din personliga säkerhet och lycka hänger på kraften i ditt vittnesbörd, för det kommer att hjälpa dig att handla rätt i tider av prövningar och otrygghet."

I denna värld fylld av osäkerhet, finns det vissa saker som aldrig förändras: vår himmelske Faders fullkomliga kärlek till var och en av oss, att han utan tvekan finns där och alltid lyssnar på oss, förekomsten av ovillkorliga och oförändrade sanningar, att det verkligen finns en lycksalighetsplan, vissheten om att framgång i livet nås genom tro på Jesus Kristus och lydnad till hans lärdomar på grund av den återlösende kraften i hans försoning, att det förvisso finns ett liv efter döden, att vårt tillstånd där verkligen avgörs av hur vi lever här. Vare sig man accepterar eller inte accepterar dessa sanningar är de verkliga. De är grundläggande beståndsdelar i ett levande vittnesbörd. Ett starkt

vittnesbörd utgör den orubbliga grundvalen för ett tryggt och meningsfullt liv där frid, tillförsikt, glädje och kärlek kan blomstra. Det är förankrat i övertygelsen om att en allvetande Gud råder över sitt verk. Han kommer inte att misslyckas. Han kommer att hålla sina löften.

Ett starkt vittnesbörd är den stödjande kraften i ett framgångsrikt liv. Det har sin grund i att man förstår Gud Faderns, Jesu Kristi och den Helige Andens gudomlighet. Det är säkert förankrat i en villighet att förlita sig på dem. Ett mäktigt vittnesbörd grundas på en personlig övertygelse om att den Helige Anden kan vägleda och inspirera våra dagliga gärningar så att vi gör det rätta.

Ett vittnesbörd stärks av andliga intryck som bekräftar sanningen i en lärdom, en rättfärdig handling, eller en varning för en förestående fara. Ofta åtföljs sådana maningar av mäktiga känslor som gör det svårt att tala och som fyller ögonen med tårar. Men ett vittnesbörd är inte ett känslosvall. Det är själva kärnan i en karaktär som vävts av trådar som spunnits av oräkneliga rättfärdiga beslut. Dessa beslut har fattats med tillitsfull tro på det man är övertygad om och som, åtminstone i början, man inte ser.¹ Ett starkt vittnesbörd ger oss frid, tröst och tillförsikt. Det skapar en övertygelse om att när Frälsarens lärdomar ständigt

efterlevs, kommer livet att bli vackert och framtiden tryggad, och vi kommer att ha förmågan att övervinna de prövningar som kommer i vår väg. Ett vittnesbörd växer fram ur en insikt om sanningen, renodlad under bön och begrundan av lärdomarna i skrifterna. Det får näring när vi lever efter dessa sanningar i tro och i den fasta förvisningen om att vi kommer att få de utlovade frukterna.

Ett starkt vittnesbörd har varit ett stöd för profeterna genom tiderna och gett dem styrka att handla med mod och beslutsamhet under svåra tider. Ett kraftfullt vittnesbörd kan betyda detsamma för dig. När du stärker ditt eget vittnesbörd, får du kraft att fatta rätta beslut, så att du kan stå orubblig inför påtryckningarna från en allt ondare värld. Din personliga säkerhet och lycka hänger på kraften i ditt vittnesbörd, för det kommer att hjälpa dig att handla rätt i tider av prövningar och otrygghet.

Utvärdera dig själv uppriktigt. Hur starkt är ditt eget vittnesbörd? Är det

verkligen en stödjande kraft i ditt liv, eller är det mer som ett hopp om att det du har lärt dig är sant? Är det mer än en vag tro på att värdefulla begrepp och livsmönster verkar förnuftiga och logiska? En sådan intellektuell slutsats kommer inte att hjälpa dig när du möter de allvarliga utmaningar som oundvikligen kommer i din väg. Hjälper ditt vittnesbörd dig att fatta rätta beslut? För att det ska kunna ske måste grundläggande sanningar bli en del av din karaktärs innersta väsen. De måste bli en väsentlig del av din själ, mer värdefull än livet självt. Om en ärlig bedömning av ditt vittnesbörd bekräftar att det inte är så starkt som det borde vara, hur kan det då bli starkare?

Ditt vittnesbörd stärks när du utövar tro på Jesus Kristus, på hans lärdomar och på hans obegränsade makt att kunna uppfylla det han har lovat.² Nyckelorden här är att "utöva tro". Sann tro har en enorm kraft, men det finns principer som måste efterföljas för att frigöra den kraften. Moroni lärde: "Tro är något som man hoppas på och som icke

synes. Motsägen därför icke, emedan I icke sen, ty I mottagen ej någon förvisning, innan eder tro har bestått provet."³ Detta betyder att du måste tillämpa tron eller principen du tror på. När du ständigt lever efter den, kommer vittnesbördet om att den är sann genom den Helige Andens kraft. Det är ofta en känsla av frid. Det kan vara en känsla som berör dig. Det kanske visas genom att dörrar öppnas till andra sanningar. Om du tålmodigt söker efter en bekräftelse, kommer du att få den. Inse att Herren kommer att ge dig förmågan att förstå och att bevisa sanningen i hans lärdomar genom personliga erfarenheter. Han kommer att bekräfta att hans lagar verkligen ger de utlovade resultaten när vi villigt och oavbrutet lyder dem.

Ett vittnesbörd renodlas genom tysta stunder i bön och begrundan, då du uppmärksammar de intryck som följer sådana ansträngningar. Ödmjuk och tillitsfull bön ger dig tröst, lindring, ro, vägledning och frid, något som en ovärdig person aldrig får uppleva.

Några sanningar om bönen kanske kan hjälpa dig. Herren hör dina böner i svåra stunder. Han kommer alltid att besvara dem. Men hans svar kommer vanligtvis inte medan du står på knä, även om du kanske ber om ett omedelbart svar. Det finns ett mönster som måste följas. Du har blivit ombedd att söka efter ett svar på dina böner och sedan fråga om det är rätt.⁴ Följ hans råd att "utforska det i ditt eget sinne".⁵ Ofta kommer du att tänka på en lösning. Sök därefter en bekräftelse på att ditt svar är rätt. Denna hjälp kan komma från bönen och genom att begrunda skrifterna, ibland genom andras ingripande,⁶ eller genom din egen förmåga med den Helige Andens vägledning.

Ibland vill Herren att du går vidare, med förtröstan på honom, innan du får en bekräftelse. Hans svar kommer oftast bitvis. När varje del efterföljs i tro, bildar de olika

delarna så småningom ett svar tillsammans. Detta mönster kräver att man utövar tro. Även om det ibland är mycket svårt, resulterar det i en betydande personlig tillväxt. Ibland ger Herren dig ett svar innan du bett om det. Detta händer när du är omedveten om en fara, eller om du gör något som är fel i tron att det är rätt.

Alma visade hur fasta och bön kan stärka ditt vittnesbörd. Han sade:

"Se, jag betygar för eder, att jag förvisso vet, att de ting om vilka jag talat äro sanna. Och huru tron I, att jag blivit övertygad om sanningen i dessa ting? . . .

Se, jag har fastat och bett många dagar, att jag själv måtte få kunskap om dessa sanningar, och nu vet jag för min egen del, att de äro sanna, ty Herren Gud har uppenbarat dem för mig genom sin Helige Ande."⁷

President Romney undervisade

om skrifternas förmåga att stärka vittnesbörd med detta exempel ur sitt eget liv:

"Jag uppmanar er att bekanta er med [Mormons bok]. Läs den högt för era barn; de är inte för små för att förstå den. Jag minns att jag läste den tillsammans med en av mina pojkar när han var mycket ung . . . Jag låg i den undre sängen och han i den övre. Vi läste varannan vers var av de tre sista underbara kapitlen i 2 Nephi. Jag hörde att han läste med bruten stämma och trodde att han blivit förkyld . . . När vi slutat sade han . . . 'Pappa, händer det att du gråter ibland när du läser Mormons bok?'

'Ja, min son . . . ibland vittnar Herrens ande så starkt för min själ att Mormons bok är sann att jag gråter.'

Han sade: 'Det var det som hände med mig i kväll.'⁸

Ditt vittnesbörd kommer att bli starkt när du villigt lyder tionde- och fasteofferlagen, och Herren kommer att välsigna dig rikligen för detta. När ditt vittnesbörd växer sig starkare, anstränger sig Satan ännu mer för att fresta dig. Stå emot hans lister. Du kommer att bli starkare av det, och hans inflytande på dig svagare.⁹ Satans växande inflytande i världen tillåts för att skapa en miljö där vi kan visa vad vi går för. Även om Satan orsakar fördörelse i dag, avgjordes hans slutliga bestämmelse genom Jesu Kristi försoning och uppståndelse. Djävulen kommer inte att triumfera.

Till och med nu måste han hålla sig inom de gränser som Herren har satt upp. Han kan inte ta bort någon välsignelse som vi har gjort oss förtjänta av. Han kan inte ändra på en persons karaktär som vävts genom rättfärdiga beslut. Han har inte makt att förstöra eviga band som knutits i ett heligt tempel mellan man och hustru och barn. Han kan inte kväva sann tro. Han kan inte ta bort ditt vittnesbörd. Visserligen kan dessa saker gå förlorade om vi ger efter för hans frestelser, men av sig själv besitter han inte makten att tillintetgöra dem.

Dessa och de andra sanningarna är absolut vissa. Men din övertygelse om deras verklighet måste komma av att du själv förstår sanningen, att du själv tillämpar den gudomliga lagen och att du villigt söker efter att få Andens bekräftande vittne. Ditt vittnesbörd kan börja med att du inser att Herrens lärdomar är förnuftiga. Men det måste växa genom att du tillämpar dessa lagar. Då kan du genom egen erfarenhet vittna om deras sannhet och få de utlovade frukterna. En sådan bekräftelse kommer inte med en gång. Ett starkt vittnesbörd kommer rad på rad, bud på bud. Det kräver tro, tid och ständigt lydnad och en vilja att göra uppoffringar.

Ett starkt vittnesbörd kan inte byggas på en bräcklig grundval. Hävda därför inte att du tror på något när du inte är säker på det. Sök efter att få ett bekräftande vittnesbörd. Kämpa i mäktig bön, lev rättfärdigt och be om en andlig bekräftelse. Det bästa med Herrens lärdomar är att de är sanna och att du kan få en egen bekräftelse på det. Skärp din andliga lyhördhet genom att ständigt vara redo att höra vägledningen som kommer genom Andens milda och stilla röst. Låt din Fader i himlen få veta dina känslor, dina behov, dina bekymmer, dina förhoppningar och förväntningar. Tala till honom med fullkomlig tillit i vetskap om att han hör och besvarar dina böner. Gå sedan vidare i ditt liv, och gör det du vet är rätt. Vandra med den förtröstan som kommer av tro och rättfärdighet och vänta tålmodigt på det svar som kommer att ges dig på det sätt och i den tid som Herren finner lämpligast.¹⁰

Hur var det möjligt för Joseph Smith att uträtta det som översteg hans egen förmåga? Det var möjligt tack vare hans mäktiga vittnesbörd. Detta ledde till hans lydnad, hans tro på Mästaren och hans orubbliga beslutsamhet att göra hans vilja. Jag vittnar om att allteftersom ditt vittnesbörd tillväxer i styrka, kan du, när du så behöver och har förtjänat det, bli inspirerad att veta vad du

behöver göra, och när du så behöver det, få gudomlig kraft eller förmåga att utföra det.¹¹ Joseph Smith utvecklade sin förmåga att följa Herrens ledning genom att utöva självdisciplin. Han lät inte sina egna önskemål, sin bekvämlighet eller människors påtryckningar hindra honom från att lyda. Följ hans exempel.

Om du vill ha bestående frid och trygghet måste du någon gång i livet, under tysta stunder av begrundan, få en fast förvisning om att det finns en Gud i himlen som älskar dig, att han råder över sitt verk och kommer att hjälpa dig. En sådan övertygelse är kärnan i ett starkt vittnesbörd.

Om några få minuter kommer president Gordon B Hinckley att hålla det sista talet på konferensen. I morse hörde vi honom som en Guds profet ge oss allvarliga, men ändå hoppingivande, råd om de utmaningar vi står inför. Han bad oss att ödmjukt be till vår himmelske Fader om ledning och styrka att bekämpa det onda. Vår trygghet finns i Gud och hans älskade Son Jesus Kristus. Jag vet att Frälsaren älskar er. Han kommer att befästa era ansträngningar att bygga ett starkare vittnesbörd, så att det blir till en fulländad kraft för det godas inflytande i ert

liv, en kraft som kommer att stödja er i alla svåra stunder och ge er frid och förtröstan under dessa otrygga stunder.

Som en av hans apostlar med myndighet att bära vittne om honom, vittnar jag högtidligt om att jag vet att Frälsaren lever, att han är en uppståndnen och förhärligad varelse med fullkomlig kärlek. Han är vårt hopp, vår förespråkare, vår Återlösare. I Jesu Kristi namn. Amen. □

SLUTNOTER

1. Se Ether 12:6; Heb 11:1.
2. Se Alma 26:22; L&F 3:1–10; 82:10.
3. Ether 12:6, kursivering tillagd.
4. Se L&F 6:23, 36; 8:2–3, 10; 9:9.
5. L&F 9:8.
6. Se Spencer W Kimball, *Teachings of Spencer W Kimball*, utgiven av Edward L Kimball (1982), s 252.
7. Alma 5:45–46.
8. Se "Min själ fröjdar sig över de heliga skrifterna", *Nordstjärnan*, apr 1983, s 22.
9. Se David O McKay, "Let Virtue Garnish Thy Thoughts," *Improvement Era*, juni 1969, s 28.
10. Se David O McKay, "The Times Call for Courageous Youth and True Manhood," *Improvement Era*, juni 1969, s 117.
11. Se L&F 43:16.

”Tills vi möts igen”

President Gordon B Hinckley

”Vår trygghet ligger i redbarheten i våra liv. Vår styrka ligger i vår rättfärdighet. Gud har klargjort att om vi inte överger honom, kommer han inte att överge oss.”

Mina kära bröder och syst-rar, jag är glad att vi har haft syster Inis Hunter, president Howard W Hunters änka, med oss i dag och igår. Vi uppskattar mycket hennes närvaro.

Vi har nu kommit till slutet av denna underbara konferens. Kören kommer att sjunga ”Gud var’ med dig tills vi möts igen” (Psalmer, nr 107). Jag är tacksam över den sången. Den lyder:

*Gud var’ med dig tills vi möts igen.
Må hans ord en tröst dig vara.
Slut dig till hans trygga skara.*

*Och när frestelser dig snärja,
låt hans säkra arm dig värja.*

*Sök i bön din andes tuktan.
Döden inger ingen fruktan.
Gud var’ med dig tills vi möts igen.*

Jag har sjungit dessa ord på engelska medan andra sjungit dem på många andra språk. Min stämma har ljudit med dessa underbara och enkla ord vid minnesvärda tillfällen på jordens alla kontinenter. Jag har sjungit dem när vi sagt farväl till missionärer, med tårar i ögonen. Jag har sjungit dem tillsammans med män i stridsmundering under kriget i Vietnam. På tusentals platser och vid många tillfällen under dessa nästan oräkneliga år, har min stämma ljudit tillsammans med så många andra i dessa avskedsord, sjungna av människor som älskar varandra.

Vi var främlingar när vi möttes. Vi var bröder och systrar när vi sade farväl.

Dessa enkla ord blev en bön vi uppsände till himmelens tron till förmån för varandra.

Och i denna anda tar vi farväl av varandra när vi avslutar vad som har varit en mycket anmärkningsvärd och historisk konferens.

Det är min förhoppning att vi, när vi har hört bröderna och syst-rarna tala, har rörts i våra hjärtan och stärkts i vår beslutsamhet. Jag hoppas att varje gift man har sagt till sig själv: ”Jag ska vara snällare och generösare mot min följeslagare och mina barn. Jag ska behärska mitt humör.” Jag hoppas att vänlighet kommer att ersätta skärpan i våra samtal med varandra.

Jag hoppas att varje hustru kommer att betrakta sin man som sin kära följeslagare, sitt livs ledstjärna, sin supporter, sin beskyddare, sin kamrat med vilken hon vandrar

hand i hand och delar bördan lika. Jag hoppas att hon ska betrakta sina barn som Guds söner och döttrar, det viktigaste hon gett världen, och se deras utveckling som sin största angelägenhet, och att de är mer betydelsefulla än någonting annat som hon har eller kunde hoppas att få.

Jag hoppas att pojkar och flickor lämnar denna konferens med större uppskattning för sina föräldrar, med en mer brinnande kärlek i sina hjärtan till dem som har fört dem in i världen, till dem som älskar dem mest och oroar sig mest för dem.

Jag hoppas att oljudet i våra hem ska sjunka några decibel, att vi dämpar våra röster och talar till varandra med större uppskattning och respekt.

Jag hoppas att alla vi som är medlemmar i denna kyrka ska vara fullständigt lojala mot kyrkan. Kyrkan behöver ert trofasta stöd, och ni behöver kyrkans trofasta stöd.

Jag hoppas att bönen kommer att få större betydelse i våra liv. Ingen av oss vet vad som ligger framför oss. Vi kan spekulera, men vi vet inte. Sjukdom kan drabba oss. Motgångar kan överraska oss. Rädsla kan ansätta oss. Döden kan lägga sin kalla och allvarsamma hand på oss eller någon vi håller kär.

Oavsett vad som kommer, må tron, orubblig och oföränderlig, lysa över oss liksom Polstjärnan.

Vi står idag inför säregna problem, allvarliga, djupa och svåra och som bekymrar oss storligen. Vi behöver verkligen Herren.

När jag gick hem för att äta lunch, knäppte jag på TV:n, såg på nyheterna en stund, och formulerade om orden ur Psaltaren i mitt sinne: ”Varför rasar nationerna så häftigt mot varandra?” (Se Ps 2:1.) Jag har levt under 1900-talets alla krig. Min äldsta bror ligger begravd i Frankrikes jord. Han blev ett offer i första världskriget. Jag har levt under andra världskriget, Koreakriget, Vietnamkriget, Gulfkriget och mindre konflikter. Vi har varit ett mycket tröttrigt och svårt folk i våra

konflikter. Vi behöver verkligen vända oss till Herren och fästa blicken på honom. Jag tänker på Kiplings mäktiga ord:

*Fjärran kallad, vår flotta bleknar,
på strand och udde faller skotten —
se, all vår gångna ståt och prakt
är som hos Nineve och Tyrus!
Nationernas domare, skona oss än,
för att vi inte skall glömma — för
att vi inte skall glömma!*

(Rudyard Kipling, "Recessional,"
i *Masterpieces of Religious Verse*,
utgivna av James Dalton Morrison
[1948], s 512, fritt översatt)

Vår trygghet ligger i redbarheten i våra liv. Vår styrka ligger i vår rättfärdighet. Gud har klargjort att om vi inte överger honom, kommer han inte att överge oss. Han som bevarar Israel slumrar inte, sover inte (se Ps 121:4).

Och nu, när vi avslutar denna konferens, skulle jag, trots att vi kommer att få en avslutningsbön, under dessa omständigheter vilja uppsända en kort bön:

O Gud, vår evige Fader, du som är nationernas mäktige domare, du som råder över universum, du som är vår Fader och vår Gud, vars barn vi är, vi ser till dig i tro under denna mörka och allvarliga tid. Vi ber dig, käre Fader, att välsigna oss med tro. Välsigna oss med kärlek. Välsigna oss med kärlek till vår nästa i våra hjärtan. Välsigna oss med uthållighetens anda att vi må utrota den fruktansvärda ondskan som finns i denna värld. Beskydda och vägled dem som aktivt verkar i striden. Välsigna dem, beskydda deras liv, skydda dem från skada och ondskan. Lyssna på deras nära och kära som ber för deras säkerhet. Vi ber för världens stora demokratier, vilkas regeringars upprättande du har vakat över, där frid och frihet och demokratisk verksamhet råder.

O Fader, var barmhärtig mot denna vår nation, och dess vänner i denna stund av nöd. Skona oss och hjälp oss att alltid vandra i tro på dig

och på din älskade Son, vars barmhärtighet vi förlitar oss på och som vi ser till som vår Frälsare och vår Herre. Vi vädjar ödmjukt till dig att välsigna fredens sak och snart återföra den till oss, och vi ber att du må förlåta oss våra misstag, överse med

våra synder, vara vänlig och nådig mot oss och göra att våra hjärtan vänds i kärlek till dig. Vi ber ödmjukt i hans namn, han som älskar oss alla, ja Herren, Jesus Kristus, vår Återlösare och vår Frälsare. Amen. □

Ståndaktiga och orubbliga

Syster Mary Ellen W Smoot
Hjälpföreningens president

"Vi kan inte överge vår tro när prövningar kommer i vår väg. Vi tänker inte vända oss bort, vi tänker inte dra oss tillbaka, vi tänker inte bli modfällda."

Somliga människor och händelser träder in i vårt liv, lämnar fotspår i vårt hjärta och vi blir aldrig desamma igen.

Ikväll är vår bön som ett presidentskap att det vi säger här denna afton lämnar fotspår i era hjärtan och att det hjälper oss alla att vara fasta, ståndaktiga och orubbliga som Guds döttrar.

Medan jag har rest världen över har Hjälpföreningens trofasta systrar lämnat fotspår i mitt hjärta. Jag har iakttagit deras hängivna ansträngningar att hjälpa och tjäna varandra både här och på andra platser runtom i världen. Jag kommer aldrig

igen att vara densamma.

Det är min bön att ni ber för mig när jag säger några ord som jag hoppas ska genomsyra era hjärtan och leda er närmare vår Frälsare och Återlösare.

Vi väljer att vara ståndaktiga och orubbliga i vår tro eftersom vi fått löften om evig härlighet, evig utveckling och fortsatta familjerelationer i det celestialet riket. Vi älskar våra familjer och vet att vi upplever vår största glädje och frid när vi ser varje familjemedlem möta livets prövningar och göra rättfärdiga val för att övervinna världen.

Ibland håller jag mina barns eller barnbarns ansikte mellan mina händer när de håller på att göra något som kommer att orsaka dem omedelbar eller långvarig skada. Jag ser dem djupt i ögonen och förklarar noggrant för dem hur mycket vi älskar och värdesätter dem. Sedan förklarar jag vilka skador deras val kan föra med sig.

Jag kan föreställa mig hur Frälsaren håller våra ansikten mellan sina händer och vädjar till oss var och en personligen att fortsätta vara ståndaktiga, orubbliga och trofasta mot den Gud som skapade oss.

Systrar, jag önskar jag kunde hålla era ansikten mellan mina händer, se djupt in i era ögon, och få er att

tydligt förstå hur viktig er roll som Guds älskade döttrar är, vars "liv har betydelse, ändamål och inriktning". Vi är kvinnor som "stärker vårt vittnesbörd om Jesus Kristus genom bön och skriftstudier", som "söker andlig styrka genom att följa den Helige Andens maningar". Vi "ägnar oss åt att stärka äktenskap, familjer och hem . . . [och] finner upphöjdhet i moderskap och glädje i kvinnlighet."¹ Vi är kvinnor i Hjälpföreningens organisation i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Innan vi kom till jorden levde vi tillsammans i en kärleksfull himmelsk Faders närhet. Jag kan föreställa mig att ett av de samtalsämnena vi tyckte bäst om att diskutera var vad som skulle hända när vi gick igenom slöjan och påbörjade vårt jordiska liv.

Nu är vi här. Även om vi upplystes om hur svårt livet på jorden skulle bli, tvivlar jag på att vi förstod eller kunde ha vetat hur krävande och prövande, hur tröttande och till och med sorglig denna jordiska tillvaro skulle bli. Utan tvivel har vi alla ibland känt att någon erfarenhet vi fått genomgå nästan varit oss övermäktig. Men profeten Joseph Smith lärde oss att "när vi gick med i kyrkan lovade vi att tjäna Gud. När vi gjorde det lämnade vi neutral mark och kan aldrig återvända dit. Skulle vi överge Mästaren vi lovat att tjäna, gör vi det på den ondes anstiftan och vi följer då hans befallningar och är hans tjänare."²

Jag kan föreställa mig att Frälsaren håller våra ansikten mellan sina händer, ser djupt in i våra ögon och lovar oss ett systemskap, en Hjälpförening, som hjälp i våra prövningar. Denna organisation för kyrkans alla kvinnor är till för att hjälpa oss komma till Frälsaren och bistå varandra med att ta hand om de sjuka och fattiga. Hjälpföreningens systrar omfamnar de nya medlemmarna och ser till att alla känner sig värdefulla och omhändertagna oavsett vilka livsförhållanden de befinner sig i. De välkomnar de unga kvinnorna till Hjälpföreningen och

låter dem ta del av varje aktivitet. Använd dem. Vi har inte råd att förlora dem. Alla kommer att bli upplifyfta och älskade. Alla följer prästadömetns ledare när de vägleder oss på den smala vägen till tryggheten, till den rena sanningen och till en livsstil som anstår Guds döttrar.

President Gordon B Hinckley har gett kyrkans kvinnor följande råd: "Lev upp till den stora potential som finns inom er. Jag ber er inte att sträcka er längre än ni har förmåga till. Jag hoppas ni inte plågar er själva med tankar på misslyckande. Jag hoppas ni inte försöker sätta mål som ligger långt bortom er förmåga att uppnå. Jag hoppas att ni helt enkelt gör det ni kan göra så gott ni kan. Om ni gör det kommer ni att få se underverk ske."³

När jag hör systrar säga: "Det är för jobbigt att göra besöken som besökslärare", eller "jag har helt enkelt inte tid med att be och studera skrifterna"! eller "Jag har för mycket att göra för att gå på mötet

för hemmets, familjens och den enskildes utveckling", då vill jag upprepa president Hinckleys råd: "Lev upp till de stora inneboende möjligheter som ni har." Kanske behöver vi stanna upp och fundera på om våra handlingar överensstämmer med det som betyder mest för oss. Om vi sätter det som är viktigast först i livet, kan vi leva varje dag utan att behöva känna samvetsksval.

Vi går inte till Hjälpföreningen varje vecka bara för att få andlig föda, stöd och kärlek, utan också för att anmäla oss till tjänst. Ibland finns den viktigaste tjänsten vi kan utföra inom vårt eget hems väggar.

Lucifer gör allt han kan för att avleda vår uppmärksamhet från det som är viktigast. Ett av hans mest effektiva sätt är att övertyga oss om att det är omöjligt att koncentrera sig på andliga saker när livets krav ansätter oss från alla håll.

När en laglörd frågade Frälsaren vilket som var det största budet, svarade Jesus utan att tveka: "Du skall

älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd . . . sedan kommer ett som liknar det: Du skall älska din nästa som dig själv."⁴ Så lyder de två stora buden. På dessa båda bud hänger hela lagen och profeterna. Dessa bud är det som betyder mest av allt. När vi strävar efter att leva efter dessa bud, hamnar allting annat på rätt plats.

Hur är vår relation med vår himmelske Fader? Älskar vi honom med all vår kraft, allt vårt förstånd och all vår styrka? Hur mycket älskar vi våra familjer, våra grannar, våra systor i Hjälpföreningen och våra medmänniskor? Dessa frågor hjälper oss inse vad det är som är viktigast och tjänar som en mall vi kan jämföra våra dagliga aktiviteter med för att se om vi är på rätt spår.

Älskar vi Herren om vi går på filmer med femtonårsgräns eller läser pornografiska tidningar eller deltar i aktiviteter som är förnedrande eller opassande för en Guds dotter? Visar

vi att vi älskar Herren om vi klär oss oanständigt? Nyligen talade jag till en stor grupp ungdomar och en ung man gav mig en lapp efter mötet med följande ord: "Var snäll och berätta för systrarna i kyrkan hur mycket jag värdesätter deras anständighet. Jag vet att det är svårt att hitta anständiga kläder i dagens värld. Men var snäll och säg dem att det är värt besväret för mig och för de värdiga män som de kommer att gifta sig med."

Vi kan inte överge vår tro när prövningar kommer i vår väg. Vi tänker inte vända oss bort, vi tänker inte dra oss tillbaka, vi tänker inte bli modfällda. Vi tänker frimodigt och säkert gå framåt och vara ett föredöme för alla omkring oss i anständighet, ödmjukhet och tro. Att vara ståndaktig och orubblig är en personlig strävan som medför eviga belöningar för oss. Och när vi så strävar, måtte då "Kristus, Herren Gud Allsmäktig, . . . sätta sitt insegel på eder, så att I kunnen komma till himmelen och hava evig frälsning och evigt liv".⁵

För några år sedan sade syster Belle Spafford i ett ord av farväl till Hjälpföreningens systrar: "Jag tror att det vore bra om genomsnittskvinnan idag gjorde en värdering av de intressen och aktiviteter hon sysselsätter sig med, och sedan vidtar åtgärder för att förenkla sitt liv genom att sätta de viktigaste sakerna främst och koncentrera sig på det som hon har den största och mest bestående behållningen av och

upphöra med de mindre givande aktiviteterna."⁶

Ibland krävs en tragisk händelse för att få oss att förstå vad det är som kommer först. För några veckor sedan hände just en sådan tragisk händelse som för evigt förändrade våra liv och hjälpte oss inse hur viktigt det är att vara förberedd. Det som oftast sades av dem som direkt påverkades av dessa terroristdåd på Förenta staternas östkust var att allt de ville var att deras familj skulle vara tillsammans igen. Jag förstär varför de kände det så.

Tidigare i år genomgick jag en allvarlig operation och låg på sjukhuset i många dagar. När jag tänkte på mitt liv och vad jag skulle säga till Herren om jag kallades hem, insåg jag med absolut klarhet att familjen är ett av våra viktigaste ansvar. Jag visste att det skulle skänka mig den största glädjen om mina barn, barnbarn och framtida barnbarns barn förblev fasta, ståndaktiga och orubbliga i evangeliet. Under de ensamma timmarna i ett mörkt sjukhusrum insåg jag att det vi gör inom vårt hems väggar vida uppväger det vi gör utanför dem.

Ja, ibland är vi omgivna av bekymmer och smärta och bedrövelse. Men vi får inte ge upp. Vi får inte dra oss tillbaka. Eliza R Snow, Hjälpföreningens andra president, skrev följande ord: "Jag ämnar gå framåt . . . Jag ämnar le åt stormens raseri, och oförfärat och triumferande

tänker jag segla över omständigheternas upprörda hav. . . . Och 'mitt vittnesbörd om Jesus' tändes ett ljus som visar mig vägen till odödlighetens portar och ger mig kunskap om det celestialet rikets härligheter."⁷

O, om jag kunde få se in i varje systers ögon och se henne gripas av glöden i dessa ord och i sanning förstå vem hon är och vad hon förmår utföra. O, om orden i vårt tillkännagivande ville slå rot djupt inom oss: "Vi är älskade andliga döttrar till Gud . . . vi är förenade i vår hängivenhet till Jesus Kristus . . . vi är kvinnor med tro, dygd, visioner och kristlig kärlek."⁸

Modfällighet, sorg, smärta och bedrövelse kan ansätta oss och pröva oss. Men mina älskade systrar i evangeliet, även om det är för sent att vända tillbaka, kan vi stå fasta och ståndaktiga och lämna fotspår efter oss i deras liv som vi har inflytande på. Vi kan le åt stormens raseri och vi kan triumferande segla över omständigheternas upprörda hav. Vi kan låta vårt vittnesbörd om Jesus tända ett ljus som visar oss vägen till odödlighetens portar.

Att vi må avsluta vårt liv på ett ärofyllt sätt, att vi må fokusera vår energi på det som är viktigast, och att vi må mötas på andra sidan och där omfamna varandra i triumferande kunskap om att vi har varit ståndaktiga och orubbliga, är mitt hopp och min bön i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. Hjälpföreningens tillkännagivande, i Mary Ellen Smoot, "Jubla och gläd er, ni Sions döttrar!", *Liahona*, jan 2000, s 112.
2. "Recollections of the Prophet Joseph Smith", *Juvenile Instructor*, 15 augusti 1892, s 492.
3. *Motherhood — A Heritage of Faith* (1995), s 9.
4. Matteus 22:37–39.
5. Mosiah 5:15.
6. *A Woman's Reach* (1974), s 23.
7. "The Lord Is My Trust", *Poems, Religious, Historical and Political*, vol 1 (1856), s 148–149; kursivering i originalet.
8. *Liahona*, jan 2000, s 112.

Stå fasta

Virginia U Jensen

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

"Låt oss aldrig glömma att vi bygger en grund för och med vår familj på vår Återlösares klippa."

Min yngsta dotter och hennes make sökte intensivt i flera år efter den bästa medicinska rådgivningen och de senaste vetenskapliga metoderna för att kunna få barn. De fastade, de bad, de hoppades, de längtade.

Till slut kom det efterlängtnade resultatet och hon väntar nu sitt första barn. Nyligen satte läkaren upp en tid för en noggrann undersökning. Min dotter väntade med oro på undersökningen. När den bestämda dagen närmade sig fick hon reda på att hennes make inte kunde följa med henne, och hon frågade om jag kunde följa med. Hon sade: "Mamma, efter allt som vi har gått igenom och om något går galet, så kommer jag att behöva ha någon med mig."

Jag var förtjust över att få en förhandstitt på någon som jag kommer

att älska och värdera högt genom evigheten. Jag ville försäkra henne om att allt var bra, men jag var också orolig.

När läkaren hade gått igenom teknikerns video kom han in för att diskutera resultaten med oss. Hans första ord var: "Jag önskar att alla barn kunde se så perfekta ut!" Jag kunde knappt behärska mig. När vi kom ut till bilen kunde jag inte hålla tillbaka känslorna längre och jag började gråta. Jag grät och önskade att alla blivande mödrar kunde få höra samma ord. Jag grät för varje kvinna som önskar att få barn men inte kan. Tårarna flödade för alla de kvinnor som vill ha barn men som inte har funnit en make. Och slutligen fällde jag tårar av tacksamhet och kände en överväldigande önskan att vår familj ska kunna erbjuda ett hem som är värdigt detta barn.

Den engelske poeten Wordsworth uttryckte några av mina känslor för detta barnbarn och hemmet när han påminde oss att:

*"Vår födelse . . . är blott en sömn
av glömska skymd . . .*

*Med skimmerspår av en förlorad
skrud*

så komma vi från Gud."

(William Wordsworth, "Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood")

Våra hem här är heliga på grund av deras förbindelse med vår himmelske Fader och vårt himmelska hem. Upplevelsen med min dotter påminde mig återigen om prioritering

och hur viktigt hemmet och familjen är. Den påminde mig också om att som kvinnor, med en naturlig tendens att älska, ta hand om och undervisa, är vi kallade att skydda och välsigna alla som ingår i vår familj. När Herren sänder små barn till denna jord, vill han att vi, oavsett vilka omständigheter vi befinner oss i, ska stå starka och orubbliga och skapa hem som är en borg mot ondskans stigande tidvatten. Det är vårt ansvar att försvara hemmet och familjen var vi än befinner oss på denna jord.

"Av hela mitt hjärta tror jag att den bästa platsen att förbereda sig för . . . evigt liv är i hemmet", sade president David O McKay. (Se *Evangeliets principer*, s 174.) Men hur uppfostrar vi rättfärdiga barn i en värld som alltmer liknar Sodom och Gomorra?

President Howard W Hunter återgav denna historiska berättelse som hjälper mig att besvara den frågan.

Det slutliga och avgörande slaget i Napoleonkrigen stod den 18 juni 1815, nära Bryssel i Belgien, i byn Waterloo. Det som nu kallas slaget vid Waterloo anses vara en betydande vändpunkt i modern historia och medförde drastiska förändringar vad gällde de politiska gränserna och maktbalansen i Europa. Vid en kritisk tidpunkt i detta stora slag mellan den franske kejsaren Napoleons styrkor och de allierade styrkorna under den brittiske generalen Arthur Wellesleys befäl [mer känd som hertigen av Wellington], rusade en orolig officer in på hertigens kontor med budskapet att om styrkorna inte omedelbart drog sig tillbaka, skulle de bli tvungna att ge sig inför den större franska armén.

Hertigen beordrade: "Stå fasta!"

"Men vi kommer alla att förgöras", svarade officeren.

"Stå fasta!", svarade hertigen återigen.

(Se Howard W Hunter, *That We Might Have Joy* [1994], s 148)

"Stå fasta!" var hertigens order.

Segev blev resultatet. Från dessa två ord — stå fasta — får jag mod och vägledning. I dag, systrar, är vi engagerade i en hård strid om våra barns, barnbarns och andra familjemedlemmars sinne, hjärta och till och med deras själ. I denna strid har vi mycket mer kraftfulla vapen än vad hertigen av Wellingtons styrkor hade. För oss finns tillgänglig den styrka som kommer av tro på Herren Jesus Kristus och kraften i evangeliets förordningar. För att segra måste vi ha tro på Herren Jesus Kristus och vara ståndaktiga i våra övertygelser.

I Mormons bok läser vi om laminiterna ”som blivit omvända till den sanna tron, och de ville ej avvika därifrån, ty de voro fasta, ståndaktiga, orubbliga och villiga till att med all iver hålla Herrens bud” (3 Nephi 6:14).

Er starka och orubbliga tro på och kunskap om Jesu Kristi evangelium och hans plan för er och er familj kommer att utgöra ett stabilt

skydd mot motstridiga åsikter och onda inflytanden. Er lydnad och trofasthet mot eviga förbund och bud kan ge frid och till och med lycka mitt i denna kaotiska värld. Beväpnade med tro kan ni stå fasta och ni kan skapa ett hem som är värdigt vår himmelske Faders barn.

En gång när jag reste i ett område som var hemsökt av våld och politisk oro blev jag orolig. En lyhörd prästadömsledare märkte att jag var rädd och berättade något som var till tröst.

När han var pojke fick hans mor som var ensamstående och utan pengar styrka från följande ord som hon hade läst i en gammal bok: ”Jag sade till en man vid porten till det nya året: ’Ge mig ett ljus så att jag tryggt kan träda ut i det okända! Och han svarade: Gå ut i mörkret och lägg din hand i Guds hand. Det är för dig bättre än ljus och tryggare än en väg du känner till.’” (Minnie Louise Hoskins, i *The Oxford Dictionary of Quotations*,

fjärde upplagan, utgiven av Angela Partington [1996], s 328).

Min väns mor ändrade sitt liv och skapade en trygg grund genom att följa denna uppmaning. Jag fick också styrka i min oro genom att sträva framåt, in i det okända, beväpnad med kunskapen att Herrens sällskap var bättre än något jordiskt beskydd.

För att stå fasta måste vi vara helt säkra på att Herren alltid är vårt stöd om vi är fast förankrade på ”vår Återlösares klippa”. Denna tanke förespråkas ivrigt i Helamans femte kapitel. ”Och nu . . . Kommen ihåg, att det är på vår Återlösares klippa, hans, som är Kristus, Guds Son, som I måsten lägga eder grundval, så att när djävulen utsänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när hans hagel och hans rasande storm träffa eder, de ej skola hava makt över eder att draga eder ned i eländets och den ändlösa veklagans avgrund, emedan den klippa, varpå

Systrar fyller konferenscentret inför Hjälpföreningens allmänna möte på lördagskvällen den 29 september 2001.

I ären byggda, är en säker grundval på vilken människorna, om de bygga därpå, icke kunna misslyckas." (Helaman 5:12.)

Systrar, Herrens löften är sanna. Han har gett sitt liv för vår frälsning.

För att själva kunna bibehålla en fast ståndpunkt och hjälpa andra att stå fasta, måste budskapet om det återställda evangeliet vara fast förankrat i våra hjärtan och undervisas om i våra hem. I era egna hem kan ni ge era barn och nära och kära den andliga vapenrustning de behöver när de lämnar er varje dag och beger sig iväg från hemmets trygga borg. Lär era nära och kära hur man nedkallar himmelens krafter genom fasta och bön. Lär dem att genom att hålla sabbatsdagen helig blir de skyddade från världen. Lär dem att vara lydiga. Lär dem att söka Herrens godkännande, inte människans. Lär dem att enda vägen tillbaka till vårt himmelska hem är att älska och följa Frälsaren och att ingå och hålla heliga förbund och bud. Evangeliets sanningar och kunskapen om frälsningsplanen är vapen som era familjemedlemmar kan använda för att segra över Satans onda krafter.

I våra roller som hustrur, mödrar, far- och mormödrar, systrar, fastrar och mostrar måste vi stå fasta som föredömen. Eftersom vi älskar våra familjemedlemmar, vill vi ge dem ett stabilt, rättfärdigt mönster att följa. Genom allt vi gör och säger, vår klädsel, hur vi använder vår tid, i alla val vi gör, visar vi vad vi tror på och det blir det mönster som de följer.

Lucy Mack Smith, mor till profeten Joseph Smith, berättade i sin historia att på våren 1803 tänkte hon och hennes make mycket på religion. Hon skriver följande om sitt sökande efter sanningen: "Jag gick till en skogsdunge i närheten där jag bad till Herren att det sanna evangeliet skulle komma i dagen" (*History of Joseph Smith*, utg Preston Nibley [1958], s 43). Låter detta bekant?

Sjuttion år senare på våren 1820 beslutade profeten Joseph Smith, som sökte efter sanningen, att "bedja till Gud, . . . [så] jag [gick] ut i skogen för att försöka" (Joseph Smiths skrifter 2:13–14).

Är det en tillfällighet att både mor och son valde en skogsdunge som den plats där de skulle be till Gud att uppenbara sanningen för dem? Josephs bön välsignade hela världen genom återställelsen av Jesu Kristi evangelium. Det rättfärdiga exempel som visas av en kvinna som står fast i tron välsignar otaliga andra.

Hur mycket jag än älskar att vara hustru och mor, erkänner jag att det inte alltid är lätt. Jag kan förstå de känslor som en flicka i skolan uttryckte när min vän, hennes lärare, bad klassen att skriva ett brev till Gud. Sharon skrev: "Kära Gud! Jag är säker på att det är svårt för dig att älska alla här i världen. Det finns bara fem personer i min familj och jag kan inte göra det." Jag är säker på att min familj kan berätta för er att det inte alltid är lätt för dem att älska mig. Men jag

håller med äldste Loren C Dunn som sade: "Det finns inget som är dyrbarare eller mer bestående än familjen" (se *Nordstjärnan*, maj 1975, s 34). Även om familjelivet kan vara jobbigt ibland, är arbetet vi utför i våra familjer av största betydelse. När ni är missmodiga och allt inte fungerar så som ni vill i familjen, stå då fasta i tron och säg som en annan ung flicka i skolan skrev till Gud: "Kära Gud! Jag gör mitt allra bästa." Låt inte de svårigheter som är en naturlig del av familjelivet ha för stort negativt inflytande på er eller påverka den kärlek som vi kan ge till varandra i familjen.

Låt oss beväpna oss med tro och stå fasta i våra övertygelser. Låt oss aldrig glömma att vi bygger en grund för och med vår familj på vår Återlösares klippa. Låt oss lägga vår hand i Guds hand. Med Herrens hjälp kan vi bygga ett hem som är en rättfärdig borg.

Må Herren välsigna er i er strävan att stå fasta och försvara hemmet och familjen, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. □

Är vi inte alla mödrar?

Sheri L Dew

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

”Moderskap innebär mera än att föda barn . . . Det karakteriserar vårt innersta väsen som kvinnor.”

I somras hade fyra systerdöttrar i tonårsåldern och jag en nervpirrande upplevelse en söndagskväll när vi gav oss iväg från ett hotell mitt i en stad som vi var på besök i, för att gå till ett närliggande möteshus där jag skulle tala. Jag hade gått den vägen många gånger förut, men den här kvällen fann vi oss plötsligt omringade av en enorm mängd berusade paradbesökare. Det var verkligen ingen plats för fyra tonårsflickor, eller deras moster kan jag tillägga. Men eftersom gatorna var avstängda för trafik kunde vi inte göra annat än att gå vidare. Genom oväsendet ropade jag: ”Håll er intill mig, flickor.” När vi trängde oss fram genom folkmängden hade jag bara *en* tanke i huvudet och det var flickornas säkerhet.

Tack och lov kom vi slutligen fram till möteshuset. Men under en ängslig timme förstod jag bättre hur en mor känner sig som utan hänsyn till sin egen säkerhet gör allt för att skydda sitt barn. Mina syskon hade anförtrött mig sina döttrar, som jag älskar, och jag var villig att göra allt för att leda dem till säkerhet. Likaledes har vår Fader anförtrött oss kvinnor sina barn och bett oss älska dem och hjälpa till med att tryggt leda dem förbi jordelivets faror tillbaka till hemmet i himlen.

Att *älska* och att *leda*. Dessa ord sammanfattar inte bara Faderns och Sonens allomfattande verk, utan också det väsentliga i vårt arbete, för vårt arbete består i att hjälpa Herren med hans verk. Hur kan då vi som systrar i kyrkan bäst hjälpa Herren med hans verk?

Profeter har upprepade gånger besvarat denna fråga. Första presidentskapet besvarade den också för sex årtionden sedan när de beskrev moderskapet som ”mänsklighetens högsta, heligaste tjänande”.¹

Har ni någonsin undrat över varför profeterna om och om igen undervisat oss om läran om moderskapet — för det *är* en lära. Jag har det. Jag har funderat länge och grundligt på det arbete som Guds kvinnor har. Och jag har brottats med vad läran om moderskapet betyder för oss *alla*. Denna fråga har manat mig att knäböja i bön, att studera skrifterna och att besöka templet — vilket

alltsammans på ett förädlade sätt undervisar oss om vår viktigaste roll som kvinna. Det är en lära som vi tydligt måste förstå om vi hoppas på att kunna vara ”ståndaktiga och orubbliga”² när det gäller dessa ständiga frågor om kvinnans roll. För Satan har förklarat krig mot moderskapet. Han vet att de som gungar vaggan, kan sätta hela hans jordiska välde i gungning. Och han vet att utan rättfärdiga mödrar som älskar och leder nästa generation, kommer Guds rike att vackla.

När vi förstår storheten i moderskapet, framgår det tydligt varför profeterna varit så angelägna om att beskydda kvinnans heligaste roll. Vi har en benägenhet att sätta likhets-tecken mellan moderskapet och att föda barn, men på Herrens språk betyder *moder* mycket mer än så. Av alla de ord som kunde ha valts för att beskriva Evas roll och egenskaper, valde både Gud Fadern och Adam att kalla henne för ”moder åt alla levande”³ — och de gjorde det *innan* hon hade fött något barn. Precis som för Eva började vårt moderskap innan vi föddes. Liksom värdiga män förutordinerades att inneha prästadömet under jordelivet⁴, begåvades rättfärdiga kvinnor i det förjordiska livet med förmånen att åtnjuta moderskapet.⁵ Moderskap innebär mera än att föda barn, även om det naturligtvis betyder det. Det karakteriserar vårt innersta väsen som kvinnor. Det anger klart vår identitet, vår gudomliga ställning och natur, och de unika egenskaper som vår Fader gav oss.

President Gordon B Hinckley förklarade att ”Gud ingöt något gudomligt i kvinnan”.⁶ Detta något är moderskapets gåva och gåvor. Äldste Matthew Cowley lärde att ”männen måste ges något [under jordelivet] för att kunna vara frälsare för människor, men inte mödrarna, inte kvinnorna. De föddes med en medfödd rättighet, en medfödd myndighet, till att vara frälsare för människors själar . . . och att vara den livgivande kraften för Guds barn.”⁷

Moderskapet är inte något som blev över efter det att vår Fader hade välsignat sina söner med prästadömetets ämbeten. Det var den mest förädlade gåva han kunde ge sina döttrar, ett heligt förtroende som gav kvinnorna en ojämförlig roll i att hjälpa hans barn hålla sitt andra tillstånd. Som president J Reuben Clark jr förklarade, är moderskapet "en lika gudomlig, lika evigt viktig kallelse som prästadömet självt".⁸

Dock är moderskapet ett känsligt ämne, för det framkallar några av våra största glädjeämnen och hjärtesorger. Så har det varit från begynnelsen. Eva glädde sig efter fallet när hon insåg att hon annars "aldrig [skulle] hava haft säd".⁹ Men föreställ er trots detta hennes ångest över Kain och Abel. Somliga mödrar får erfarra smärta på grund av de barn de fått, andra känner smärta på grund av att de inte får några barn här. Om detta sade äldste John A Widtsoe mycket tydligt: "Kvinnor som utan egen förskyllan inte kan ta direkt del i moderskapet, kan göra det ställföreträdande."¹⁰

Av olika anledningar som endast Herren känner till, krävs det av somliga kvinnor att de måste vänta med att få barn. Detta dröjsmål är inte lätt för en rättfärdig kvinna. Men Herrens tidsschema för var och en av oss omintetgör inte vår vårdande natur. Så därför måste en del av oss hitta andra sätt att vara som en mor. Runt omkring oss finns det människor som behöver kärlek och vägledning.

Eva gav oss ett rättesnöre. Förutom att hon födde barn, var hon som en mor för hela mänskligheten när hon fattade det modigaste beslut som någon kvinna någonsin fattat och tillsammans med Adam öppnade vägen för vår utveckling. Hon var ett exempel på kvinnlighet som män kan respektera och som kvinnor kan följa. Hon var ett exempel på de egenskaper vi begåvats med: hjältemodig tro, stor lyhördhet för Anden, avsky för det onda och fullständig osjälviskhet. Likt Frälsaren, som "för att vinna

den glädje som väntade honom uthärdade . . . korset"¹¹, uthärdade Eva syndafallet för glädjen att hjälpa till med att påbörja den mänskliga familjen. Hon älskade oss tillräckligt för att hjälpa till med att leda oss.

Som döttrar till vår himmelske Fader, och som döttrar till Eva, är vi alla mödrar och har alltid varit mödrar. Och alla har vi ansvaret att älska och hjälpa till med att leda det uppväxande släktet. Hur ska våra unga kvinnor lära sig leva som Guds kvinnor om de inte ser hurdana Guds kvinnor är, det vill säga vad för slags kläder vi bär, vilka filmer vi ser och vad vi läser, hur vi använder vår tid och vad vi fyller våra sinnen med, hur vi bemöter frestelser och otrygghet, var vi finner sann glädje, och varför anständighet och kvinnlighet är kännetecknen på rättfärdiga kvinnor? Hur ska våra unga män lära sig värdesätta Guds kvinnor om vi inte visar dem värdet av våra dygder?

Var och en av oss har den stora skyldigheten att vara föredömen i rättfärdig kvinnlighet, för våra ungdomar kanske inte ser den någon annanstans. Varje syster i Hjälpföreningen, som är den viktigaste organisationen för kvinnor på den här sidan om slöjan, har ansvaret att hjälpa våra unga kvinnor så att övergången till Hjälpföreningen

blir glad och trevlig. Det betyder att vår vänskap med dem måste börja långt innan de fyller arton år. Var och en av oss kan vara som en mor för någon — vi börjar naturligtvis med barnen i vår egen släkt, men kan också sträcka oss långt utanför den. Var och en av oss kan genom ord och handling visa att kvinnornas verk i Herrens rike är storartat och heligt. Jag upprepar: *Vi är alla mödrar i Israel* och vårt kall är att älska och hjälpa till med att leda det uppväxande släktet på jordelivets farliga vägar.

Få av oss kan nå våra inneboende möjligheter utan den omvårdnad som vår egen mor gav oss och de mödrar som tålmodigt undervisade oss. Det glädde mig oerhört när jag nyligen träffade en av mina ungdomsledare för första gången på många år. Under tonåren när jag inte hade något självförtroende, försökte jag alltid hålla mig i närheten av den här kvinnan, för hon brukade lägga armen om mig och säga: "Du är en sådan fin flicka!" Hon älskade mig, så jag lät henne leda mig. Hur många unga män och kvinnor finns det som förtvivlat längtar efter er kärlek och ert ledarskap? Inser vi till fullo att vårt inflytande som mödrar i Sion är oersättligt och evigt?

När jag var ung hände det att

min mamma väckte mig mitt i natten och sade: "Sheri, ta din kudde och gå ner till bottenvåningen." Jag visste vad det innebar. Det betydde att en tromb var på väg och det gjorde mig genast rädd. Men då brukade min mamma säga: "Sheri, allt kommer att ordna sig." Hennes ord lugnade mig alltid. Idag, årtionden senare, när livet känns överväldigande eller skrämmande, ringer jag till min mamma för att få höra henne säga: "Allt kommer att ordna sig."

De hemiska händelser som nyligen ägt rum i USA har betonat att vi lever i en osäker värld. Aldrig har det funnits ett så stort behov av rättfärdiga mödrar — mödrar som välsignar sina barn med en känsla av trygghet, säkerhet och tillförsikt inför framtiden. Mödrar som lär sina barn var de kan finna frid och sanning och att den makt som Jesus Kristus har alltid är större än motståndarens. Varje gång vi stärker en ung kvinnas eller ung mans tro eller goda egenskaper, varje gång vi älskar eller leder vem det vara må, om bara ett litet steg på vägen, är vi trogna mot vår gåva och vårt kall som mödrar och bygger samtidigt upp Guds rike. Ingen kvinna som förstår evangeliet skulle någonsin tro att det finns något annat arbete som är viktigare, eller någonsin säga "jag är bara en mor", för mödrar läker människors själar.

Se er omkring. Vem behöver er och ert inflytande? Om vi verkligen vill påverka andra, kommer det att ske när vi är som mödrar för både dem vi gett livet till och dem vi är villiga att tålmodigt undervisa och älska. Om vi håller oss nära våra ungdomar, eller med andra ord, om vi älskar dem, kommer de i de flesta fall att hålla sig nära oss, vilket innebär att de kommer att låta oss leda dem.

Som mödrar i Israel är vi Herrens hemliga vapen. Vårt inflytande kommer från en gudomlig gåva som funnits sedan begynnelsen. När vår Fader beskrev vår roll för oss i förut-tillvaron, undrar jag om vi inte stod där med vidöppna ögon i förundran

över att han ville välsigna oss med ett sådant heligt förtroende som var så viktigt i hans plan, och att han ville ge oss gåvor som var så viktiga för att hans barn skulle få kärlek och vägledning. Jag undrar om vi ropade av glädje¹² åtminstone delvis på grund av den förädlade ställning han gav oss i sitt rike. Världen skulle inte säga något sådant, men Anden gör det.

Vi får bara inte göra Herren besviken. Och om den dagen kommer då vi är de enda kvinnorna på jorden som anser moderskapet ädelt och gudomligt, må så ske. För *mor* är det ord som definierar en rättfärdig kvinna som uppnått fullkomlighet i det celestialet rikets högsta härlighet, en kvinna som gjort sig förtjänt av evig tillväxt i efterkommande, visdom, glädje och inflytande.

Jag vet, jag vet absolut, att dessa lärosatser om vår gudomliga roll är sanna, och när vi förstår dem kommer de att skänka frid och mening åt alla kvinnor. Mina kära systrar, som jag älskar mer än jag kan uttrycka i ord, vill ni anta utmaningen att vara mödrar i dessa farofyllda tider, även om det betyder att er uthållighet och tro och mod sätts

på prov till det yttersta? Vill ni stå ståndaktiga och orubbliga som mödrar i Israel och som Guds kvinnor? Vår Fader och hans enfödde Son har gett oss ett heligt förvaltarskap och en helig krona i sitt rike. Må vi glädja oss över det. Och må vi vara värdiga deras förtroende. I Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. *Improvement Era*, nov 1942, s 761.
2. Mosiah 5:15.
3. Moses 4:26.
4. Se Alma 13:2–4, 7–8.
5. Se Spencer W Kimball, "The Role of Righteous Women", *Ensign*, nov 1979, s 102.
6. *Teachings of Gordon B Hinckley* (1997), s 387.
7. *Matthew Cowley Speaks* (1954), s 109.
8. "Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan", *Relief Society Magazine*, dec 1946, s 801.
9. Moses 5:11.
10. *Priesthood and Church Government*, sammanst. av John A Widtsoe (1939), s 85.
11. Hebreerbrevet 12:2 (1981 års bibelöversättning).
12. Se Job 38:7.

Var ett föredöme

President Thomas S Monson
förste rådgivare i första presidentskapet

"Fyll ert sinne med sanning, fyll ert hjärta med kärlek, fyll ert liv med tjänande."

I kväll har vi inspirerats av de rörande budskapen från Hjälpföreningens presidentskap i kyrkan. Deras vädjan att vi alla ska vara ståndaktiga och orubbliga är ett gott råd för att vi ska kunna möta vår tids turbulens och verkligen vara fästningar mitt i ett hav av förändringar.

Låt oss titta på de visdomsord som aposteln Paulus gav sin älskade Timoteus: "Men Anden säger tydligt att i de sista tiderna kommer somliga att avfalla från tron och hålla sig till villoandar och till onda andars läror. De kommer att förledas av hycklare och lögnare, som är brännmärkta i sina samveten."¹ Därefter kom Paulus uppmuntrande maning till Timoteus, som lika mycket gäller var och en av oss: "Var ett föredöme för de troende i ord och gärning, i kärlek, trohet och renhet."²

Till er kära systrar som är samlade här i konferenscentret och runt om i världen, vill jag ge en formel i tre delar som kan tjäna som en osviklig vägvisare för att ni ska kunna möta den uppmaning som aposteln Paulus utfärdade:

1. Fyll ert sinne med sanning.
2. Fyll ert hjärta med kärlek.
3. Fyll ert liv med tjänande.

För det första: *Fyll ert sinne med sanning.* Vi finner inte sanningen om vi omger oss med sådant som är falskt. Sanningen finner vi genom att söka, studera och leva efter Guds uppenbarade ord. Vi antar falskhet när vi omger oss av falskhet. Vi lär oss sanning när vi omger oss med sanning.

Världens Frälsare sade: "Söken i de allra bästa böcker efter visdom; söken efter kunskap genom att studera och tro."³ Han tillade: "Ni forskar i Skrifterna, därför att ni tror att ni har evigt liv i dem, och det är dessa som vittnar om mig."⁴

Han ger oss alla denna inbjudan: "Lär av mig och lyssna till mina ord. Vandra i min Andes saktmodighet, så skall du hava frid i mig."⁵

En person från pionjärtiden som exemplifierade uppmaningen vi fått i kväll att vara ståndaktiga och orubbliga och som fyllde sitt sinne, sitt hjärta och sin själ med sanning, var Catherine Curtis Spencer. Hennes make Orson Spencer var en finkänslig, välutbildad man. Hon hade vuxit upp i Boston och var kultiverad och förfinad. Hon hade sex barn. Hennes ömtåliga hälsa försämrades på grund av vädret och de

svårigheter som hon mötte efter att ha lämnat Nauvoo. Äldste Spencer skrev till hennes föräldrar och frågade om hon kunde få återvända och bo hos dem medan han ordnade ett hem åt henne i väst. Så här löd deras svar: "Låt henne avsäga sig sin förnedrande tro, och därefter kan hon komma tillbaka — men inte förrän hon gör det."

Syster Spencer ville inte avsäga sig sin tro. Efter det att föräldrarnas brev hade lästs upp för henne bad hon sin make att ta fram Bibeln och läsa följande för henne ur Ruts bok: "Tvinga mig inte att lämna dig och vända tillbaka från dig. Ty dit du går vill också jag gå, och där du stannar vill också jag stanna. Ditt folk är mitt folk och din Gud är min Gud."⁶

Utanför rasade stormen, vagnstaken läckte och vänner höll mjölkbyttor över syster Spencers huvud för att hålla henne torr. Under sådana omständigheter och utan ett ord av klagan, slöt hon ögonen för sista gången.

Även om vi kanske inte kallas att offra vårt liv, låt oss ändå komma ihåg att han hör våra tysta böner. Han som iakttar våra obemärkta gärningar kommer att belöna oss öppet när vi har behov av det.

Vi lever i en turbulent tid. Framtiden är ofta osäker. Därför behöver vi förbereda oss för det ovissa. Statistiken visar att ni någon gång, på grund av att er make blir sjuk eller dör, eller på grund av nödvändiga ekonomiska behov, kanske får ta på er rollen som försörjare. Jag råder er att skaffa en utbildning och att lära er användbara färdigheter så att ni är beredda att ordna försörjning om en nödsituation skulle uppstå.

Era talanger kommer att växa när ni studerar och lär. Ni kommer att kunna hjälpa era barn med deras inläring på ett bättre sätt, och ni kommer att ha sinnesfrid eftersom ni vet att ni har förberett er för de eventualiteter som ni kan möta i livet.

För att illustrera den andra delen av formeln, *füll ert hjärta med kärlek,*

Konferensdeltagare kommer och går från konferenscentret och över gatan mot tempelområdet.

går jag till en vacker berättelse i Apostlagärningarna som handlar om en lärjunge som hette Tabita, eller Dorkas, och som bodde i Joppe. Hon beskrevs som en kvinna som "gjorde många goda gärningar och gav rikligt åt de fattiga".

"Under de dagarna blev hon sjuk och dog, och man tvättade henne och lade henne på övervåningen.

Då nu . . . lärjungarna hade hört att Petrus var där, skickade de två män till honom och bad: 'Skynda dig och kom till oss!'

Petrus gick med dem. Och när han kom fram, förde de upp honom till övervåningen, och alla änkor kom gråtande fram till honom och visade de livklädnader och mantlar som [Dorkas] hade gjort medan hon ännu var bland dem.

Men Petrus skickade ut dem alla och föll på knä och bad. Sedan vände han sig mot den döda och

sade: 'Tabita, stå upp!' Då öppnade hon ögonen, och när hon fick se Petrus satte hon sig upp.

Han räckte henne handen och hjälpte henne upp och kallade därefter till sig de heliga och änkor, ställde henne där och lät dem se att hon levde.

Detta blev känt i hela Joppe, och många kom till tro på Herren."⁷

För mig är beskrivningen i skrifterna av Tabita, att hon "gjorde många goda gärningar och gav rikligt åt de fattiga", en beskrivning av några av de grundläggande ansvar som Hjälpföreningen har, nämligen att hjälpa nödlidande, ta hand om de fattiga och allt som det innebär. Ni kvinnor i Hjälpföreningen är verkligen barmhärtiga änglar. Detta visas i stor skala genom den humanitära hjälpen till de frusna, de hungriga och till nödlidande var de än finns. Ert arbete märks också tydligt

i våra församlingar och i våra stavar och missioner. Varje biskop i kyrkan kan intyga att detta är sant.

Jag kommer ihåg när jag som ung diakon gick runt i en del av församlingen på morgonen på fastesöndagen och gav det lilla kuvertet till varje familj och väntade medan de lade ner sitt bidrag i kuvertet, för att därefter återvända med det till biskopen. Vid ett sådant tillfälle välkomnades jag i dörren av en ensamboende äldre medlem, broder Wright, som med sina åldrade, fumliga händer försökte öppna kuvertet och lägga i en liten summa. Hans ögon glänste av tårar när han gav sitt bidrag. Han bjöd mig att sitta ner och berättade om ett tillfälle för många år sedan, när det inte fanns någon mat i skåpet. Hungrig hade han bett till sin himmelske Fader om något att äta. Strax därefter tittade

han ut genom fönstret och såg någon som drog en röd vagn bakom sig närma sig ytterdörren. Det var syster Balmforth, Hjälpföreningens president, som hade dragit vagnen nästan en kilometer över järnvägsspåren och fram till hans dörr. Vagnen var överfull med mat som systrarna i församlingens Hjälpförening hade samlat in. Syster Balmforth fyllde de tomma hyllorna i broder Wrights kök. Han beskrev henne för mig som "en ängel sänd från skyn".

Systrar, ni är kärleken personifierad. Ni gör ert hem ljus, ni leder era barn med vänlighet. Och även om er make är hemmets överhuvud, är ni helt visst hemmets hjärta. Tillsammans blir ni, genom att respektera varandra och dela på ansvaret, ett oslagbart team.

För mig är det betecknande att barnen, när de behöver omtanke och kärleksfull uppmärksamhet, vänder sig till er — deras mor. Till och med en egensinnig son eller en försumlig dotter, som inser att de behöver återvända till familjens sköte, kommer nästan alltid till modern som aldrig ger upp hoppet om sitt barn.

Moderns kärlek lockar fram det bästa hos ett barn. Ni blir föredömet för era barn.

Det första ord som ett barn lär sig och säger är vanligtvis det kära ordet "mamma". Jag tycker det är betecknande, att när en son i krig eller i fred står inför döden, så är ofta hans sista ord "mamma". Systrar, vilken ädel uppgift ni har. Jag betygar att era hjärtan är fyllda av kärlek.

När det gäller den tredje delen av formeln, *füll ert liv med tjänande*, vill jag nämna två skilda exempel. Ett handlar om en lärare och det stora inflytande som hon har haft på dem som hon har undervisat, och det andra handlar om ett missionärspars tjänande hjälpte till att föra evangeliets ljus till människor som hade levat i andligt mörker.

För många år sedan levde en ung

kvinn, Baur Dee Sheffield, som undervisade i Unga kvinnor. Hon hade inga egna barn även om hon och hennes make längtade innerligt efter att få barn. Hennes kärlek tog sig uttryck i hängivenheten mot dessa speciella unga kvinnor när hon varje vecka undervisade dem om eviga sanningar och livets lärdomar. Sedan blev hon sjuk och dog. Hon var bara 27 år.

Varje år, på Memorial Day, besökte dessa unga kvinnor sin lärares grav. De lade alltid dit blommor och ett kort där det stod: "Till Baur Dee, från dina flickor." Först var det tio flickor som kom, sedan fem, sedan två och till sist bara en, som fortsätter att besöka graven varje Memorial Day, och alltid lämnar en bukett blommor och ett kort där det som alltid står: "Till Baur Dee, från dina flickor."

Ett år, nästan 25 år efter Baur Dees död, insåg den enda av "hennes flickor" som hade fortsatt att besöka graven att hon skulle vara bortrest på Memorial Day och bestämde sig för att besöka lärarens grav några dagar tidigare. Hon hade plockat blommor, bundit ihop dem med ett band och satt dit ett kort och hon höll just på att ta på sig jackan för att ge sig iväg när dörklockan ringde. Hon öppnade dörren och möttes av en av sina besökslärare, Colleen Fuller, som sade att hon hade haft svårt att hitta en tid att gå ut med sin besökskamrat och därför hade beslutat att komma ensam och oanmäld för att kunna göra alla besök innan månaden var slut. När Colleen bjöds att komma in lade hon märke till jackan och blommorna och bad om ursäkt för att hon tydligen avbröt något som var planerat.

"Ingen fara", fick hon till svar. "Jag var bara på väg till kyrkogården för att lägga blommor på en kvinnas grav, hon var min lärare i Unga kvinnor och hade ett stort inflytande på mig och de andra flickorna som hon undervisade. Först var vi omkring tio som besökte hennes grav varje år för att visa vår kärlek

och tacksamhet till henne, men nu är det jag som representerar gruppen."

Colleen frågade: "Hette din lärare kanske Baur Dee?"

"Javisst", blev svaret. "Hur visste du det?"

Med darrande röst sade Colleen: "Baur Dee var min moster. Varje år sedan hon dog har familjen på Memorial Day funnit en bukett blommor på hennes grav med ett kort med en hälsning från Baur Dees flickor. De har alltid velat få reda på vilka dessa flickor var, så att de kunde tacka dem för att de kom ihåg Baur Dee. Nu kan jag tala om det för dem."

Den amerikanska författaren Thornton Wilder sade: "Den finaste hyllningen till de döda är inte sorg utan tacksamhet."

Det andra exemplet på liv fyllda med tjänande, som jag ska avsluta med, är Juliusz och Dorothy Fussesks upplevelse på missionsfältet. De kallades att utföra en arton månader lång mission i Polen. Broder Fussek var född i Polen. Han talade språket. Han älskade folket. Syster Fussek var engelska och kände inte till

mycket om Polen och folket där.

De litade på Herren och påbörjade sin uppgift. Levnadsförhållandena var primitiva, arbetet var ensamt, deras uppgift var enorm. Någon mission hade vid den tidpunkten inte helt organiserats i Polen. Uppgiften som paret Fussek hade fått var att bereda vägen så att missionen kunde utvidgas och bli permanent, att andra missionärer kunde kallas att verka, att människor kunde få undervisning, att omvända kunde döpas, grenar organiseras och kapell uppföras.

Misströstade äldste och syster Fussek på grund av uppgiftens omfattning? Inte för ett ögonblick. De visste att deras kallelse hade kommit från Gud, de bad om hans gudomliga hjälp och de hängav sig helhjärtat åt arbetet. De blev kvar i Polen — inte arton månader, utan

de verkade i fem år. Alla mål uppnåddes. Detta bekräftades efter ett möte där äldsterna Russell M Nelson, Hans B Ringger och jag själv, åtföljda av äldste Fussek, träffade ministern Adam Wopatka i den polska regeringen och vi hörde honom säga: "Er kyrka är välkommen här. Ni får uppföra era byggnader, ni får sända era missionärer. Ni är välkomna i Polen. Denne man", sade han och pekade på Juliusz Fussek, "har tjänat er kyrka väl, likaså hans hustru. Ni kan vara tacksamma för deras exempel och deras arbete."

Låt oss, liksom paret Fussek, göra det vi bör göra för Herrens verk. Sedan kan vi tillsammans med Juliusz och Dorothy Fussek sjunga psalmen "Min hjälp kommer från Herren".⁸

Kära systrar, ni är verkligen "föredömen för de troende". Må vår himmelske Fader välsigna var och en av er, gifta eller ensamstående, i ert hem, i er familj, i ert liv, att ni må vara värdiga den ärorika hälsningen från världens Frälsare: "Bra, du gode och trogne tjänare." Om detta ber jag medan jag välsignar er, i Jesu Kristi namn, amen. □

SLUTNOTER

1. 1 Tim 4:1–2.
2. 1 Tim 4:12.
3. L&F 88:118.
4. Joh 5:39.
5. L&F 19:23.
6. Rut 1:16.
7. Apg 9:36–42.
8. Ps 121:2.
9. Matt 25:21.

Konferensdeltagare promenerar genom grindarna som leder till tempelområdet.

De talade till oss

Rapport från 171:a halvårskonferensen 6–7 oktober 2001, för barnen i kyrkan

President Gordon B Hinckley: Är våra tider farofyllda? Ja, det är de. Men det finns ingen anledning till fruktan. Vi kan ha frid i våra hjärtan och frid i våra hem. Vi kan, var och en av oss, vara ett gott inflytande i den här världen.

President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet: Mina bröder och systrar, må vi besluta oss att från och med i dag fylla vårt hjärta med kärlek. Må vi gå den andra milen och innesluta i vårt liv dem som är ensamma eller modlösa eller som lider på något sätt.

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: Försoningens överväldigande budskap är den fullkomliga kärlek som Frälsaren hyser till var och en av oss. Det är en kärlek som är full av barmhärtighet, tålmod, nåd, rättvisa, långmodighet och framför allt förlåtelse.

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum: Jag älskar Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus

Kristus. Om man studerar den förstår man både Gamla testamentet och Nya testamentet i Bibeln. Jag vet att den är sann.

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum: Herren älskar alla sina barn. Han vill att alla ska få fullheten av hans sanningar och en stor mängd av hans välsignelser. Han vet när de är redo, och han vill att vi ska lyssna till och lyda hans maningar om hur vi ska dela med oss av hans evangelium.

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kvorum: Det enda du behöver bekymra dig om är att försöka bli så bra du själv kan bli. Och hur gör du det? Du håller blicken på de mål som betyder mest i livet och går mot dem, ett steg i taget.

Äldste Richard G Scott i de tolv apostlarnas kvorum: Om du vill ha bestående frid och trygghet måste du någon gång i livet, under tysta stunder av begrundan, få en fast förvisning om att det finns en Gud i himlen som älskar dig, att han behärskar sitt verk och kommer att

hjälpa dig. En sådan övertygelse är kärnan i ett starkt vittnesbörd.

Äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kvorum: Vi bör betala [tionde och offergåvor] som ett personligt uttryck för vår kärlek till en givmild och barmhärtig himmelsk Fader. Genom sin nåd har Gud gett bröd till de hungriga och kläder till de fattiga. Vid olika perioder i livet kommer detta att inbegripa oss alla.

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum: Om ni begrundar skrifterna och börjar göra det ni slöt förbund med Gud [under dopet] att göra, kan jag lova er att ni känner större kärlek till Gud och mer av hans kärlek till er.

Äldste H Ross Workman i de sjuttios kvorum: Gud har välsignat sina barn med profeter som undervisar dem om hans vägar och förbereder dem för evigt liv. . . . Vi måste lyda för att få Herrens välsignelser, även om vi inte förstår syftet med budet.

Biskop H David Burton, presiderande biskop: Vulgära och grova uttryck tycks falla sig naturligt, i synnerhet bland våra ungdomar, för att beskriva känslor eller sinnesstämningar. Mina unga vänner, nu är det dags att rakryggat rensa bort dessa ord från ert ordförråd. . . . Hämta styrka hos er himmelske Fader. □

Lärdomar för vår tid, 2002

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens möten den fjärde söndagen är tillägnade "Lärdomar för vår tid". Varje år fastställer första presidentskapet 10 ämnen med tillhörande material som ska användas under dessa möten. Här följer ämnena och tillhörande material för 2002. Ytterligare två ämnen ska väljas av stavs- eller distriktpresidentskapen.

Lektionerna under den fjärde söndagens möten ska baseras på ett eller möjligtvis två av förslagen i det tilldelade studiematerialet, som bäst lämpar sig för kvorum- eller klassdeltagarnas behov och omständigheter. Lärarna behöver inte använda allt material. Ledarna och lärarna uppmanas att göra dessa lektioner till diskussioner, inte till föreläsningar eller presentationer. De bör överväga olika sätt att uppmuntra kvorum- och klassdeltagarna att tillämpa principerna i lektionerna. Förslag på hur man förbereder och håller kvorum- eller klassdiskussioner finns i *Undervisning: Den högsta kallelsten ochHandledning för undervisning*.

1. Jesus från Nasaret, Frälsare och Kung

Matteus 1:18–21;
Apostlagärningarna 4:8–12; 3 Nephi 11:7–17.

"Särskilda vittnen om Kristus", *Liahona*, apr 2001, s 2–24 (alternativt video, *Särskilda vittnen om Kristus*, artikelnr 56584 180).

Russell M Nelson, "Jesus Kristus: Vår Mästare och mer därtill", *Liahona*, apr 2000, s 4–19.

"Jesus Kristus, vår fasta grundval", lektion ett i *Den sista dagars heliga kvinnan, del B*.

2. Uppriktigt omvända sig som familj och individ

Lukas 18:18–30; Mosiah 4:6–7; 5:2; Alma 5:14–35.

Gordon B. Hinckley, "Trons under", *Liahona*, juli 2001, s 82–85.

L. Tom Perry, "Lärjungeskap", *Liahona*, jan 2001, s 72–74.

Dallin H Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liahona*, jan 2001, s 40–43.

"Kärlek", kapitel 30 i *Evangeliets principer*.

3. Förbli trofasta våra dopförbund

Matteus 3:13–17; 2 Nephi

31:5–20; Mosiah 18:7–10.

James E Faust, "Född på nytt", *Liahona*, jul 2001, s 68–71.

Robert D Hales, "Dopförbundet: Att vara i riket och tillhöra riket", *Liahona*, jan 2001, s 6–9.

"Dopet, ett varaktigt förbund", lektion 29 i *Prästadömet's plikter och välsignelser, del A*.

4. Finna glädje och frid genom försoningen

Jesaja 1:16–20; 2 Nephi 9:18–21; Alma 34:14–16; 38:8–9; L&F 18:10–13.

Boyd K Packer, "Beröringen av

Mästarens hand", *Liahona*, jul 2001, s 25–28.

Richard G Scott, "Vägen till frid och glädje", *Liahona*, jan 2001, s 31–33.

"Omvändelse", kapitel 19 i *Evangeliets principer*.

5. Utveckla ett vittnesbörd om evangeliets sanningar

Johannes 7:17; Alma 5:44–46; 32:27–28; Ether 12:6; Moroni 10:4–5; L&F 6:20–23.

James E Faust, "Ett växande vittnesbörd", *Liahona*, jan 2001, s 69–71.

Joseph B Wirthlin, "Äkta vittnesbörd", *Liahona*, jan 2001, s 27–30.

"Ett vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium", lektion 26 i *Prästadömet's plikter och välsignelser, del A*.

6. Ge barnen ett arv av tro

Ordspråksboken 22:6; Matteus 5:13–16; Titusbrevet 2:1–8; 1 Nephi 1:1; L&F 68:25–28.

Gordon B. Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liahona*, apr 2001, s 30–41.

David B Haight, "Var en stark länk", *Liahona*, jan 2001, s 23–25.

"Familjen kan bestå för evigt", kapitel 36 i *Evangeliets principer*.

7. Befästa hemmet och familjen mot ondska

Jesaja 52:11; Johannes 15:1–4; Jakob 3:10–12; L&F 121:45.

Thomas S Monson, "Pornografi – den dödliga smittbäraren", *Liahona*, nov 2001, s 2–6.

Neal A. Maxwell, "Världsliga lockelser", *Liahona*, jan 2001, s 43–46.

"Moralisk renhet", lektion 34 i *Prästadömetts plikter och välsignelser, del A*.

8. Delta i missionärsverksamhet som familj och individ

Markus 16:15; L&F 18:15–16; 34:4–6; 60:1–2; 88:81; 123:12.

M Russell Ballard, "Medlemmarna utgör nyckeln", *Liahona*, sep 2000, s 12–21.

Jeffrey R Holland, "Stå såsom vittnen om mig", *Liahona*, jul 2001, s 15–17.

"Missionärsarbete", kapitel 33 i *Evangeliets principer*.

9. Finna och föda Herrens förlorade får

Lukas 10:25–37; Efesierbrevet 2:19; Alma 31:34–35; L&F 18:15–16.

Thomas S Monson, "Vår eviga resa", *Liahona*, jul 2000, s 56–59.

Henry B Eyring, "Vaka med mig", *Liahona*, jul 2001, s 44–47.

"Vänskapskontakter – ett prästadsansvar", lektion 10 i *Prästadömetts plikter och välsignelser, del B*.

10. Ta emot templets välsignelser

Psaltaren 24:3–5; L&F 109:12–23; 110:6–10.

Boyd K Packer, "Det heliga templet", *Nordstjärnan*, jun 1992, s 14–23.

Russell M Nelson, "Personlig förberedelse för tempelvälsignelser", *Liahona*, jul 2001, s 37–40.

"Släktforskning och familjeupp-teckningar", lektion 8 i *Prästadömetts plikter och välsignelser, del B*. □

Mötet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling*

Utvärdera noga systrarnas behov när ni planerar mötena för hemmets, familjens och den enskildes utveckling. När så är lämpligt, försäkra er om att dessa möten har lektioner som hjälper systrarna lära sig mer om barnuppfostran och familjerelationer. *Handledning för familjen* (31180.180) och *Relationer i äktenskapet och familjen, lärarhandledning* (35865.180) kan användas som källmaterial. De kan beställas från kyrkans distributionscenter.

ÄMNEN	FÖRSLAG TILL ÄMNEN FÖR MINIKURSER**
Andlig utveckling (L&F 88:63)	<ul style="list-style-type: none">• Tempeltjänst• Personliga böner och skriftstudier• Sabbatsdagens helighållande (L&F 59)
Färdigheter i hemmet (Ords 31:27)	<ul style="list-style-type: none">• Odling, tillredning och förvaring av föda• Ett organiserat och rent hem• Arbetets värde
Äktenskap och familjerelationer (Mal 4:6; Mosiah 4:15)	<ul style="list-style-type: none">• "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" (<i>Nordstjärnan</i>, okt 1998, s 24)• Familjens hemafton, familjebön och skriftstudier• Barnuppfostran
Starkare relationer (Matt 5:38–44; 25:40)	<ul style="list-style-type: none">• Kommunikationer och konfliktlösning• Omvändelse och förlåtelse• Effektivt ledarskap
Självständighet (L&F 88:119)	<ul style="list-style-type: none">• Hemförråd och beredskap för nödsituationer• Utbildning och ekonomi• Hälsa och hygien
Tjänande (Ords 31:20; Mosiah 4:26)	<ul style="list-style-type: none">• Till nytta för familjen och medmänniskorna• Verka i kyrkan• Tjänandeprojekt i samhället
Fysisk och emotionell hälsa (Mosiah 4:27; L&F 10:4)	<ul style="list-style-type: none">• Motion och näringslära• Stresshantering och avkoppling• Att känna tacksamhet för och erkänna Herrens välsignelser
Personlig utveckling och utbildning (L&F 88:118; 130:18–19)	<ul style="list-style-type: none">• Patriarkaliska välsignelser• Hur vi kan utveckla talanger och kreativitet• Livslångt lärande
Läs- och skrivkunnighet (Dan 1:17; Moses 6:5–6)	<ul style="list-style-type: none">• Att förstå skrifterna• Nedskrivna berättelser och vittnesbörd• Undervisning för små barn och barnlitteratur
Kultur (L&F 25:12)	<ul style="list-style-type: none">• Vikten av musik i hemmet• Litteratur och konst• Förståelse för andra kulturer

*Riktlinjer för mötet för hemmets, familjens och den enskildes utveckling skickades ut tillsammans med ett brev från första presidentskapet daterat den 20 september 1999.

**Källmaterial till ämnena för minikurserna utgörs bland annat av *Evangeliets principer* och *Den sista dagars heliga kvinnan*, del A och del B.

Resurshandledning för aronska prästadömet 3

Att användas 2002, lektionerna
1–25

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för lektionerna 1–25. Håll lektionerna i den ordning som de anges. (LS=Lilla stjärnan.) Obs: Lektionsboken innehåller inte någon särskild påsklektion. Om du vill hålla en påsklektion (den 31 mars), överväg då att använda konferenstal, artiklar och psalmer som handlar om Frälsarens försoning, uppståndelse, liv och mission.

Lektion 1: Gudomen

Gordon B Hinckley, "Fadern, Sonen och den Helige Anden", *Nordstjärnan*, mar 1998, s 2–9.

James E Faust, "Att de känner dig, den ende sanne Guden, och Jesus Kristus", *Liahona*, feb 1999, s 2–6.

S Michael Wilcox, "Inga andra gudar", *Nordstjärnan*, feb 1998, s 26–33.

Lektion 2: Frälsningsplanen

Joseph B Wirthlin, "Förberedelsestiden", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 13–16.

Henry B Eyring, "Familjen", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 12–23.

John B Dickson, "De överträffliga gåvorna", *Liahona*, okt 1999, s 18–24.

"Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194.

Lektion 3: Den levande Gudens söner

Boyd K Packer, "Ni är Guds tempel", *Liahona*, jan 2001, s 85–88.

Russell M Nelson, "Vi är Guds barn", *Liahona*, jan 1999, s 101–104.

"Han lever, Fader vår", *Psalmer*, nr 197.

Lektion 4: Jag har förmågan och friheten att välja

Joseph B Wirthlin, "Det är ditt val", *Nordstjärnan*, nov 1998, s 46–48.

Richard G Scott, "Gör vad är rätt", *Liahona*, mar 2001, s 10–17.

"Gör rätt val", *Psalmer*, nr 162.

Lektion 5: "Hur har du inte fallit från himmelen, du strålande morgonstjärna!"

James E Faust, "Fienden inom oss",

Liahona, jan 2001, s 54–57.

Richard C Edgley, "Satans påse med snäppor", *Liahona*, jan 2001, s 52–53.

Dennis Largey, "Vägra dyrka dagens beläten", *Nordstjärnan*, mar 1998, s 16–23.

Lektion 6: Adams fall

Russell M Nelson, "Försoningen", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 32–34.

Dallin H Oaks, "Den stora lyckalighetsplanen", *Nordstjärnan*, jan 1994, s 69–72.

"Dödighetens konflikt" *Liahona*, sep 2001, s 30–31.

Lektion 7: Försoningen segrar över döden och helvetet

Gordon B Hinckley, "Den förunderliga och sanna berättelsen om julen", *Liahona*, dec 2000, s 2–6.

D Todd Christofferson, "De dödas återlösning och vittnesbördet om Jesus", *Liahona*, jan 2001, s 10–13.

Richard D Draper, "Kristi roll som Återlösare", *Liahona*, dec 2000, s 10–17.

Lektion 8: Uppståndelsen och domen

Gordon B Hinckley, "Han är inte

här, han har uppstått”, *Liahona*, jul 1999, s 82–85.

Dallin H Oaks, ”Uppståndelsen”, *Liahona*, jul 2000, s 16–19.

”Att övervinna världen”, *Liahona*, sep 2000, s 26–27.

Lektion 9: Rättvisa och barmhärtighet

Richard G Scott, ”Vägen till frid och glädje”, *Liahona*, jan 2001, s 31–33.

Jeffrey R Holland, ”Följ med och se”, *Nordstjärnan*, aug 1998, s 44–48.

Lektion 10: En mäktig förändring

James E Faust, ”Född på nytt”, *Nordstjärnan*, jun 1998, s 2–6.

Dallin H Oaks, ”Utmaningen att bli något”, *Liahona*, jan 2001, s 40–43.

Robert L Millet, ”Att avkläda sig den naturliga människan”, *Liahona*, aug 2000, s 6–10.

”Lär mig att följa dig”, *Psalmer*, nr 150.

Lektion 11: Tillräckligt med tro för att få evigt liv

James E Faust, ”Trons sköld”, *Liahona*, jul 2000, s 20–23.

Jeffrey R Holland, ”Som duvor till våra fönster”, *Liahona*, jul 2000, s 90–93.

Taylor Hartley, ”Min tro prövades”, *Liahona*, okt 1999, s 40–42.

”Skall väl Sions ungdom vackla” *Psalmer*, nr 176.

Lektion 12: Omvändelse

Boyd K Packer, ”Tvagna rena”, *Nordstjärnan*, jul 1997, s 8–10.

Henry B Eyring, ”Skjut inte upp”, *Liahona*, jan 2000, s 38–41.

”Att finna frid”, *Liahona*, jun 2000, s 32–33.

”Kommen till Herren”, *Psalmer*, nr 80.

Lektion 13: Vi får förlåtelse då vi förlåter andra

Gordon B Hinckley, ”Av eder fordras det, att I skolen förlåta”, *Nordstjärnan*, nov 1991, s 2–7.

Henry B Eyring, ”På det vi må vara ett”, *Nordstjärnan*, jul 1998, s 68–70.

Yessika Delfin Salinas, ”Be för dina ovänner”, *Liahona*, sep 2000, s 8–10.

Aurora Rojas de Álvarez, ”Förenade genom förlåtelse”, *Liahona*, okt 1999, s 44–46.

Roderick J Linton, ”Ett förlåtande sinnelag”, *Nordstjärnan*, jun 1998, s 28–33.

Lektion 14: Sakramentet

Robert D Hales, ”Till minne av Jesus”, *Nordstjärnan*, jan 1998, s 25–27.

”Större uppskattning för Frälsarens offer”, *Liahona*, jun 2001, s 26–27.

”Hur vet jag att jag tar sakramentet värdigt?”, *Liahona*, apr 1999, s 22–24.

”När Herrens nattvard nu vi tar”, *Psalmer*, nr 110.

Lektion 15: Att hålla ut till änden

Neal A Maxwell, ”Uthärda väl”, *Liahona*, apr 1999, s 10–17.

Robert D Hales, ”Ja, vi prisar dem saliga som håller ut”, *Nordstjärnan*, jul 1998, s 78–80.

Lektion 16: Jesus Kristus, världens liv och ljus

Russell M Nelson, ”Jesus Kristus: Vår Mästare och mer därtill”, *Liahona*, apr 2000, s 4–19.

Sharon G Larsen, ”Ett ljus i ödemarken”, *Liahona*, jul 1999, s 106–108.

Lektion 17: Den Helige Anden

Boyd K Packer, ”Tungor som av eld fördelade sig”, *Liahona*, jul 2000, s 7–10.

Sheri L Dew, ”Vi är inte ensamma”, *Liahona*, jan 1999, s 112–114.

”Låt Guds Ande leda dig”, *Psalmer*, nr 90.

Lektion 18: Bön

Henry B Eyring, ”Skriv i mitt hjärta”, *Liahona*, jan 2001, s 99–102.

Julieta Arevyan de Álvarez, ”Tacksamhet en regnig dag”, *Liahona*, maj 2000, s 26–28.

”När från nattligt viloläger”, *Psalmer*, nr 85.

Lektion 19: Fasta

Thomas S Monson, ”Hur du bygger ditt eviga hem”, *Liahona*, okt 1999, s 2–7.

Joseph B Wirthlin, ”Fastelagen”, *Liahona*, jul 2001, s 88–91.

Brigada Acosta de Pérez, ”Välsignad av fastan”, *Liahona*, okt 1999, s 46–48.

Diane K Cahoon, ”Underverket med syster Stratton”, *Liahona*, maj 1999, LS 6–7.

Lektion 20: Tionde — ett andligt prov

James E Faust, ”Att öppna himmelns fönster”, *Liahona*, jan 1999, s 67–70.

Theodor G Baalman, ”Pröva Herrens löfte”, *Nordstjärnan*, dec 1998, s 26–27.

”Så rikt har du välsignat mig”, *Psalmer*, nr 149.

Lektion 21: Kvorumets roll

M Russell Ballard, ”Håller vi takten?”, *Liahona*, jan 1999, s 6–9.

D Todd Christofferson, ”Prästadömets kvorum”, *Liahona*, jan 1999, s 47–49.

”Gån Israels äldste”, *Psalmer*, nr 200.

Lektion 22: Prästens plikter

Thomas S Monson, ”Prästadömet — Herrens mäktiga armé”, *Liahona*, jul 1999, s 56–59.

Dallin H Oaks, ”Aronska prästadömet och sakramentet”, *Liahona*, jan 1999, s 43–46.

Lektion 23: Att förbereda sig för melkisedekska prästadömet

Thomas S Monson, ”I dag bestäms din morgondag”, *Liahona*, jan 1999, s 55–58.

Joseph B Wirthlin, ”Att växa i prästadömet”, *Liahona*, jan 2000, s 45–49.

Jeffrey R Holland, ””Helga er!””, *Liahona*, jan 2001, s 46–49.

Lektion 24: Följ profeten

Gordon B Hinckley, ”En profets råd till och förbön för ungdomar”, *Liahona*, apr 2001, s 30–41.

Clyde J Williams, ”Att följa profeten: Ur Mormons boks perspektiv”, *Liahona*, jun 2000, s 18–23.

”Kom, lyssna till profetens röst”, *Psalmer*, nr 9.

Lektion 25: Varje ung man skall gå på mission

Thomas S Monson, ”Den som ärar Gud, äras av Gud”, *Nordstjärnan*, jan 1996, s 48–50.

Lance B Wickman, ”Ert framtida jag”, *Liahona*, nov 2000, s 22–24.

”Kallade att tjäna”, *Liahona*, aug 1999, s 26–31.

Janet Peterson, ”Cyklar fortfarande”, *Liahona*, apr 1999, s 26–28.

”O kommen, I Guds män” *Psalmer*, nr 201. □

Resurshandledning för Unga kvinnor 3

**Att användas 2002, lektionerna
1–25**

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för lektionerna 1–25. Håll lektionerna i den ordning som de anges. (LS=Lilla stjärnan.) *Obs: Lektionsboken innehåller inte någon särskild påsklektion. Om du vill hålla en påsklektion (den 31 mars), överväg då att använda konferenstal, artiklar och psalmer som handlar om Frälsarens försoning, uppståndelse, liv och mission.*

Lektion 1: Gud, Fadern

Gordon B Hinckley, "Fadern, Sonen och den Helige Anden", *Nordstjärnan*, mar 1998, s 2–9.

James E Faust, "Att de känner dig, den ende sanne Guden, och Jesus Kristus", *Liahona*, feb 1999, s 2–6.

S Michael Wilcox, "Inga andra

gudar", *Nordstjärnan*, feb 1998, s 26–33.

Lektion 2: Lär känna Frälsaren

Russell M Nelson, "Jesus Kristus: Vår Mästare och mer därtill", *Liahona*, apr 2000, s 4–19.

Jeffrey R Holland, "Följ med och se", *Nordstjärnan*, aug 1998, s 44–48.

Sheri L Dew, "Vår enda chans", *Liahona*, jul 1999, s 77–79.

"Kommen till Herren", *Psalmer*, nr 80.

Lektion 3: Efterlev dagligen evangeliet

Jeffrey R Holland, "Ge inte upp er frimodighet", *Liahona*, jun 2000, s 34–42.

Laury Livsey, "Välkomna till Rizal High", *Nordstjärnan*, maj 1998, s 10–15.

Linda Van Orden, "Att sätta Herren först", *Nordstjärnan*, nov 1998, s 42–45.

Lektion 4: Förbered dig för att bli en evig äktenskapspartner

Gordon B Hinckley, "Vandra i Herrens ljus", *Liahona*, jan 1999, s 115–118.

Richard G Scott, "Glädjen av att leva efter den stora lycksalighetsplanen", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 70–73.

"Evigt äktenskap", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 25.

Lektion 5: Skapa en andlig atmosfär i hemmet

M Russell Ballard, "Likt en outsläckt låga", *Liahona*, jul 1999, s 101–104.

"Hur kan jag göra mitt hem lyckligare och andligare?", *Nordstjärnan*, aug 1998, s 26–29.

"Hemmet blir som himmelen", *Psalmer*, nr 189.

Lektion 6: En kvinnas ansvar att undervisa

Gordon B Hinckley, "Er största utmaning, mödrar", *Liahona*, jan 2001, s 113–116.

Boyd K Packer, "Undervisa barnen", *Liahona*, maj 2000, s 14–23.

Ronald L Knighton, "Att bli våra barns bästa lärare", *Liahona*, jun 2001, s 36–45.

"Herre, led mig med din Ande", *Psalmer*, nr 182.

Lektion 7: Meningen med vårt liv

Thomas S Monson, "Din färd mot det celestialet riket", *Liahona*, jul 1999, s 114–116.

Russell M Nelson, "Vi är Guds barn", *Liahona*, jan 1999, s 101–104.

"Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178.

Lektion 8: Eviga familjer

Henry B Eyring, "Familjen", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 12–23.

Alfonso Castro Vázquez, "Jag vill ha en evig familj", *Liahona*, aug 2000, s 26–28.

"Familjer kan vara tillsammans för evigt", *Barnens sångbok*, s 98.

Lektion 9: Bidra till enighet i familjen

Thomas S Monson, "Hur du bygger ditt eviga hem", *Liahona*, okt 1999, s 2–7.

Henry B Eyring, "På det vi må vara ett", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 68–70.

Robert E Wells, "Att ena blandade familjer", *Liahona*, jun 1999, s 28–35.

Tammy Munro, "Läsa med Ben", *Liahona*, maj 2000, s 10–12.

"Frid och glädje finns på jord", *Psalmer*, nr 191.

Lektion 10: Uppmuntra trevliga familjeaktiviteter

Första presidentskapet, "Brev från första presidentskapet", *Liahona*, dec 1999, s 1.

Paul J Rands, "Hemaftnar behöver inte vara perfekta", *Liahona*, aug 1999, s 44–47.

D Ray Thomas, "Åtta förslag till hur man skapar starkare familjer", *Liahona*, dec 1999, s 30–32.

Lektion 11: Stärk släktbanden

Robert D Hales, "Det är vår heliga plikt att stärka familjerna", *Liahona*, jul 1999, s 37–40.

Dennis B Neuenschwander, "Broar och eviga klenoder", *Liahona*, jul 1999, s 98–100.

Lektion 12: Prästadömet välsignelser

Boyd K Packer, "Vad varje äldste bör känna till — liksom varje syster", *Nordstjärnan*, nov 1994, s 14–24.

Ray H Wood, "Han är lik Guds Son", *Liahona*, jul 1999, s 48–49.

Kerstin Saffer och Birgitta Strandberg, "Leonard har drunknat!" *Liahona*, nov 1999, s 10–11.

Fuco Rey, "Prästadömet i mina

händer", *Nordstjärnan*, sep 1998, s 32–33.

Lektion 13: Prästadömet och familjen

Russell M Nelson, "Herdar, lamm och hemlärare", *Liahona*, apr 1999, s 42–48.

D Lee Tobler, "Prästadömet och hemmet", *Liahona*, jul 1999, s 51–52.

Lektion 14: Vi har en underbar arvedel

Jeffrey R Holland, "Som duvor till våra fönster", *Liahona*, jul 2000, s 90–93.

Stephen B Oveson, "Vårt arv", *Liahona*, jan 2000, s 34–36.

"En ängel ifrån skyn" *Psalmer*, nr 6.

Lektion 15: Välsignelserna över Israels hus

James E Faust, "Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta", *Nordstjärnan*, jul 1998, s 16–18.

Russell M Nelson, "Förbundets barn", *Nordstjärnan*, jul 1995, s 32–35.

Marvin K Gardner, "En från var stad och två från var släkt: Kyrkans första tid i Tjernigov, Ukraina", *Liahona*, apr 1999, s 36–41.

Lektion 16: Tempelbegåvningen

Boyd K Packer, "Det heliga templet", *Nordstjärnan*, jun 1992, s 14–23.

Julia Hardel, "En resa till templet", *Nordstjärnan*, feb 1997, s 8–9.

Kuteka Kamulete, "Från Zaire till Herrens hus", *Nordstjärnan*, aug 1997, s 8–9.

Lektion 17: Tempelförberedelser

James E Faust, "Evigheten ligger framför oss", *Nordstjärnan*, jul 1997, s 17–19.

Barbara Jean Jones, "Här bygger vi liv", *Liahona*, nov 2000, s 8–13.

Tamara Leatham Bailey, "Den sorten som besöker templet", *Liahona*, maj 1999, s 46–48.

"Vi älska, Gud, ditt hus", *Psalmer*, nr 187.

Lektion 18: Tempelvigsel

Richard G Scott, "Ta emot templet välsignelser", *Liahona*, jul 1999, s 29–31.

"Vårda bestående kärlek", *Liahona*, maj 2000, s 25.

"Evig äktenskap", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 25.

Lektion 19: Arv

David B Haight, "Var en stark

länk", *Liahona*, jan 2001, s 23–25.

Richard G Scott, "Ta bort hindren för lycka" *Nordstjärnan*, jul 1998, s 88–90.

Donald L Hallstrom, "Upprätta rättfärdiga traditioner", *Liahona*, jan 2001, s 34–35.

Lektion 20: Förstå en missionärs olika uppgifter

L Tom Perry, "Acceptera utmaningen", *Liahona*, sep 1999, s 44–47.

Roger Terry, "Bara en till", *Liahona*, mar 2000, s 46–48.

Laury Livsey, "Jag vill gå och göra det", *Nordstjärnan*, feb 1998, s 8–11.

Lektion 21: Lära sig sprida evangeliet

M Russell Ballard, "Medlemmarna utgör nyckeln", *Liahona*, sep 2000, s 12–21.

Mary Ellen Smoot, "Vi är medel i Guds händer", *Liahona*, jan 2001, s 104–107.

Shane Wise och Christie Giles, "Titta och se", *Liahona*, mar 2000, s 8–10.

Lektion 22: Evigt perspektiv

Jeffrey R Holland, "Översteprästen för det goda som skall komma", *Liahona*, jan 2000, s 42–45.

Jay E Jensen, "Att ha ett evigt perspektiv", *Liahona*, jul 2000, s 32–34.

"Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr 19.

Lektion 23: Övervinna motstånd

Neal A Maxwell, "Världens lockelser", *Liahona*, jan 2001, s 43–46.

L Aldin Porter, "Men vi aktade dem ej", *Liahona*, apr 1999, s 30–34.

Lektion 24: Handlingsfrihet

Joseph B Wirthlin, "Det är ditt val", *Nordstjärnan*, nov 1998, s 46–48.

Richard G Scott, "Gör vad är rätt", *Liahona*, mar 2001, s 10–17.

Sharon G Larsen, "Handlingsfrihet — en välsignelse och en börda", *Liahona*, jan 2000, s 12–14.

"Gör rätt val", *Psalmer*, nr 162.

Lektion 25: Lydnad

James E Faust, "Lydnad — vägen till frihet", *Liahona*, jul 1999, s 53–56.

Robert D Hales, "Dopförbundet: Att vara i riket och tillhöra riket", *Liahona*, jan 2001, s 6–9.

Denalee Chapman, "De tre frågorna", *Liahona*, nov 2000, s 46–47. □

Biorganisationernas generalpresidentskap

SÖNDAGSSKOLAN

Äldste John H Groberg
Förste rådgivare

Äldste Cecil O Samuelson Jr
President

Äldste Richard J Maynes
Andra rådgivare

UNGA MÄN

Äldste Glenn L Pace
Förste rådgivare

Äldste F Melvin Hammond
President

Äldste Spencer J Condie
Andra rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Syster Virginia U Jensen
Första rådgivare

Syster Mary Ellen W Smoot
President

Syster Sheri L Dew
Andra rådgivare

UNGA KVINNOR

Syster Carol B Thomas
Första rådgivare

Syster Margaret D Nadauld
President

Syster Sharon G Larsen
Andra rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Syster Sydney S Reynolds
Första rådgivare

Syster Caleen K Menlove
President

Syster Gayle M Clegg
Andra rådgivare

KONFERENSNYTT

President James E Faust presenterar kyrkans ämbetsmän för röstning under lördagens eftermiddagssession.

Förändringar i de sjuttios kvorum, Unga män och Söndagsskolan

Kyrkans medlemmar understödde under lördageftermiddagens konferenssession de förändringar i presidentskapet för de sjuttio som tidigare tillkännagivits i juni 2001. Dessutom avlöstes nio medlemmar i de sjuttios kvorum och 24 områdesauktoritetssjuttio. Tre nya områdesauktoritetssjuttio kallades och Söndagsskolans och Unga mäns generalpresidentskap omorganiserades.

Äldste Charles Didier och äldste Cecil O Samuelson jr inröstades som nya medlemmar i presidentskapet för de sjuttio och ersatte äldste L Aldin Porter och äldste Marlin K Jensen. Äldste Porter avlöstes och erhöll ställningen emeritus, och äldste Jensen kallades i augusti 2001 att verka i presidentskapet för området Centrala Europa.

Äldste Samuelson inröstades som Söndagsskolans nya generalpresident, med äldste John H Groberg och äldste Richard J Maynes som rådgivare. Äldste Jensen avlöstes som

generalpresident för Söndagsskolan tillsammans med sina rådgivare äldste Neil L Andersen och äldste John H Groberg.

Äldste F Melvin Hammond i de sjuttios kворum inröstades som Unga mäns nya generalpresident, med äldste Glenn L Pace och äldste Spencer J Condie som rådgivare. Äldste Robert K Dellenbach, som verkat som generalpresident för Unga män, kallades i augusti att verka i presidentskapet för området Stillahavsöarna. Han avlöstes under denna konferens tillsammans med

sina rådgivare äldste Hammond och äldste John M Madsen.

Äldste John K Carmack, äldste Vaughn J Featherstone, äldste L Lionel Kendrick och äldste Rex D Pinegar avlöstes tillsammans med äldste Porter från de sjuttios första kворum och erhöll ställningen emeritus.

Fyra medlemmar i de sjuttios andra kворum avlöstes också som generalauktoriteter: äldste Richard E Cook, äldste Wayne M Hancock, äldste Richard B Wirthlin och äldste Ray H Wood. □

födelsedag, men tog över en medarbetares skift istället.

Brady Howell, 26 år gammal, medlem i Crystal City församling i Mount Vernons stav i Virginia, och Rhonda Rasmussen, 44 år gammal, från Lake Ridge andra församling i Mount Vernons stav i Virginia, dog under attacken på Pentagon i Washington DC. Broder Howell arbetade som civilanställd i USA:s marinkår. Syster Rasmussen arbetade som budgetanalytiker för armédepartementet. Hennes man sedan 26 år tillbaka arbetade också i byggnaden, men skadades inte.

Första presidentskapet, i ett uttalande strax efter de hört talas om attackerna, uttryckte sin ”djupaste sympati med dem vars nära och kära, vänner och bekanta, hade försvunnit eller skadats under dagens meningslösa våldshandlingar. Vi ber för de oskyldiga offren i dessa brutala attacker. Vi ber att vår himmelske Fader ska vägleda [Amerikas] president [George W] Bush och hans rådgivare när de vidtar åtgärder på grund av dessa förödande händelser.

Vi förenar oss med andra i bön om att Frälsarens frid och kärlek ska trösta och leda oss alla under denna svåra tid.”

På kvällen den 11 september talade president Gordon B Hinckley under en tidigare arrangerad konsert med Tabernakelkören, som ändrats till en minnesstund. ”Trots denna mörka stund”, sade kyrkans president, ”lyser Guds Sons högtidliga och underbara bild genom rädlans och ilskans tjocka dimmor. Det är till honom vi ser under dessa omständigheter.”

President Hinckley gav liknande budskap om tro och tröst när han deltog i både programmet *Larry King Live* och i en minnesstund i tabernaklet i Salt Lake City den 14 september, den dag som president Bush pålyst som en dag för bön och åminnelse för hela nationen. ”Vi kan inte få tillbaka dem som dött”, sade president Hinckley, men vi kan ”be vår himmelske Fader skänka tröst och lindring till dem som lidit mycket.”

President Gordon B Hinckley talar under minnesstunden i tabernaklet den 14 september 2001.

Kyrkan skänker tröst och humanitär hjälp efter terroristattackerna

Ledare i kyrkan gav budskap om frid och tröst efter terroristattackerna den 11 september 2001 i New York, Washington DC och Pennsylvania. Det är känt att fem medlemmar förlorade sina liv under attackerna.

Carolyn Meyer-Beug, 48 år gammal, medlem i Santa Monicas andra församling i Santa Monicas stav i Los Angeles i Kalifornien, och hennes mor, Mary Alice Wahlstrom, 75 år gammal, från Kaysvilles sjuttonde församling i Kaysvilles östra stav i

Utah, var ombord på det första planet som störtade in i World Trade Center i New York City. De två kvinnorna var på väg hem efter att ha följt syster Beugs tvillingdöttrar till högskolan.

Ivhan Luis Carpio Bautista, 24 år gammal, från Richmond Hills tredje gren i Richmond Hills distrikt i New York, arbetade på en restaurang på 107:e våningen av One World Trade Center när attackerna skedde. Han hade planerat att ta ledigt den 11 september eftersom det var hans

Han hoppades också att vår himmelske Fader skulle påskynda dagen då människan ska smida sina svärd till plogbillar och "inte [längre] träna sig för krig" (se Jes 2:4). Medlemmar i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum, andra generalauktoriteter och Tabernakelkören deltog också i denna minnesstund. Minnesstunden sändes till kyrkans möteshus över hela Förenta Staterna.

Den 20 september träffade president Hinckley och 26 andra religiösa ledare president Bush i Vita Huset på inbjudan av USA:s president. "Jag har aldrig känt mig starkare", sade president Bush, "och den styrkan kommer från Gud." Han bad att människor skulle be för nationens säkerhet och att han skulle välsignas med visdom, styrka och klarsynthet.

När president Bush bad de samlade om kommentarer, sade president Hinckley: "Jag vill att du ska veta, herr president, att vi är med dig. Vi ber för dig. Vi älskar denna 'nation under Gud'."

På första presidentskapets begäran höll kyrkans enheter över hela Amerika särskilda minnesgudstjänster under sakramentsmötet söndagen den 16 september. Runt om i världen hjälpte medlemmar i kyrkan i kärlek och tjänande dem som förlorat nära och kära. Många medlemmar öppnade sina hem och möteshus för dem som strandsatts i New York och på flygplatser.

Humanitära medel som donerats av kyrkan till amerikanska Röda Korset användes huvudsakligen till hjälp för sök- och räddningsarbetet, nödmat och logi samt andra behov. Röda Korsets avdelning i Salt Lake City använde en del av pengarna till att hjälpa strandsatta resanden i Salt Lake City få mat och logi. Ytterligare bistånd gavs också till offrens familjer i New York City.

Den 9 oktober godkände första presidentskapet distribution av filter, hygienpaket, medicinska förnödenheter och paket för nyfödda till afghanska flyktingar. □

Webbsidan www.mormon.org ger besökare ett flertal valmöjligheter när de söker efter svar på frågor om kyrkan.

Evangeliets sprids genom ny webbplats

Kyrkan har en ny resurs för att hjälpa spridningen av evangeliet. En officiell webbplats, www.mormon.org, ger människor tillfälle att lära sig mer om evangeliet genom att själva undersöka det helt anonymt.

Webbplatsen tillkännagavs den 5 oktober 2001. Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kворum hänvisade till platsen under generalkonferensen. "Vad dess möjligheter beträffar är detta nya initiativ lika spännande som de tryckta broschyrerna var på artonhundratalet och vår användning av radion, televisionen och filmerna var på nittonhundratalet", sade äldste Oaks under konferensen. ". . . För medlemmarna i kyrkan kommer den att hjälpa oss besvara vännernas frågor, direkt eller genom att hänvisa dem till webbplatsen."

Inom tre dagar efter att [mormon.org](http://www.mormon.org) tillkännagivits registrerade platsen 93 433 besök, inklusive 151 förfrågningar om att få en Mormons bok och 36 förfrågningar om besök av missionärer. Användarna kom från Afrika, Asien, Australien, öarna i Stilla havet, Västindien, Europa, Mellanöstern och Nord-, Syd- och Mellanamerika.

Mormon.org använder en kombination av ljud-, bild- och textobjekt för att framställa kyrkans grundläggande principer på ett enkelt och rättframt sätt. Innehållet är uppdelat

i fyra huvudområden: kyrkan, familjer, Guds egenskaper och meningen med livet.

Länkar till varje kategori leder till grundläggande information om ämnet. Vidare länkar leder till närliggande ämnen och ljud- eller videoavsnitt ur kyrkans videofilmer eller tal givna av medlemmar i första presidentskapet eller de tolv apostlarnas kворum. De som vill lära sig mer kan be att få träffa missionärer eller att få kyrkans litteratur eller videofilmer. De kan också använda ett sökverktyg där de kan hitta det möteshus som ligger närmast deras hem (finns för närvarande för USA och Canada).

Annan information som finns på [mormon.org](http://www.mormon.org) är svar på ofta ställda frågor om sociala frågor, teologi och kyrkans policy. Där finns källmaterial för barnuppfostran, familjerelationer och kommunikation, och ett sökverktyg och en ordlista för att hjälpa användarna att förstå kyrkans terminologi.

Kyrkans medlemmar kan använda den här platsen till att skicka dess sidor som e-post till sina vänner eller skicka gratis elektroniska vykort med evangelietema.

Mormon.org finns för närvarande bara på engelska, men kyrkans ledare säger att webbplatsen så småningom kommer att finnas på många språk. □

Kristi dop, Robert T Barrett

“Sedan kom Jesus från Galileen till Johannes vid Jordan för att döpas av honom. Men Johannes försökte hindra honom och sade: ‘Det är jag som behöver döpas av dig, och du kommer till mig.’ Jesus svarade honom: ‘Låt det ske nu. Ty så bör vi uppfylla all rättfärdighet.’ Då lät han det ske” (Matt 3:13–15).

*“Vår säkerhet ligger
i redbarheten i våra liv.
Vår styrka ligger i vår
rättfärdighet. Gud har
klargjort, att om vi inte
överger honom, kommer
han inte att överge oss.”*

— President Gordon B Hinckley,
söndagseftermiddagen,
7 oktober 2001

RAPPORT FRÅN 171:a
HALVÅRSKONFERENSEN
6–7 OKTOBER 2001

